

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว
ของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

An Analysis of Thai Language Use
In Thai Daily Newspaper Headlines.

โดย

นางอรชา เพือกสุวรรณ

302.2322

อ317ก

30A0190684

Title : การวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว
ศูนย์สนเทศและหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

รายงานการวิจัยนี้ ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2545

ISBN 974-671-324-8

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย และเพื่อหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ในการนี้ ผู้วิจัยได้จำแนกประเด็นการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ประเด็น คือ วิเคราะห์การใช้ภาษา การใช้คำศัพท์ และสำนวนไทย จากหนังสือพิมพ์ 2 กลุ่ม คือ หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด จำนวน 180 หัวข่าว กับหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ได้แก่ มติชน และกรุงเทพธุรกิจ จำนวน 120 หัวข่าว รวมพาดหัวข่าวทั้งหมด 300 หัวข่าว และอีกประเด็นหนึ่ง คือ วิเคราะห์หาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพาดหัวข่าว

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และสถิติร้อยละ กับวิธีการสัมภาษณ์บรรณาธิการหนังสือพิมพ์และผู้เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าว

ผลการวิจัย พบว่า หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ พาดหัวข่าวโดยใช้คำกริยาขึ้นต้นมากกว่าคำชนิดอื่น และมักเป็นคำรุนแรง เพื่อดึงดูดความสนใจ ให้เห็นภาพ และสะท้อนบรรยากาศของข่าว ในขณะที่หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพใช้คำนามขึ้นต้นพาดหัวข่าวมากกว่าคำชนิดอื่น ส่วนเรื่องการใช้ประโยค พบว่าหนังสือพิมพ์ทั้งสองกลุ่มนิยมพาดหัวข่าวเป็นกลุ่มประโยค โดยละหน่วยเชื่อมไว้ ส่วนการใช้คำศัพท์ และสำนวนไทยนั้นพบว่า หนังสือพิมพ์ทั้งสองกลุ่มนิยมใช้คำทับศัพท์ และคำต่างประเทศมากกว่าคำไทย แม้ว่าคำทับศัพท์หรือคำต่างประเทศบางคำได้มีการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยใช้แล้วก็ตาม และใช้สำนวนไทยในการพาดหัวขำน้อยมาก

ส่วนการวิเคราะห์หาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพาดหัวข่าว พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่ ข้อจำกัดของพื้นที่ ความถูกต้องของภาษา ข้อเท็จจริงของข่าว แนวนโยบายของหนังสือพิมพ์ ข้อกฎหมาย ข้อจำกัดด้านเวลา ช่วงเหตุการณ์ของข่าวและกลุ่มผู้อ่าน โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือเรื่องข้อจำกัดของพื้นที่ รองลงมาคือความถูกต้องของภาษา ข้อเท็จจริงของข่าว และข้อกฎหมาย นอกนั้นเป็นปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพาดหัวขำน้อยต่างกันไป

เลขทะเบียน.....	0190684
วันลงทะเบียน.....	29 พ.ย. 2549
เลขเรียกหนังสือ.....	302.2322
	๐3177
	[2545]
	ณ

ABSTRACT

The purposes of this qualitative research, “An Analysis of Thai Language Use in Thai Daily Newspaper Headlines” were to investigate the Thai Language use in Thai daily newspaper headlines and to find the factors pertaining to the language which Thai daily newspapers used for creating news headlines. The analysis of language use was divided into two parts which included the examination of linguistic structure and vocabulary including expressions used in Thai language. The sources of information studied in this research were two major groups of Thai newspaper-180 news headlines from the popular newspapers such as Thai Rath , Daily News and Khao Sod and 120 news headlines from the quality newspapers such as Matichon and Krungthep Thurakij. The number of news headlines was 300 in total. Another aspect of this analysis was the investigation of the factors relating to the language use in news headlines.

The data analysis was conducted through Content Analysis and percentage including the interview of newspaper editors and authorities concerned with news headline writing.

It was found out that the popular newspapers used more verbal phrases than any other kinds of word to begin their news headlines and such words were usually slangs and overrated words to attract the reader's attention in order to bring about vivid pictures and reflect the atmosphere of the news. In contrast, the quality newspapers preferred noun phrases to be used in their news headlines. With respect to use of sentences, it was revealed that the preference of news headlines which both groups of newspaper utilized were sentences connected with cohesive devices. In the aspect of use of vocabulary and Thai expressions, it was found out that the popular and quality newspapers used loan words more than Thai vocabulary although some foreign vocabulary or loan words were officially determined in Thai language. Nevertheless, according to the study results, Thai expressions were not popularly used in newspaper headlines

For the investigation of factors relating to the language use of newspaper headlines, it was revealed that limitation of spaces, language accuracy, factual accounts, the policy of each newspaper, law, time limited and news circumstances including target group of readers were the factors influencing writing of news headlines. Among all of these, the limitation of spaces is the most influential factor, coming as the second place included language accuracy, factual accounts and law respectively. The rest of them were the factors dealing with differences in the length of news headlines.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจากหลายบุคคลและหลายฝ่าย ตั้งแต่การให้ทุนสนับสนุนการทำวิจัย การให้คำแนะนำ ให้กำลังใจและให้เวลา

โอกาสนี้ผู้วิจัย จึงขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่ให้ทุนสนับสนุน ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สรชัย พิศาลบุตร อธิการบดีฝ่ายวิจัย ผู้คอยกระตุ้น และติดตามงานวิจัยมาโดยตลอด ขอขอบคุณบรรณาธิการ หัวหน้าข่าว ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องกับการเขียนพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้ง 4 คนที่สละเวลาอันมีค่าให้สัมภาษณ์ และให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ยังต่องานวิจัยนี้ได้แก่ คุณชาย ปละคามินทร์ หัวหน้าข่าวหน้า 1 หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คุณฐากร บุนปาน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ข่าวสด คุณสุวพงศ์ จันผิงเพชร บรรณาธิการหนังสือพิมพ์มติชน และคุณทวีวัฒนา ทุนคุ้มทอง ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ

ขอขอบคุณอาจารย์ศรีรัตดา อุทัยรัตน์ คณะนิเทศศาสตร์ ที่ช่วยแนะนำขั้นตอนการสัมภาษณ์ ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มาประกอบการวิเคราะห์อันส่งผลให้งานวิจัยเรื่องนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณอาจารย์ราศี เพชรสุข อาจารย์สิริลักษณ์ หุ่นสร้างม อาจารย์พงษ์กัญญา โฉมโกศล แห่งภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ที่คอยช่วยเหลือ แนะนำ และให้กำลังใจ ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษสุดา รัชฎาวิศิษฐกุล ที่กรุณาแปลบทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษ และขอขอบคุณ คุณสุภารัตน์ สังข์ขี้ม ที่เป็นธุระจัดการเรื่องการพิมพ์ให้จบเรียบร้อย

สุดท้ายที่ต้องขอบคุณมากเป็นพิเศษ คือผู้ช่วยศาสตราจารย์สินธรา คามศิษฐ์ ที่เป็นพี่เลี้ยงให้คำปรึกษา แก้ไขข้อบกพร่อง ให้กำลังใจทุกครั้งที่รู้สึกท้อหรือเหนื่อยจากภารกิจอื่นจนไม่ได้ทำวิจัยให้แล้วเสร็จตามเวลา จึงคอยดูแล ทวงถาม และช่วยเหลือ จนงานวิจัยนี้แล้วเสร็จ

อรชา เผือกสุวรรณ

ผู้วิจัย

สารบัญ

		หน้า
	บทคัดย่อภาษาไทย	ก
	บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
	กิตติกรรมประกาศ	ค
	สารบัญ	
	สารบัญตาราง	
	ตารางที่ 1 แสดงวันและวันที่ ที่ผู้เป็นตัวอย่างในการศึกษา	(23)
	ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของคำที่ปรากฏในพาดหัวข่าว	(27)
	ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของคำที่ใช้พาดหัวข่าว	(29)
	จำแนกตามชื่อหนังสือพิมพ์ ชนิดของวัน และ	
	กลุ่มหนังสือพิมพ์	
	ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มคำ (วลี) ที่ใช้พาดหัวข่าว	(31)
	ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของประโยค และกลุ่มประโยค	(32)
	ที่ปรากฏในพาดหัวข่าว	
	ตารางที่ 6 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพาดหัวข่าว	(38)
	ของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่ม	
บทที่ 1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
	ขอบเขตของการวิจัย	2
	นิยามศัพท์	3
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
	หลักและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้ภาษา	5
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์	17
	ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน	20
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21

บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย	23
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	24
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	26
	การวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 4	ผลการวิจัย	28
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจเอกสาร	28
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์	35
บทที่ 5	สรุปผลวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	40
	สรุปผล	40
	อภิปรายผล	45
	ข้อเสนอแนะ	51
บรรณานุกรม		54
ภาคผนวก		
	ก. บทสัมภาษณ์บรรณาธิการหนังสือพิมพ์และผู้เกี่ยวข้อง	58
	ข. พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย	71

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หนังสือพิมพ์ เป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งซึ่งจัดอยู่ในประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ จัดเป็นสื่อที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ไม่น้อยกว่าสื่อแขนงอื่น หน้าหลักของหนังสือพิมพ์ นอกจากการรายงานเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ทั้งใกล้ตัวและไกลตัวผู้อ่านให้ผู้อ่านรับรู้แล้ว ยังมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดข่าวสาร ทั้งที่เป็นสาระความรู้ และความบันเทิง รวมถึงการให้ความกระจ่างในเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ให้สาธารณชนรับรู้อีกด้วย ทั้งนี้ โดยนำเสนอในลักษณะของการรายงาน และอธิบายในรูปแบบของภาษาลายลักษณ์ ไม่ใช่ภาษาพูด(เสียง) หรือภาษาท่าทาง

ภาษาไทยที่ใช้ในหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวใน “ หน้า 1 ” มักเป็นภาษาที่แตกต่างไปจากภาษามาตรฐานค่อนข้างมาก จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะของตนเอง หรือที่เรียกกันว่า “ ภาษาหนังสือพิมพ์ ” หน้า 1 ของหนังสือพิมพ์ จะเป็นหน้าที่มีผู้อ่านมากที่สุด ทั้งนี้ เพราะข่าวสำคัญที่สุด สดที่สุด ของแต่ละวันจะถูกนำมาเสนอไว้ในหน้าแรก เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ ทันต่อทุกสถานการณ์ พาดหัวข่าว (Headline) จึงเป็นส่วนสำคัญมากในหน้าหนึ่ง ภาษาที่ใช้ในพาดหัวข่าวจะห้วนหยาเพียงใด รุนแรง และน่าสนใจมาก/น้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์และผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการเลือกใช้คำ เลือกใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวนั้นๆ

อย่างไรก็ดี แม้ว่าพาดหัวข่าว จะเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการบอกเรื่องย่อแก่ผู้อ่าน หรือพาดหัวข่าวจะต้องน่าสนใจ ต้องดึงดูดสายตาของผู้ซื้อก็ตาม การใช้ถ้อยคำภาษาในการพาดหัวข่าวก็ควรอยู่ในขอบเขต และควรถูกต้องทั้งในแง่ของหลักภาษาและความเที่ยงตรงในเหตุการณ์ที่เป็นข่าว

สุกัญญา ตีระวนิช (2528) กล่าวถึง การใช้คำในพาดหัวข่าวว่า “ ... พาดหัวข่าวที่แปลก สะดุดตา สามารถสะกดจิตผู้พบเห็นได้ พาดหัวข่าวจะต้องรู้สึกรู้สีก สะดุดตา แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องมีความหมาย และความจริง (meaningful and truthful) ... ”

ไม่ว่าหนังสือพิมพ์จะใช้คำ ข้อความ และ/หรือภาษา เพื่อต้องการดึงดูดความสนใจของผู้อ่านในลักษณะใด หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใด ก็ควรคำนึงถึงความถูกต้องของการใช้คำ การใช้ภาษา กรอบประเพณีและวัฒนธรรมทางภาษาด้วย และด้วยเหตุที่ ภาษา หมายถึงเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ทั้งสื่อความรู้ สื่อความคิด สื่ออารมณ์และความรู้สึก เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันของผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้น จึงได้มีการวิเคราะห์ถึงการใช้ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยปัจจุบันว่า มีลักษณะเช่นไร ยังคงถือหลักเกณฑ์ความถูกต้องของหลักภาษาไว้มาก/น้อยแค่ไหน เพียงใด การศึกษาคำตอบในเรื่องนี้ จึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ และวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ที่ต้องใช้ภาษาไทย เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาพาดหัวข่าว ของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย
2. เพื่อหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื่องจากผู้วิจัยประสงค์จะวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่วางจำหน่ายในรอบ 1 ปีเท่านั้น และเพื่อให้เห็นความหลากหลายของการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว จึงกำหนดขอบเขตการศึกษาข้อมูลในช่วงระยะเวลา 12 เดือน คือตั้งแต่ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2543 ถึง เดือนตุลาคม พ.ศ. 2544 ทั้งนี้เนื่องจากในรอบปีดังกล่าว มีเหตุการณ์น่าสนใจเกิดขึ้นหลายเหตุการณ์ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและอาชญากรรม
2. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะลักษณะของภาษาที่ใช้ในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย 2 กลุ่ม คือ
 - 2.1 กลุ่มที่ 1 หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ) จำนวน 3 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ และข่าวสด
 - 2.2 กลุ่มที่ 2 หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ จำนวน 2 ชื่อฉบับ ได้แก่ มติชน และกรุงเทพธุรกิจ

เหตุผล เนื่องจาก หนังสือพิมพ์ ทั้ง 5 ชื่อฉบับนี้ เป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูงและเข้าถึงผู้อ่านทุกระดับความรู้

2.3 หนังสือพิมพ์กลุ่มที่ 1 ซึ่งออกวางจำหน่าย วันละ 2 รอบ คือรอบเช้าและรอบบ่าย ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รอบเช้าเท่านั้น

นิยามศัพท์

1. ภาษา หมายถึง เครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารทำความเข้าใจกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ซึ่งสามารถรับ-ส่งถึงกันได้ด้วยการพูด (เสียง) การเขียน (ตัวหนังสือ) การแสดงอาการ ตลอดจนการใช้เครื่องหมายและสัญลักษณ์ต่างๆ ภาษาจึงหมายรวมถึงตั้งแต่ คำ วลี ประโยค รวมถึงคำศัพท์ต่างๆ

2. การใช้ภาษา หมายถึง การใช้ คำ วลี ประโยค ตลอดจนคำศัพท์ต่างๆ ในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน

3. พาดหัวข่าว (Headline) หมายถึง คำหรือกลุ่มคำที่ประกอบขึ้นเป็นประโยคหรือวลี หรือข้อความสั้นๆ ที่สะดุดตาผู้อ่าน พิมพ์ด้วยตัวหนังสือขนาดใหญ่ มีบทบาทในการบอกเรื่องย่อ หรือสาระสำคัญของข่าวแก่ผู้อ่าน พาดหัวข่าวมักอยู่ส่วนบนสุดของหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งในที่นี้ หมายถึง หน้า 1 เท่านั้น

4. หนังสือพิมพ์รายวัน หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ขนาดใหญ่ประมาณ 15.5 x 21.5 นิ้ว ลักษณะเป็นแผ่นพับ ไม่ได้เย็บเป็นรูปเล่ม มีหัวชื่อหนังสือพิมพ์ปรากฏเด่นชัดในหน้าแรกหรือหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ กำหนดออกวางจำหน่ายเป็นรายวัน มีหน้าที่หลัก คือรายงานข่าว เหตุการณ์ และความเคลื่อนไหวต่างๆ ทั้งใกล้และไกลตัวผู้อ่าน ให้ผู้อ่านรับรู้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบและเข้าใจลักษณะการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

2. ได้ทราบถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว

3. ผลการวิจัย จะนำไปสู่การพัฒนาคำความรู้ ด้านการใช้ภาษาของสื่อมวลชน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ และจะเป็นเสมือนกระจกที่สะท้อนให้เห็นถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของสื่อมวลชนในฐานะที่ต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารสู่สาธารณชน และในฐานะเป็นวิชาชีพของตนเอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ซึ่งจะนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ตามลำดับ ดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของภาษา
2. ความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์สั่งสอนกับไวยากรณ์พรรณนา
3. หลักและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้ภาษา ประกอบด้วย คำ กลุ่มคำ และประโยค
4. หลักและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ ประกอบด้วย คำทับศัพท์ คำสแลง คำย่อหรืออักษรย่อ และสำนวน
5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ ประกอบด้วย ความหมาย ประเภทของหนังสือพิมพ์ และ การพาดหัวข่าว
6. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายและความสำคัญของภาษา

มีผู้ให้นิยาม ความหมาย และความสำคัญของภาษาไว้หลายทัศนะ ในที่นี้ จะขอกล่าวเฉพาะนิยามที่เด่นๆ และเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ดังนี้

ปรีชา ช่างขวัญยืน (2517) กล่าวว่า “ ภาษาทำหน้าที่เป็นสื่อความคิด คือเป็นสะพานเชื่อมความคิดของมนุษย์ให้ถึงกันได้ หน้าที่พื้นฐานของภาษา คือให้ข้อเท็จจริง หมายถึง บอกหรือยืนยันว่า อะไรเป็นอะไร สิ่งที่บอกนั้นเป็นจริงหรือเท็จก็ได้ แสดงความรู้สึก หมายถึง เร้าอารมณ์ของผู้อ่าน หรือผู้ฟังให้คล้อยตาม และให้เกิดอารมณ์อย่างเดียวกับผู้พูดหรือผู้เขียน ชี้นะ หมายถึงให้เกิดหรือไม่ให้เกิดการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญของมนุษย์ และมีค่ามากในสังคมมนุษย์ด้วย เพราะภาษาทำให้สมาชิกในสังคมเกิดความเข้าใจกันได้ทุกระดับ ”

นภลัย สุวรรณธาดา (2526) สรุปแนวคิด เกี่ยวกับภาษาว่า “ ภาษาตามความหมายของ นักภาษาศาสตร์ หมายถึง ภาษามนุษย์ ประกอบด้วยเสียงและความหมาย ภาษามีระบบกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในตัวเอง มีจำนวนประโยคมากมายไม่รู้จบ มีการเปลี่ยนแปลงได้เช่นเดียวกับวัฒนธรรมอื่นๆ ภาษาเกิดจากการเรียนรู้ และมีลักษณะเป็นสังคม ”

นพวรรณ พันธุมธา (2527) กล่าวถึงภาษาว่า “ ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อสาร ถ่ายทอด ความคิดจากบุคคลหนึ่ง ไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ”

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2535) ให้ความหมายว่า “ ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสัมพันธ์กัน การสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน และการแลกเปลี่ยนความคิดประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ”

จากคำนิยามของผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาที่ได้ยกมากล่าวข้างต้น ผู้วิจัยขอสรุปเกี่ยวกับภาษา และความสำคัญ ดังนี้

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้สื่อสารทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ระหว่างผู้ส่งสาร กับผู้รับสาร โดยวิธีการพูด การเขียน การแสดงท่าทาง รวมถึงการใช้สัญญาณต่างๆ ภาษามีลักษณะเป็นระบบระเบียบ มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน มีพลังในการรอกงามไม่รู้จบสิ้น ภาษาเกิดจากการเรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพสังคม ภาษาจึงเป็นเครื่องมือของคนในสังคม นอกจากนี้ ภาษายังมีอิทธิพลต่อคนในสังคม ในอันที่จะทำให้สังคมนั้นๆ ดำรงอยู่ได้อย่างเป็นปกติสุข หรือ ไม่ปกติสุขก็ได้

ดังนั้น คำ กลุ่มคำ ประโยค กลุ่มประโยค คำศัพท์ ตลอดจนสำนวน ซึ่งถือว่าเป็นภาษา และใช้ในการสื่อสาร จึงล้วนมีบทบาทสำคัญ เพราะเป็นตัวกลางในการนำความคิด แสดงความรู้ และสะท้อนอารมณ์ ความรู้สึก ของผู้ส่งสาร ไปยังผู้รับสาร ถ้าผู้ใช้ภาษาใช้ภาษาอย่างถูกต้อง เหมาะสม ก็จะส่งผลให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลสูงสุด

2. ความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์สั่งสอนกับไวยากรณ์พรรณนา

ไวยากรณ์สั่งสอน (prescriptive grammar) เป็นไวยากรณ์ที่เขียนขึ้นโดยมิใช่เพื่อความรู้ในเรื่องภาษา แต่เขียนขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษา (สุจริตลักษณ์ ศีพดุง, 2539) โดยมีสมมติฐานว่า ภาษาควรมีกฎเกณฑ์ที่ถูกต้องกำกับไว้เป็นมาตรฐาน การใช้ภาษาแบบที่เบี่ยงเบนไปจากนั้นถือว่าเป็นบกพร่องและอาจทำให้ภาษาวิบัติ จึงควรค้นหาข้อผิดพลาดเหล่านั้นแล้วแก้ไข จากแนวคิดดังกล่าว จึงมี

งานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาภาษาเพื่อทดสอบให้เห็นว่า ถูกต้องตามหลักเกณฑ์มาตรฐานของภาษาหรือไม่ เช่น การศึกษาข้อบกพร่องในการสะกดคำของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จัดเป็นการศึกษาภาษาตามแนวไวยากรณ์สั่งสอน

ส่วนไวยากรณ์พรรณนา (descriptive grammar) เป็นการศึกษาภาษาเพื่ออธิบายระบบของภาษาใดๆ เพื่อให้เห็นลักษณะที่ปรากฏจริงโดยไม่สนใจเรื่องหลักเกณฑ์มาตรฐานของภาษา โดยมีสมมติฐานว่า ภาษาไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว เนื่องจากการใช้ที่แตกต่างกันไป การแปร หรือการเปลี่ยนแปลงจึงเป็นเรื่องธรรมชาติและไม่มีภาวะภาษาวิบัติ (วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์, 2526) การพยายามพรรณนาภาษาตามจริง โดยมีได้พยายามหาข้อบกพร่องหรือแก้ไขแม้จะเห็นว่าไม่ตรงตามภาษามาตรฐาน เช่น การศึกษาภาษาที่ใช้ในการพูดหัวข่าว จัดเป็นการศึกษาภาษาตามแนวไวยากรณ์พรรณนา

ปัจจุบันแม้ว่ายังมีงานวิจัยตามแนวไวยากรณ์ทั้งสองแนวอยู่ แต่ไวยากรณ์สั่งสอนไม่เป็นที่ยอมรับเท่ากับไวยากรณ์พรรณนา เพราะเชื่อกันว่า ไวยากรณ์พรรณนามีระเบียบวิธีวิเคราะห์ที่เป็นระบบมากกว่า และจะทำให้เข้าใจองค์ประกอบ ความสัมพันธ์ รวมทั้งเหตุผลที่กำหนดภาษานั้นๆ อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนขึ้น ข้อบกพร่องประการสำคัญของการศึกษาภาษาตามแนวไวยากรณ์สั่งสอน ซึ่งนักไวยากรณ์พรรณนากล่าวไว้ (วิจินต์ ภาณุพงศ์, 2527) คือ นักไวยากรณ์สั่งสอนมักคิดว่าตนมีหน้าที่วางกฎเกณฑ์การใช้ภาษา ทั้งที่นักไวยากรณ์ควรเป็นเพียงผู้สังเกตปรากฏการณ์ธรรมชาติของภาษาหรือลักษณะภาษา แล้วพยายามค้นหาระเบียบและกฎเกณฑ์ที่แท้จริงจากสิ่งที่พบ มิใช่กำหนดขึ้นเอง ความคิดดังกล่าวทำให้ไวยากรณ์สั่งสอนดูล้าสมัย ใช้อัตวิสัย ไม่เป็นระบบ และไม่ยืดหยุ่นพอที่จะนำมาประเมินการใช้ภาษาที่มีรูปแบบหรือวัตถุประสงค์อันหลากหลาย

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในแง่การใช้ภาษาให้เกิดประสิทธิผลในการสื่อสาร คือ ความเข้าใจถูกต้องตรงกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยเฉพาะในหนังสือพิมพ์ซึ่งมีผู้รับสารหลายระดับ การศึกษาภาษาโดยมองด้วยมุมมองของไวยากรณ์ทั้งสองแนวอย่างเหมาะสมกลมกลืน น่าจะเกิดประโยชน์มากกว่าพิจารณาเพียงมุมเดียว กล่าวคือ ไวยากรณ์พรรณนาจะแสดงให้เห็นลักษณะภาษาที่ปรากฏจริง ส่วนไวยากรณ์สั่งสอนก็จะช่วยประเมินให้เห็นข้อดีข้อด้อยของลักษณะภาษาที่ปรากฏใช้นั้นได้

ดังนั้น แม้ว่าการวิจัยนี้จะมุ่งเน้นที่ไวยากรณ์พรรณนา คือแสดงให้เห็นลักษณะภาษาในการพูดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ตลอดจนปัจจัยต่างๆ ที่มีส่วนกำหนดภาษาพูดหัวข่าว แต่ก็ต้องใช้มุมมองของไวยากรณ์สั่งสอนร่วมด้วย โดยจะเสนอหลักการใช้ภาษาที่ยอมรับกันว่าเป็นมาตรฐานไว้ใน

หัวข้อต่อไป ทั้งนี้ หลักดังกล่าวมิได้ใช้สำหรับประเมินความถูกต้อง แต่ใช้เพื่อใช้เปรียบเทียบให้เห็นลักษณะเฉพาะของภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อนึ่ง หากผู้วิจัยมีความเห็นเกี่ยวกับข้อดีหรือข้อด้อยของภาษาที่พบ จะระบุไว้เป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษาในบทสรุป

3. หลักการใช้ภาษาเกี่ยวกับ คำ กลุ่มคำ และประโยค

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2511) กล่าวถึง เรื่องคำไว้ในตำราหลักภาษาไทย ว่า “ คำ หมายถึงเสียงที่พูดออกมา ได้ความอย่างหนึ่งตามความต้องการของผู้พูด จะเป็นก็พยางค์ก็ตาม เรียกว่าคำหนึ่ง บางคำมีพยางค์เดียว บางคำมีหลายพยางค์ ”

อุดม วโรตม์ลิขิตต์ (2519) ได้ให้ความหมายของหน่วยคำว่า “ เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษาที่มีความหมายคงเดิมไม่ว่าจะปรากฏที่ใด บางครั้งหน่วยคำก็เท่ากับคำ บางครั้งก็เป็นส่วนหนึ่งของคำ ”

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2539) ได้กล่าวเกี่ยวกับคำว่า “ คำเป็นหน่วยสำคัญขั้นมูลฐานในทางไวยากรณ์ เพราะคำนอกจากจะเป็นหน่วยที่ศึกษาโครงสร้างภายใน ในแง่ของหน่วยคำ คำยังเป็นตัวประกอบอยู่ในหน่วยสร้าง (Construction) ทางไวยากรณ์ที่ใหญ่กว่า คือ วลี อนุพยางค์ และประโยคอีกด้วย ”

นพวรรณ พันธุเมธา (2527) กล่าวเกี่ยวกับ คำว่า “ ถ้าเสียงที่เปล่งออกมา ยังไม่มีความหมายเราก็ยังไม่ถือว่าเป็นคำ ความหมายของคำ เป็นเครื่องกำหนดให้คำๆ หนึ่ง ใช้ร่วมกับคำหนึ่งได้ แต่ใช้ร่วมกับอีกคำหนึ่งไม่ได้ ... ”

จากนิยามดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า คำหมายถึงเสียงที่เปล่งออกมา หรือตัวอักษรที่ประสมกันแล้วมีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ดี คำเพียงคำเดียว คงสื่อความหมายตามที่ต้องการไม่ได้ อย่างครบถ้วน ต้องมีการนำคำมาเรียงต่อกันเพื่อให้ใจความ การเรียงคำต่อกันก็ต้องเรียงให้ถูกต้อง เพราะคำแต่ละคำมีหน้าที่ต่างกัน

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2511) จำแนกคำในภาษาไทยออกเป็น 7 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน ในการศึกษาเรื่องคำนี้ ผู้วิจัยขอกล่าวถึงเฉพาะคำที่เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยเท่านั้น คือ

คำนาม พระยาอุปกิตศิลปสาร (2511) , ไพฑูรย์ สินลารัตน์ และคนอื่นๆ (2535) สุรัตน์ ศรีราษฎร์ และคนอื่นๆ (2545) กล่าวถึง คำนาม สรุปได้ว่า คำนาม คือคำที่ใช้บอกชื่อของสิ่งต่างๆ ทั้งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิต ทั้งที่มีรูปและไม่มีรูป คำนามทำหน้าที่ได้ทั้งบทประธาน (ผู้กระทำ) และบทกรรม (ผู้ถูกกระทำ) ของประโยค ตัวอย่างเช่น สมรักษ์เตะฟุตบอล คำนามที่ทำหน้าที่เป็นบทประธาน หรือเป็นผู้กระทำในประโยคนี้ คือ สมรักษ์ (เป็นชื่อเฉพาะ เราเรียกคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะทั้งชื่อคน ชื่อสัตว์ และชื่อสิ่งของ หรือสถานที่ ว่าวิสามานยนาม) ส่วนคำนามที่ทำหน้าที่เป็นบทกรรม หรือเป็นผู้ถูกกระทำในประโยคข้างต้น คือ ฟุตบอล เป็นวิสามานยนาม

คำกริยา เป็นคำแสดงอาการ เช่น เดิน ร้องไห้ ยิง ตาย พุด มี ให้ เป็นต้น ฯลฯ นววรรณ พันธุเมธา (2527) กล่าวถึง คำกริยา ว่า คำกริยาคือคำที่ใช้แสดงอาการ หรือสภาพ หรือเหตุการณ์ต่างๆ และจำแนกตามความหมายเป็นประเภทต่างๆ 5 ประเภท ได้แก่ กริยาเปรียบเทียบ กริยาแสดงภาพ กริยาแสดงประสบการณ์ กริยาแสดงอาการ และกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง ”

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2511) กล่าวถึงคำกริยาว่า คำกริยา คือคำที่แสดงอาการของนาม หรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่า นามหรือสรรพนามนั้นๆ ทำอะไร หรือเป็นอย่างไร ตัวอย่างเช่น นกบิน คนนั่ง ไฟดับ คำ บิน นั่ง ดับ เป็นคำกริยาแสดงอาการของนาม นก คน และ ไฟ เป็นต้น ”

การใช้คำกริยา ควรใช้ให้ถูกต้อง เนื่องจากคำกริยามีหลายชนิด คือกริยาที่ต้องมีกรรมมารับ กริยาที่ไม่ต้องมีกรรมมารับ กริยาที่ต้องมีบทขยาย รวมถึงกริยาที่เป็นกริยาช่วย ตัวอย่างเช่น จานแตก กริยา แตก ไม่ต้องมีกรรมมารับ ก็เข้าใจได้ ชูวิทย์หัวเราะ กริยา หัวเราะ แสดงอาการให้เข้าใจได้ โดยไม่ต้องมีกรรมมาต่อท้าย แต่ถ้ากล่าวว่า รือตไวเลอร์กัด โดยไม่มีคำนามมาต่อหลังคำว่า กัด ซึ่ง เป็นคำกริยา เราก็ไม่สามารถเข้าใจได้ว่ากัดอะไร แต่ถ้ามีคำนาม เช่นคำว่า เด็ก มาต่อท้าย เป็น รือตไวเลอร์กัดเด็ก เช่นนี้ก็จะทำให้เข้าใจได้ชัดเจน

คำวิเศษณ์ คือ คำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป ได้แก่ คำว่า ดี ชั่ว ขาว ดำ สูง เร็ว ช้า เป็นต้น (พระยาอุปกิตศิลปสาร , 2511) คำวิเศษณ์ ช่วยขยายความหมายของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คำกริยาที่ใช้คำวิเศษณ์ขยายอาจเป็นคำที่แสดงอาการ แสดงภาพ หรือแสดงประสบการณ์ (นววรรณ พันธุเมธา , 2527) เช่น พ่อบ่นอุบอิบ ฟังไม่รู้เรื่อง อุบอิบ เป็นวิเศษณ์แสดงอาการ หรือ สุริยะใส่เสื้อสีเขียวปี ปี เป็นวิเศษณ์แสดงภาพ เป็นต้น

จึงกล่าวได้ว่า คำวิเศษณ์ นอกจากจะช่วยทำให้คำกริยามีน้ำหนัก ชัดเจนยิ่งขึ้นแล้ว ยังช่วยสะท้อนอารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนรูปลักษณ์ได้ดีอีกด้วย

คำบุพบท เป็นคำที่ใช้ประกอบข้างหน้าคำนาม เพื่อแสดงให้เห็นว่าคำนามที่ตามมา สัมพันธ์กับคำนามหรือคำกริยาข้างหน้าในลักษณะใดบ้าง เช่น แสดงความเป็นเจ้าของ แสดงที่อยู่ แสดงความเป็นผู้รับ หรือแสดงสิ่งที่ใช้ทำกริยา ตัวอย่างเช่น ระเบิดซุกอยู่ใต้เก้าอี้ (แสดงที่อยู่) รถยนต์ของนัน (แสดงความเป็นเจ้าของ) คนขับรถบรรทุกเข้ามาพบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (แสดงความเป็นผู้รับ)

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2511) กล่าวถึง คำบุพบทว่า “ บุพบท แปลว่า คำนำหน้าบท หมายความว่า คำชนิดที่ใช้นำหน้านาม สรรพนาม หรือกริยาบางพวก ที่เรียกว่า กริยาสภาวะมาลา เพื่อบอกตำแหน่งของคำนาม สรรพนาม หรือ กริยาเหล่านั้น ว่า มีหน้าที่เป็นอะไร ”

เราจะพบว่าในบางบริบทแม้ไม่ปรากฏบุพบทในประโยค ก็ยังเข้าใจความหมายได้ เช่น แม่ให้เงินน้อง (แม่ให้เงินแก่น้อง) แต่ไม่ได้หมายความว่า คำว่า แม่ ซึ่งเป็นคำบุพบทจะละได้ในทุกประโยค พระยาอุปทิศศิลปสาร (2511) กล่าวไว้ว่า “ใจความสำคัญอยู่ที่บทหลังบุพบท ส่วนตัวบุพบทนั้นมีความหมายเพียงบอกหน้าที่ของบทหลังให้ละเอียดยิ่งขึ้นเท่านั้น ดังนั้น ในความหมายกว้างๆ เราจึงไม่ต้องใช้บุพบทเชื่อมก็ได้ เช่น ‘อยู่บ้าน’ คำ ‘บ้าน’ ก็เป็นบทประกอบบอกสถานที่อยู่แล้ว ถ้าจะให้ความหมายละเอียดยิ่งขึ้น ก็เติมลงไปว่า ‘อยู่ในบ้าน อยู่ใกล้บ้าน’ เป็นต้น” เพราะฉะนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า บุพบทสามารถละได้ในกรณีที่สื่อสารได้ใจความตามที่ต้องการแล้ว

คำสันธาน คำว่า สันธาน แปลว่า การต่อ หรือเครื่องต่อ หมายความว่า คำพวกหนึ่ง ซึ่งใช้ต่อเชื่อมถ้อยคำ ให้ติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน ทำหน้าที่เป็นบทเชื่อม มี 3 อย่างด้วยกัน คือ เชื่อมคำ เชื่อมประโยค เชื่อมความ (พระยาอุปทิศศิลปสาร , 2511) เช่น และ แล้วก็ พอ...ก็ แต่ เพราะ ดังนั้น ฉะนั้น ฯลฯ คำสันธาน หรือคำเชื่อมนี้ เมื่อเชื่อมคำ เชื่อมประโยค หรือเชื่อมข้อความแล้ว จะบ่งบอกให้รู้ว่า ประโยคหรือข้อความนั้นมีลักษณะแตกต่างกันไป กล่าวคือ บอกความที่คล้ายตามกัน บอกความขัดแย้งกัน บอกความเป็นเหตุเป็นผลกัน เป็นต้น

มีกรณีที่เราสามารถละคำสันธานได้เช่นเดียวกับคำบุพบท พระยาอุปทิศศิลปสาร (2511) กล่าวไว้ว่า “สามารถละคำสันธานได้ในที่เข้าใจ เช่น ยายตาทำนา ซึ่งละสันธานไว้ในที่เข้าใจซึ่งประโยคเต็มต้องมี และ คือ ยายและตาทำนา”

ในการศึกษาเรื่องของคำ ที่จะนำไปเป็นกรอบในการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 หมวด คือ หมวดการพาดหัวข่าวโดยใช้คำนาม การพาดหัวข่าวโดยใช้คำกริยา และการพาดหัวข่าวโดยใช้คำอื่นๆ อาทิ คำสรรพนาม คำวิเศษณ์ คำอุทาน คำบอกจำนวนนับ เป็นต้น

กลุ่มคำ

กลุ่มคำที่ศึกษาเพื่อนำมาวิเคราะห์ในประเด็นของการใช้ภาษา นั้น ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้า 2 ลักษณะคือ กลุ่มคำที่เรียกว่า วลี และกลุ่มคำที่เรียกว่า ประโยค ดังนี้

ลักษณะที่ 1 กลุ่มคำที่มีคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป มีความหมายติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน แต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของประโยค และมีเนื้อความไม่ครบถ้วน (พระยาอุปกิตศิลปสาร , 2511) กลุ่มคำชนิดนี้จัดเป็นวลี เช่น กลุ่มคำว่า **บนหลังคาโบสถ์** ประกอบด้วย คำ 3 คำ คือ **บน หลังคา และโบสถ์** แต่เนื้อความยังไม่ครบถ้วนไม่ชัดเจนพอว่า บนหลังคาโบสถ์ มีอะไร กลุ่มคำนี้ จึงเป็นเพียงวลี

ลักษณะที่ 2 กลุ่มคำที่มีคำ ตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป มีความหมายติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน มีเนื้อความครบถ้วน 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นบทประธาน และส่วนที่เป็นบทกริยา หรือบทแสดงอาการ และอาจมีส่วนที่ 3 ทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย เพิ่มเข้ามา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความโดยรวมของกลุ่มคำนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น เรียกกลุ่มคำลักษณะนี้ว่า **ประโยค** นววรรณ พันธุมธา (2527) กล่าวว่า “ประโยคที่สมบูรณ์ จะมีส่วนประกอบ ซึ่งเรียกว่า หน่วยประโยคอยู่ 2 ชนิด คือ หน่วยนามและหน่วยกริยา และบางประโยค จะมีหน่วยประโยคอีกชนิดหนึ่งเพิ่มขึ้น เรียกว่า หน่วยเสริม ”

กลุ่มคำที่มีคำเรียงต่อกันหลายคำ มีเนื้อความครบถ้วนสมบูรณ์ เช่น **นกพิราบเกาะบนหลังคาโบสถ์** ประกอบด้วย คำ 5 คำ เรียงต่อกัน คือ **นกพิราบ เกาะ บน หลังคา โบสถ์** คำทั้ง 5 คำ มีความหมายติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน สามารถจำแนกหน่วยได้ 3 หน่วย คือ หน่วยนาม (นกพิราบ) หน่วยกริยา (เกาะ) และหน่วยขยายกริยา (บนหลังคาโบสถ์) เมื่อนำมาเรียงติดต่อกันเป็นกลุ่มคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์ กลุ่มคำชนิดนี้ จึงเป็นประโยค

ประโยค

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2511) ได้อธิบายเกี่ยวกับประโยค สรุปได้ว่า “ข้อความที่เรียกว่าประโยค นั้น ต้องมีภาคประธาน และภาคแสดงครบบริบูรณ์ ” และ นววรรณ พันธุมธา (2527) สรุปเกี่ยวกับประโยคว่า “ ประโยค ประกอบด้วย ถ้อยคำซึ่งแสดงความคิดที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน บางครั้งเราก็รู้ความสัมพันธ์ของความคิดได้จากสถานการณ์ บางครั้งเราก็รู้จากถ้อยคำในประโยคนั้นๆ

เอง ประโยคที่สมบูรณ์จะมีส่วนประกอบ ซึ่งเรียกว่า หน่วยประโยคอยู่ 2 ชนิด คือ หน่วยนาม และ หน่วยกริยา และบางประโยคจะมีหน่วยประโยคอีกชนิดหนึ่งเพิ่มขึ้น เรียกว่า หน่วยเสริม ”

ประโยคที่สมบูรณ์ยังพิจารณาตามรูปประโยคดังที่พระยาอุปกิตศิลปสาร (2511) เสนอไว้ ได้เป็น 4 รูป ได้แก่ **ประโยคกรรตุ** คือ นำกรรตุการกหรือผู้ทำขึ้นเป็นประธาน เช่น *เสือกินตามี* **ประโยคกรรม** คือ นำกรรมการก (ผู้ถูกกระทำ) ขึ้นเป็นประธาน เช่น *ตามีผู้ใหญ่บ้านของเราเสือกินเสียแล้ว* **ประโยคกริยา** คือ นำกริยาขึ้นก่อนแทนบทประธาน เช่น *เกิดอหิวาตกโรคขึ้นที่เชียงใหม่* พระยาอุปกิตศิลปสารกล่าวว่า กริยาที่ใช้เรียงไว้หน้าประโยคชนิดนี้มีกำหนดเฉพาะกริยา **เกิด มี ปรากฏ** และ **ประโยคการิต** คือ ประโยคที่มี “ผู้รับใช้” เช่น *ครูให้ศิษย์อ่านหนังสือ* การิตการกหรือผู้รับใช้ คือ *ศิษย์*

ประโยคหลายๆ ประโยค เมื่อเรียงติดต่อกันไปจะมีหน่วยเชื่อมช่วยเชื่อมประโยคเหล่านั้นเข้าด้วยกัน ประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร จึงไม่ได้มีเพียงลักษณะเดียว หรือประโยคความเดียว เท่านั้น หากยังมีประโยคที่มีใจความมากกว่า 1 ใจความ ที่เกิดจากหน่วยกริยา ตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไป มีหน่วยนาม 1 หน่วย หรือมากกว่านั้น และอาจมีหน่วยเสริมหรือหน่วยเชื่อมอยู่ด้วย หรือไม่มีก็ได้ เรียกประโยคลักษณะนี้ว่า ประโยคความรวม (นววรรณ พันธุเมธา, 2513) นอกจากประโยคความรวมแล้ว ในบางบริบทของการสื่อสาร ยังใช้ประโยคความซ้อนด้วย ซึ่งประโยคความซ้อน ก็เช่นเดียวกับประโยคความเดียว คือ มีหน่วยกริยา 1 หน่วย มีหน่วยนาม 1 หน่วย หรือมากกว่านั้น แต่มีข้อแตกต่างกันตรงที่หน่วยขยายของหน่วยนามหรือหน่วยกริยาในประโยคความซ้อนไม่ใช่คำ แต่เป็นประโยค (นววรรณ พันธุเมธา, 2525)

ในการศึกษา เรื่องประโยค เพื่อนำมาวิเคราะห์ในประเด็นของการใช้ภาษาในการพาห้ว ข่าวนี ผู้วิจัยได้กำหนดประโยคดังกล่าวเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่เป็นประโยคเดียว (ประโยคความเดียว) กับลักษณะที่เป็นกลุ่มประโยค (ประโยคความรวมและประโยคความซ้อน)

4. หลักและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์และสำนวน

คำศัพท์และสำนวนในที่นี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะคำทับศัพท์ คำสแลง และคำย่อ (อักษรย่อ) ส่วนสำนวน ศึกษาเฉพาะสำนวนไทย เท่านั้น

4.1 คำทับศัพท์

การใช้คำทับศัพท์เกิดขึ้นมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาที่ประเทศไทยมีสัมพันธไมตรีทางการทูต และการค้ากับประเทศแถบตะวันตก แต่คำทับศัพท์ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น ยังคงมีน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นการพูดหรือการเขียนทับศัพท์ ตามสำเนียงพูด หรือตามเสียงที่ได้ยิน สัทวาลย์ คงจันทร์

(2537) ได้กล่าวถึงการทับศัพท์ว่า “ คือการถ่ายเสียงคำศัพท์ในภาษาเดิมออกมาเป็นภาษาไทยซึ่งจะใช้เป็นวิธีสุดท้าย ในกรณีที่ไม่สามารถหาคำไทย หรือ คำบาลีสันสกฤต มาใช้ได้ จึงจะใช้วิธีการทับศัพท์ ”

เขวาลักษณ์ กระแสร์สินธุ์ (2537) เขียนเกี่ยวกับ คำศัพท์ ไว้ว่า

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีจากต่างประเทศได้หลั่งไหลเข้ามาในประเทศไทยอย่างมากมาย สิ่งหนึ่งที่ติดตามาคือ เราได้รับ “คำศัพท์” ที่เกี่ยวข้องกับวิชาการหรือเทคโนโลยีนั้นๆ เข้ามาด้วย คำศัพท์ ที่เรารับมานั้นส่วนใหญ่เราจะรับมาโดยการทับศัพท์ เพราะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด เช่น फिल्म (film) การ์ตูน (cartoon) รถแท็กซี่ (taxi) พายุดีเปรสชัน (depression) เป็นต้น แต่ถ้า “คำศัพท์” เหล่านั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ ความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมแล้ว “การทับศัพท์” อาจก่อให้เกิดปัญหาความไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไม่ตรงกันได้ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการ “คิดคำขึ้นใหม่” ให้มีความหมายตรงกับ “คำศัพท์” เดิม นั่นคือ “การบัญญัติศัพท์”

หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบัญญัติศัพท์ และการทับศัพท์ คือ ราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งวิธีการบัญญัติศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน กล่าวโดยสรุป คือมี 3 วิธี และวิธีหนึ่งในสามวิธี คือวิธีทับศัพท์ ซึ่งราชบัณฑิตยสถานกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่า “เมื่อไม่สามารถหาคำไทย บาลี หรือสันสกฤตที่เหมาะสม ซึ่งสื่อความหมายได้ใกล้เคียงหรือถูกต้องได้ หรือคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นๆ เป็นคำที่ได้ทับศัพท์จนเป็นที่นิยม หรือถือว่าเป็นคำไทยแล้ว ก็ให้ใช้วิธีทับศัพท์” (ศัพท์บัญญัติวิชาการหนังสือพิมพ์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน , 2540)

จากนิยามต่างๆ ที่เกี่ยวกับคำทับศัพท์ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัย ขอสรุปเกี่ยวกับ คำทับศัพท์ เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ว่า คำทับศัพท์ เป็นคำที่เขียนโดยวิธีการถ่ายเสียงคำศัพท์ในภาษาเดิมออกมาเป็นตัวอักษรไทย และใช้ในกรณีที่ไม่สามารถหาคำไทยที่เหมาะสมมาใช้แทนได้ คำทับศัพท์บางคำยังเห็นได้ชัดว่าเป็นคำมาจากภาษาอื่น แต่บางคำใช้กันอย่างคุ้นเคย และใช้ปะปนกับคำไทย จนรู้สึกเหมือนเป็นคำไทย ตัวอย่างเช่น แบงกียลิบ ซอสถั่วเหลือง ถังแก๊ส การ์ดวันเกิด สกูปข้าว ห้องลอบบี้ เกมโชว์ ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม การใช้คำทับศัพท์ ก็ควรจะใช้ด้วยความระมัดระวัง ไม่ควรใช้พร่ำเพรื่อ เพราะจะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้ เนื่องจากคำทับศัพท์บางคำเป็น “ศัพท์เฉพาะ” และถ้าได้มีการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยขึ้นใช้แล้ว ก็ควรใช้คำไทยเพื่อจะได้เข้าใจตรงกันระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร

แต่ “ ศัพท์เฉพาะ ” บางคำแม้จะได้มีการบัญญัติคำไทยไว้แล้ว แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังนิยมใช้คำทับศัพท์มากกว่า อาจเป็นเพราะความเคยชิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าคำทับศัพท์นั้นเป็นคำเดี่ยวโดดๆ หรือเป็นคำสั้นๆ เช่น AIDS (เอดส์) ซึ่งย่อมาจาก คำว่า Acquired Immune Deficiency Syndrome คนส่วนใหญ่จะใช้ทับศัพท์ว่า เอดส์ มากกว่าจะใช้ศัพท์บัญญัติว่า “ อาการภูมิคุ้มกันบกพร่อง ” หรือคำทับศัพท์ว่า คอมพิวเตอร์ (Computer) ที่บัญญัติศัพท์ให้ใช้ว่า สมองกล แคปซูล (Capsule) บัญญัติศัพท์ว่า หลอดเล็กๆ ทำด้วยสารที่ไม่เป็นพิษและละลายได้ง่าย ใช้บรรจุยา และยังมีคำอื่นๆ อีกหลายคำที่เป็นศัพท์เฉพาะ ซึ่งคนทั่วไปยังคงนิยมใช้คำทับศัพท์ ทั้งในการพูดและการเขียน ก็อนุโลมและยอมรับได้ว่า คำเฉพาะเหล่านี้ ไม่ได้ทำให้ภาษาไทยวิบัติ หรือเสื่อมเสีย เพราะเป็นคำทับศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาการใหม่ๆ ในด้านต่างๆ ซึ่งเราจำเป็นต้องก้าวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการเหล่านั้น แต่ถ้าเป็นคำทั่วไป ที่ได้มีการบัญญัติศัพท์ไว้แล้ว ก็ควรจะใช้ศัพท์บัญญัติให้ถูกต้อง

4.2 คำสแลง

เปลื้อง ณ นคร (2528) กล่าวถึงคำสแลงไว้ว่า “ เป็นพวกคำที่เกิดมากและรวดเร็ว คำสแลงเป็นคำที่เกิดง่ายตายง่าย และไม่ค่อยอยู่เป็นตัวหนังสือ ถ้ามีอยู่ก็เป็นคำที่เราไม่เข้าใจความหมายเสียแล้ว... ” และยังกล่าวว่า คำสแลง เริ่มใช้กันมากในราชสำนักรัชกาลที่ 5 ซึ่งเจ้านายและข้าราชการชั้นสูงนิยมพูดกันมาก สมเด็จพระยาราชราชนุภาพ ได้ทรงเขียนคำอธิบายไว้ในท้ายหนังสือพระราชนิพนธ์สิบสองเดือน ซึ่งท่านทรงเรียกคำสแลงว่า คำแผลง ดังนี้ “ คำแผลงเป็นของมีทุกภาษา มักเกิดแต่มีใครกล่าวเป็นอุทานขึ้นเฉพาะเรื่องอันหนึ่ง แล้วผู้อื่นชอบใจ จนเลยกลายเป็นคำสำหรับพูดกันแพร่หลาย แต่คำแผลงไม่ใคร่อยั่งยืน เพราะเหตุที่คำแผลงมีเกิดขึ้นใหม่เสมอ ตั้งแต่โบราณกาลมาจนทุกวันนี้ คำแผลงเกิดขึ้นในชั้นไหน ก็มักพูดกันอยู่เพียงชั้นนั้น ครั้นล่วงสมัยมาก็เกิดใหม่ในชั้นหลัง คนชั้นใหม่ก็ใช้คำใหม่พูดจากัน คำแผลงชั้นเก่าก็สูญไป มีน้อยคำที่จะคงอยู่ถึงหลายชั่วบุรุษ... ”

พจนานุกรม พ.ศ. 2525 (2530) ให้ความหมายของคำสแลงว่า “ ...ถ้อยคำหรือสำนวนที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม หรือชั่วระยะเวลาหนึ่งไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา ”

สุชาติ เทวะผลิน (2531) ศึกษาเรื่อง “ คำสแลง จากหนังสือพิมพ์รายวัน ” และได้สรุปลักษณะของคำสแลงไว้ ดังนี้

1) เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน และเป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมหรือปรากฏในพจนานุกรม แต่ระบุว่าเป็นภาษาปาก เช่น คำ ทูซี่ ตะบี้ตะบัน ฯลฯ

- 2) เป็นคำที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ ช่วยบอกความมีชีวิตชีวา ทำให้ภาษามีพลัง ให้ภาพพจน์ เช่น เสงซวย สวาปาม สาดโคลน ฯลฯ
- 3) เป็นคำที่มีระยะเวลาไม่นาน มักจะเลิกใช้ไปเพราะหมดความนิยม หรือไม่ก็มีการยอมรับกันแล้วว่าเป็นภาษามาตรฐาน เช่น คุย ผิดเส้น หล่อ ฯลฯ
- 4) เป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่ม ทั้งกลุ่มเล็กๆ และกลุ่มใหญ่ และสมาชิกของกลุ่มมีความใกล้ชิดกัน

แตงน้อย บุญเนตร (2529) ศึกษาเรื่อง คำคะนอง จากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ระหว่าง พ.ศ. 2521 – 2525 พบว่า คำคะนอง เป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่ คำที่เปลี่ยนเสียงไปจากปกติ คำที่เปลี่ยนความหมาย รวมถึง คำที่ยืมจากต่างประเทศบางคำ คำคะนองมีส่วนประกอบ เป็นคำ วลี และประโยค

จากคำกล่าวและข้อสรุปเกี่ยวกับคำสแลง ที่ผู้วิจัยได้อ้างถึงแล้วข้างต้น ผู้วิจัยขอประมวลเป็นข้อสรุปเพื่อนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ว่า คำสแลง เป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่ เกิดง่ายและเร็วตามสถานการณ์ของสังคม ผู้คน และ อารมณ์ รวมถึงเจตนาของผู้ใช้ คำสแลงที่ได้รับความนิยมจะอยู่ได้นาน มีสีสัน มีพลังทางภาษา แต่บางคำก็ใช้กันเฉพาะยุค เฉพาะสมัย เมื่อหมดยุคหมดสมัยไม่มีใครนิยม คำสแลงนั้นก็จะถูกลืม และเลิกใช้ไปในที่สุด

4.3 คำย่อหรืออักษรย่อ

เปลื้อง ณ นคร กล่าวถึง การใช้อักษรย่อ ใน “ คำนิยม ” พจนานุกรมอักษรย่อฉบับสมบูรณ์ (2527) ของ พรพิมล และวิโรจน์ ธีรคุณโกวิท ตอนหนึ่งว่า

... การใช้อักษรย่อ เป็นการพูดหรือการเขียนชื่อยาวๆ ให้สั้นลง เพื่อประหยัดเวลาเดิมที่อักษรย่อใช้ในวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เช่น H เป็นอักษรย่อของธาตุไฮโดรเจน หรือ กม. เป็นอักษรย่อของคำว่า กิโลเมตร ต่อมา การใช้อักษรย่อได้ขยายตัวใช้ในทุกวงการทั่วไป เพื่อเรียกชื่อองค์กร สถานที่ และส่วนงานทั้งของราชการและเอกชน เพื่อไม่ต้องเสียเวลาในการพูดและเขียน และช่วยประหยัดเนื้อที่ เมื่อบ้านเมืองเจริญ ขยายตัวขึ้น การใช้อักษรย่อก็มีมากขึ้น ...

อรพรรณ มุลจันทร์ (2536) ศึกษาวิจัยเรื่องการนำเสนอพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ได้กล่าวถึงการใช้ตัวย่อ ว่า “ ตัวย่อมีประโยชน์สำหรับพาดหัวข่าว ในทำนองเดียวกับไปยาลน้อย คือ ช่วยลดความยาวของคำที่ต้องใช้ เพื่อความลงตัวในการจัดตัวอักษรของ

คำและข้อความให้พอดีกับเนื้อที่ที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว ตัวย่อมักเป็นคำที่ใช้กันอยู่ทั่วไป แต่ก็มีบางคำที่หนังสือพิมพ์พยายามย่อเสียเอง ...”

ในการนี้ ผู้วิจัยขอสรุปเกี่ยวกับอักษรย่อ เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ว่า อักษรย่อ คือ อักษรที่ย่อมาจากคำเต็ม ใช้ในกรณีที่คำนั้นเป็นคำที่มีชื่อเรียกยาวๆ ไม่สะดวกในการจำ การพูด และการเขียน จึงใช้ตัวย่อเพื่อประหยัดเวลาและเนื้อที่ในการเขียน

อย่างไรก็ตาม การใช้อักษรย่อ หรือคำย่อ หรือตัวย่อ ควรใช้ในกรณีที่คำนั้นๆ เป็นที่รู้จักและยอมรับกันอย่างแพร่หลาย และควรย่อให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ไม่ใช่ย่อเพียงเพื่อการประหยัดเวลาหรือเนื้อที่ โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้อ่านจะเข้าใจความหมายหรือไม่ อักษรย่อลักษณะดังกล่าวนี้ ควรใช้กันเฉพาะวงการ หรือเฉพาะกลุ่ม และไม่ควรจะยึดเป็นมาตรฐานทั่วไปได้

2.4 สำนวน

สำนวนที่ผู้วิจัยศึกษา เพื่อใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ คือสำนวนไทย ขุนวิจิตรมาตรา (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2539) กล่าวเกี่ยวกับสำนวนไว้ว่า “... คำพูดที่เป็นชั้นเชิงไม่ตรงไปตรงมา แต่ให้ความหมายในคำพูดนั้นๆ คนฟังอาจเข้าใจความหมายทันที ถ้าคำพูดนั้นใช้กันแพร่หลายทั่วไปจนอยู่ตัวแล้ว แต่ถ้าไม่แพร่หลายคนฟัง ก็ไม่อาจเข้าใจได้ทันที ต้องคิดจึงเข้าใจ หรือบางทีคิดแล้วเข้าใจเป็นอย่างอื่นก็ได้ หรือไม่เข้าใจเลยก็ได้ คำพูดเป็นชั้นเชิงนี้ เราเรียกกันว่า สำนวน ...”

นอกจากนี้ยังกล่าวต่อไปถึงสาเหตุที่เกิดสำนวนว่า เกิดจากหลายสาเหตุ เช่น เกิดจากการกระทำ เกิดจากสิ่งแวดล้อม เกิดจากอุบัติเหตุ เกิดจากการเล่น เกิดจากความประพฤติ เป็นต้น เช่น สำนวนว่า ตกกระไดพลอยโจน เป็นสำนวนที่เกิดจากอุบัติเหตุ คือ คนหนึ่งตกกระได คนที่อยู่ด้วยกันในที่นั้นก็จะกระโจนเข้าไปช่วย สำนวนว่า สู้จนเย็บดา เป็นสำนวนที่เกิดจากการเล่นชนไก่ ฯลฯ

จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า สำนวน หมายถึง ถ้อยคำสั้นกะทัดรัดที่มีความหมายลึกซึ้ง ทั้งความหมายที่เข้าใจได้ทันที และความหมายที่เป็นความเปรียบ ต้องตีความจึงจะเข้าใจ สำนวนที่ใช้พูดกันมีที่มาจากสาเหตุต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปตามยุค สมัย ของสังคมในบ้านเมือง สำนวนเก่าที่ไม่ได้รับความนิยมก็จะสูญไป มีสำนวนใหม่เกิดขึ้นได้เรื่อยๆ ตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป และสำนวนมีลักษณะเป็นการเปรียบเทียบหรือโยงถึงลักษณะนิสัย ความคิด และพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ รวมทั้งเรื่องราว เหตุการณ์และสถานการณ์ต่างๆ การใช้สำนวนใดๆ ผู้ใช้ควรรู้ความหมายของสำนวนนั้นๆ ให้ถ่องแท้ก่อน จึงจะเปรียบเทียบได้ถูกต้อง

5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์

5.1 ความหมาย

มาลี บุญศิริพันธ์ (2531) ให้ความหมายของ “หนังสือพิมพ์” ว่า คือ แหล่งรวบรวมข่าวสารความบันเทิง พิมพ์บนกระดาษราคาถูก ซึ่งอาจพิมพ์เป็นรายวัน รายสัปดาห์ หรือรายเดือน คำว่า หนังสือพิมพ์ ถอดมาจากภาษาอังกฤษว่า newspaper news หมายถึงข่าว paper หมายถึงกระดาษ เมื่อแปลรวมกันก็คือ “กระดาษข่าว” หมายถึง กระดาษสำหรับรายงานข่าว นั่นเอง

หน้าที่หลักของหนังสือพิมพ์ นอกจากรายงานข่าวแล้ว ยังมีบทบาทในการให้ข้อมูลและให้โทษต่อผู้อ่าน จึงต้องมีความรับผิดชอบต่อการพัฒนาการทางความคิดและจิตใจของผู้อ่านพร้อมกันไป

อวยพร พานิช (2539) กล่าวถึง หนังสือพิมพ์ว่า

เป็นสิ่งที่มุ่งเสนอข่าวสารให้ผู้อ่านรับรู้เป็นรายวัน ในวันหนึ่งๆ จะมีข่าวสารเกิดขึ้นมากมาย หนังสือพิมพ์จึงต้องสร้างความน่าสนใจให้แก่ข่าว ด้วยวิธีการเขียน และการนำเสนอ เช่น มีภาพประกอบข่าว มีการพาดหัวตัวโตเต็มหน้า มีการใส่สีส่นในพาดหัว และด้วยวิธีการเขียนลักษณะพีระมิดหัวกลับ (Inverted Pyramid) คือการให้ผลของเหตุการณ์หรือจุดสำคัญที่สุดของข่าว (climax) ก่อนในบรรทัดแรก...

5.2 ประเภทของหนังสือพิมพ์

เนื่องจากหนังสือพิมพ์ เป็นเสมือนสถาบันสาธารณะ ซึ่งต้องเสนอข่าวต่อประชาชน ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับสังคมทุกระดับชั้น และผูกพันกับความเคลื่อนไหวของสังคมอย่างแยกไม่ออก ข่าวที่เสนอจึงค่อนข้างหลากหลาย ทั้งข่าวบุคคล ข่าวอาชญากรรม ข่าวการเมือง ข่าวเศรษฐกิจ ฯลฯ ทำให้มีการแบ่งประเภทหนังสือพิมพ์ขึ้น

ยงยุทธ รักษาศรี (2530) จำแนกหนังสือพิมพ์ออกเป็น 2 ประเภท คือหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ (quality newspaper) และหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (popular newspaper)

หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เป็นหนังสือพิมพ์ที่เน้นการเสนอข่าวหรือเหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อปัญหาต่างๆ ของบ้านเมือง ได้แก่ข่าวที่ให้ความรู้ให้ประโยชน์ต่อผู้อ่าน อาทิ ข่าวการเมือง การศึกษา เศรษฐกิจและสังคม ทั้งในและนอกประเทศ กลุ่มผู้อ่านค่อนข้างจำกัด ส่วนใหญ่ จะเป็นระดับปัญญาชน

หนังสือพิมพ์ประเภทประชาชน เป็นหนังสือพิมพ์ที่เน้นนโยบายการเสนอข่าวที่ไม่เน้นสาระความรู้ แต่เป็นข่าวประเภทเบาะแสมอง ข่าวการจี้ปล้น ฆาตกรรม ช่มชู้ อาชญากรรม และบันเทิง ผู้อ่านค่อนข้างเป็นกลุ่มใหญ่ ไม่ต้องมีพื้นฐานความรู้สูงก็สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้ ให้อรรถาธิบายในการพาดหัวข่าวที่ตื่นเต้น สดของ เร้าอารมณ์

เช่นเดียวกับ มาลี บุญศิริพันธ์ (2531) ได้กล่าวถึงประเภทของหนังสือพิมพ์ว่า มีการจัดแบ่งหนังสือพิมพ์ออกเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะของข่าวที่เสนอคือ

หนังสือพิมพ์ประเภทเพ่งปริมาณ (popular newspaper) คือหนังสือพิมพ์ที่ให้ความสำคัญต่อข่าวประเภทเร้าอารมณ์ ตื่นเต้น เช่น ข่าวอุบัติเหตุ ข่าวอาชญากรรม ข่าวบันเทิงเบาๆ (soft news) มักเป็นที่นิยมสำหรับผู้อ่านระดับกลางลงไป ลักษณะการจัดหน้าค่อนข้างฉูดฉาด พาดหัวตัวโต เน้นภาพประกอบ และเป็นหนังสือพิมพ์ที่มุ่งปริมาณการจำหน่าย ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

หนังสือพิมพ์ประเภทเพ่งคุณภาพ (quality newspaper) คือหนังสือพิมพ์ที่ให้ความสำคัญต่อข่าวประเภทที่มีผลกระทบต่อสังคม ลักษณะของเนื้อหาค่อนข้างหนัก (hard news) เช่น ข่าวการเมือง ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวต่างประเทศ ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ประเภทนี้ค่อนข้างอยู่ในวงจำกัดเฉพาะกลุ่มบุคคลที่สนใจในความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์บ้านเมือง ยอดจำหน่ายจึงต่ำกว่าหนังสือพิมพ์เพ่งปริมาณ การจัดหน้าหนึ่งมักเรียบง่าย เป็นระเบียบไม่หวือหวา

การใช้ภาษาในการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ประเภทเพ่งปริมาณ จะใช้ภาษาและลีลา เร้าอารมณ์ เร้าความรู้สึกแก่ผู้อ่านมากกว่าหนังสือพิมพ์ประเภทเพ่งคุณภาพ

5.3 การพาดหัวข่าว

พาดหัวข่าว (Headline) คือข้อความที่สะดุดตาผู้อ่านที่สุด ของหนังสือพิมพ์โดยเฉพาะหน้า 1 เนื่องจากตัวหนังสือที่ใช้เป็นตัวขนาดใหญ่ พาดหัวข่าวจึงเป็นส่วนที่สะดุดตา และดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

สุกัญญา ตีระวนิช (2528) กล่าวถึง พาดหัวข่าวว่า “พาดหัวข่าว มีบทบาทในการบอกเรื่องย่อแก่ผู้อ่าน ทำให้ข่าวหน้านั้นน่าสนใจขึ้น ดึงดูดสายตาของผู้ซื้อ และเนื่องจากหนังสือพิมพ์ไม่มีปก การพาดหัวข่าวจึงเด่น สะดุดตา และบอกแก่ผู้อ่านว่าอะไรเป็นข่าวใหญ่ของวันนั้น ...”

มาลี บุญศิริพันธ์ (2531) ได้ให้ความหมายของหัวข่าวไว้ว่า พาดหัวข่าว คือส่วนบนสุดของข่าวที่ดึงดูดผู้อ่านให้เข้าสู่เนื้อข่าว ซึ่งหน้าที่หลักของพาดหัวข่าว ได้แก่

1. ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อ่านเนื้อข่าว ผู้เขียนพาดหัวข่าวจะต้องถ่วงน้ำหนักเนื้อหาเพื่อให้ได้สาระที่จะสามารถเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านให้อ่านรายละเอียดของข่าวนั้นๆ ขณะเดียวกันต้องไม่ทำลายหรือบิดเบือนไปจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเนื้อข่าว
2. สรุปสาระสำคัญของเนื้อข่าว การเขียนพาดหัวข่าวที่ดีจะช่วยประหยัดเวลาให้ผู้อ่านได้มาก เพราะผู้อ่านจะทราบสาระของข่าวได้ทันที เมื่อได้อ่านพาดหัวข่าว
3. ช่วยบอกผู้อ่านให้ทราบว่าในข่าวใดสำคัญมาก ข่าวใดสำคัญน้อย โดยการใช้ ขนาดของตัวพิมพ์ที่แตกต่างกัน จำนวนคอลัมน์ที่ไม่เท่ากัน เท่ากับเป็นการจัดลำดับความสำคัญของข่าวในหน้านั้น
4. ช่วยสร้างบุคลิกลักษณะของหนังสือพิมพ์ ทั้งนี้ หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะมีรูปแบบการจัดหน้าเป็นลักษณะเฉพาะตัว การใช้ภาษา การใช้ตัวอักษรของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับมักไม่เหมือนกัน ดังนั้น ลักษณะรูปแบบตัวอักษรที่ใช้อย่างสม่ำเสมอ จะทำให้ผู้อ่านเกิดความคุ้นเคยกับลักษณะเฉพาะตัวของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ

อวยพร พานิช (2539) ให้นิยามเกี่ยวกับพาดหัวข่าวว่า “ พาดหัวข่าว คือส่วนที่บอกผลของข่าว หรือใจความสำคัญที่สุดของข่าว อาจให้ความสำคัญด้วยอวัจนภาษา เช่น ขนาดตัวอักษรตัวโต มีการล้อมกรอบ มีการลงพื้นคำ มีเครื่องหมายวรรคตอนประกอบ ในส่วนของอวัจนภาษา พาดหัวข่าวจะมีลักษณะภาษาปาก คือ สั้น ห้วน ไม่ถูกหลักเกณฑ์ทางภาษา มักขึ้นต้นประโยคด้วยกริยาอยๆ มีการเล่นคำให้สับสน ให้อารมณ์ ”

สำหรับการใช้คำในการพาดหัวข่าวนั้น สุกัญญา ตีระวนิช (2528) กล่าวถึงการใช้คำในพาดหัวข่าว สรุปได้ว่า

พาดหัวข่าวที่แปลก สะดุดตา สามารถสะกดจิตผู้พบเห็นได้ จำต้องเร้าความรู้สึก สะดุดตา แต่ในขณะเดียวกันก็มีความหมาย และมีความจริง (*meaningful and truthful*) คำกริยาที่ใช้ในพาดหัวข่าว จะต้องเป็นคำที่มีชีวิตชีวา สะท้อนความสด และความสำคัญของเนื้อข่าว แต่ก็ต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง เพราะบางครั้งดูไม่ออกว่าประธานและกรรมอยู่ที่ไหน ซึ่งทำให้ความหมายของประโยคผิดไปหมด

มาลี บุญศิริพันธ์ (2531) กล่าวถึง การใช้คำ ในการเขียนพาดหัวข่าวว่า “ ต้องมุ่งใช้คำ และภาษาให้สั้น กระชับ ได้ใจความ สื่อความหมายทันทีภายในเนื้อที่จำกัด ”

จากนิยามและความหมายของพาดหัวข่าว ที่นักวิชาการหลายท่านกล่าวไว้ในเอกสารต่างๆ และผู้วิจัยได้ประมวลมานี้ พอจะสรุปได้ว่า พาดหัวข่าว เป็นข้อความส่วนที่สำคัญที่สุดของข่าว เป็น จุดเด่นหรือสาระสำคัญที่สุดของข่าวในวันนั้น สะดุดตาผู้อ่านด้วยการใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่ ใช้คำหือ หวาเพื่อให้น่าสนใจหรือให้กระทบใจผู้อ่าน สร้างความตื่นตื้นเร้าใจ ด้วยถ้อยคำที่หนักแน่น (strong word) ให้สับสน ให้อารมณ์ และสะท้อนภาพตลอดจนบรรยากาศของข่าวได้

6. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่ามีผู้กล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

ปัจจัยประการแรกคือเรื่อง “ เนื้อที่ ” ดังที่ ประภาศรี สีหอำไพ (2535) กล่าวไว้ว่า ภาษา หนังสือพิมพ์ เป็นภาษาอิสระตามลักษณะของวิชาชีพ เป็นการใช้อยู่คำที่สะดุดใจ ทำให้คนอ่านสนใจ นักหนังสือพิมพ์มีสำนวนเฉพาะตน การใช้ภาษาจึงหลากหลายไปตามข้อคิด ความเห็น และรูปแบบ สำนวนของแต่ละคน โดยเฉพาะลักษณะการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวเกิดจากความจำกัดในเนื้อที่ของ กระดาษ

ส่วนปัจจัยประการที่สองคือเรื่อง “ เวลา ” ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาหนังสือพิมพ์ บางครั้งก็ขาดความ พินิจพิเคราะห์ว่า เป็นภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ เนื่องจากต้องรีบ ร้อนพิมพ์ออกมาให้ทันการจำหน่าย

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของเครือวัลย์ ชัชกุล (2535) (อ้างใน อรพรรณ มูลจันทร์ , 2536 , น.30-31) คือเรื่อง การวิเคราะห์การนำเสนอหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ช่วง วันที่ 1 ตุลาคม – 31 ตุลาคม 2534 สรุปว่า ผู้นำเสนอหัวข่าว จะคัดเลือกข่าวที่ผ่านกระบวนการคัดเลือก มาแล้ว มาเรียงลำดับตามความสำคัญ ทั้งนี้ แม้ว่า บรรณาธิการจะคัดเลือกข่าวด้วยตนเอง แต่ทว่า การ ทำงานอยู่ในองค์กรของสังคม คุณค่าของข่าวจึงเป็นคุณค่าที่เกิดขึ้นภายในกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้จาก ปัจจัยภายใน อันได้แก่ นโยบายของเจ้าของ สื่อ และผู้ร่วมงาน กับปัจจัยภายนอก อันได้แก่ ระบบ การเมือง การควบคุมของกฎหมาย และวัฒนธรรมสังคม

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่ายังไม่มีการวิเคราะห์หาปัจจัยดังกล่าวด้วยการสอบถามจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าวโดยตรง เช่น ผู้สื่อข่าวหรือบรรณาธิการข่าว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการสัมภาษณ์ เพื่อให้สามารถระบุปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าวได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนยิ่งขึ้น

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จำนง วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธุ์ (2527) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ ภาษากับมวชนวิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย ” โดยศึกษาจากหนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์เป็นภาษาไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2408 จนถึง พ.ศ. 2526 และแบ่งออกเป็น 7 ยุค เริ่มจากยุคที่ 1 (สมัยรัชกาลที่ 4) จนถึงยุคที่ 7 (สมัยรัชกาลที่ 9) โดยศึกษา 2 ส่วนใหญ่ คือ 1. ลักษณะสัณเขปของหนังสือพิมพ์ และ 2. การใช้ภาษาเพื่อการเสนอข่าว ในส่วนของการใช้ภาษาเพื่อการเสนอข่าวนั้น ได้ข้อสรุปว่า ภาษาที่ใช้เสนอข่าวมีวิวัฒนาการมาเป็นลำดับ โดยมีการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเจนในสมัยรัชกาลที่ 8 (พ.ศ. 2477 – 2489) มีการพาดหัวข่าวทั้ง 2 ลักษณะ คือ เป็นประโยคสมบูรณ์ คือ มีประธาน กริยา และกรรม กับกรพาดหัวข่าวที่ไม่มีประธาน มีเฉพาะกริยาและกรรมเท่านั้น แต่ก็เข้าใจความหมายได้ และกล่าวถึงการใช้ภาษาพาดหัวข่าวในสมัยรัชกาลปัจจุบัน ว่า มีการใช้ภาษาเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน ด้วยการใช้อ้อยคำรุนแรง (strong word) มากขึ้น นอกเหนือจากการใช้คำสแลง คำพุ่มเพื่อย คำย่อ คำนัยประหวัด คำทับศัพท์ ฯลฯ ที่ได้มีการใช้คำเหล่านี้ มาตั้งแต่ยุคแรกๆ แล้ว

อรพรรณ มูลจันทร์ (2536) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การนำเสนอพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ” โดยศึกษาจากหนังสือพิมพ์รายวัน 9 ชื่อ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด ดาวสยาม บ้านเมือง มติชน เดลินิวส์ สยามรัฐ และแนวหน้า ระยะเวลา 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2535 ได้ข้อสรุปว่า พาดหัวข่าวส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นประโยค ที่มีทั้งภาคประธานและภาคแสดง รองลงมา เป็นการพาดหัวข่าวโดยใช้กริยาลิ และมักเป็นคำที่มีน้ำหนัก หรือใช้อ้อยคำรุนแรง (strong word) เพื่อให้ข่าวน่าสนใจ ส่วนคำอื่นๆ เช่น นามวลี หรือวลี ในรูปแบบอื่น มีการใช้บ้างประปราย

นอกจากนี้ อรพรรณ ได้สรุปเกี่ยวกับ หัวข่าวว่า “ หัวข่าวเป็นส่วนที่ทำให้รูปลักษณะของข่าวเกิดความสมบูรณ์ เป็นจุดเด่นที่สุดที่เรียกร้องความสนใจ เนื่องจากหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ ใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่ เห็นได้ชัด จึงพยายามเรียกร้องความสนใจด้วยการพาดหัวให้สะดุดตา ให้สีสันสร้างอารมณ์ จนทำให้มีผู้อ่านพิจารณาว่า พาดหัวเกิดความจริงบ้าง ทำให้ภาษาวิบัติบ้าง ... ”

นวนิพนธ์ เพิ่มเพชร (2538) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไทย ” โดยวิเคราะห์การใช้คำในพาดหัวข่าว สรุปว่า มีการใช้คำในลักษณะคำที่มีเสียงคล้องจอง คำลัดดัดสั้น อักษรย่อ คำที่มีความหมายโดยนัย คำสแลง คำทับศัพท์ รวมถึง การใช้คำในบริบทที่ต่างไปจากปกติ

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2539) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ ภาษาพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย พ.ศ. 2474 และ พ.ศ. 2475 ” สรุปว่า ลักษณะภาษาที่ปรากฏในพาดหัวข่าว มี 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำ กลุ่มคำ ประโยค และกลุ่มประโยค ข่าวที่เป็นเหตุการณ์ จะพาดหัวเป็น คำ คือ คำนาม คำกริยา และคำบอกจำนวน ส่วนข่าวอื่นๆ จะใช้กลุ่มคำ ซึ่งมีทั้งกลุ่มคำ ที่เป็นวลี หรือส่วนหนึ่งของวลี หรือใช้ คำ หรือ วลี เรียงกัน ในลักษณะที่มีคำเชื่อมและไม่มีคำเชื่อม สำหรับประโยค และกลุ่มประโยค สรุปว่า ประโยคที่ใช้พาดหัวข่าว ได้แก่ ประโยคความเดียว และประโยคความซ้อน ส่วนกลุ่มประโยค เป็นกลุ่มประโยคที่เป็นประโยคเดียวหลายประโยคมาประกอบกัน ทั้งที่มีหน่วยเชื่อม และไม่มีหน่วยเชื่อม รวมทั้งใช้ประโยคระคนด้วย

สุรัตน์ ศรีราษฎร์ (2545) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การใช้คำในพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันศึกษารูปคำและความหมาย ” สรุปได้ว่า การใช้คำในพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน เมื่อพิจารณาจากรูปคำ และความหมายของคำ มีการใช้คำอยู่ 2 ลักษณะ

ลักษณะที่ 1 ในบางบริบท ใช้รูปคำเดิม แต่ความหมายของคำเปลี่ยนไปหรือแตกต่างไปจาก ความหมายในพจนานุกรม (ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525) แต่ยังมีเค้าความหมายเดิมอยู่ ขณะเดียวกันในบางบริบทยังใช้รูปคำเดิมแต่ความหมายของคำเปลี่ยนไปโดยไม่มีเค้าความหมายเดิมอยู่เลย

ลักษณะที่ 2 เป็นการใช้คำโดยรูปคำเปลี่ยนแปลงไปจากรูปคำตามพจนานุกรม โดยการตัด คำ หรือพยางค์บางพยางค์ออกแต่ยังคงใช้ในความหมายที่ระบุไว้ในพจนานุกรม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ เพื่อให้พอดีกับเนื้อที่ที่ใช้ในการเขียนพาดหัวข่าว ขณะเดียวกันในบางบริบทใช้คำที่ตัดพยางค์หรือคำออก โดยที่ความหมายของคำนั้นเปลี่ยนไปด้วย กลายเป็นคำใหม่ และความหมายใหม่ ที่แตกต่างไปจากที่ระบุไว้ในพจนานุกรม

ข้อสรุปที่ได้จากงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ตามที่ได้อ้างมาแล้วนั้น กล่าวได้ว่างานวิจัยที่มีข้อสรุปสอดคล้องตรงกันมากที่สุด คือเรื่องของคำ ทั้ง ชนิดของคำและวิธีการใช้ อย่างไรก็ตาม งานวิจัยดังกล่าวไม่ได้มีการแบ่งประเภทหนังสือพิมพ์ ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาอยู่

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ทั้งเนื้อหาที่ได้จากการคัดลอกข้อมูลที่เป็นพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์บุคคลที่เขียนพาดหัวข่าวหรือเกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าว จึงได้จัด ลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. สร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยและแนวคำถามประกอบการสัมภาษณ์
3. คัดลอกพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ ตามวันและวันที่ ที่สุ่มได้
4. วิเคราะห์ข้อมูล
5. สัมภาษณ์บุคคลที่เขียนพาดหัวข่าวหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าว
6. สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร หมายถึง หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่วางจำหน่าย ในปี พ.ศ.2543 และพ.ศ. 2544 ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2543 ถึง เดือนตุลาคม 2544 รวม 12 เดือน

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เลือกศึกษาหนังสือพิมพ์ 2 กลุ่ม คือ หนังสือพิมพ์ประชานิยม หรือ หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ (Popular newspaper) ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และข่าวสด หนังสือพิมพ์กลุ่มที่ 2 คือหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ (Quality newspaper) ได้แก่ หนังสือพิมพ์มติชน สยามโพสต์ และกรุงเทพธุรกิจ แต่เนื่องจากหนังสือพิมพ์สยามโพสต์ ปิดดำเนินการไปในปี พ.ศ. 2543 ผู้วิจัยจึงศึกษาตัวอย่างจากหนังสือพิมพ์กลุ่มนี้ จำนวน 2 ฉบับ คือ มติชน กับกรุงเทพธุรกิจ เท่านั้น

2. กลุ่มหนังสือพิมพ์ที่ศึกษา ผู้วิจัยเลือกเฉพาะการพาดหัวข่าว (Headlines) ในหน้า 1 เท่านั้น และใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากจากวันและวันที่ ที่กำหนดไว้

3. กลุ่มหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่ม ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา จำนวน 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน และกรุงเทพธุรกิจ ซึ่งศึกษาในช่วงระยะเวลา 12 เดือน คือ ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2543 ถึง เดือนตุลาคม 2544 นั้น จะมีพาดหัวข่าวทั้งสิ้น 1,800 หัวข่าว ในจำนวนพาดหัวข่าวดังกล่าว สุ่มขึ้นมาเดือนละ 5 หัวข่าว โดยสุ่มจากหนังสือพิมพ์ฉบับวันธรรมดา (จันทร์ – ศุกร์) 3 หัวข่าว และหนังสือพิมพ์ฉบับวันหยุด (เสาร์ – อาทิตย์) อีก 2 หัวข่าว ซึ่งจะได้พาดหัวข่าวเดือนละ 5 หัวข่าว ต่อหนังสือพิมพ์ 1 ชื่อฉบับ เมื่อรวมหนังสือพิมพ์ทั้ง 6 ชื่อ ตลอด 12 เดือน จะได้พาดหัวข่าวทั้งสิ้น 300 หัวข่าว เป็นหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ 180 หัวข่าว และหนังสือพิมพ์คุณภาพ 120 หัวข่าว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ ดังนี้

ก. ตารางที่ 1 แสดง วันและวันที่ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ซึ่งได้จากการสุ่มขึ้นมา

เดือน ที่	เดือน / ปี	วันธรรมดา / วันที่ (จันทร์ – ศุกร์)	วันหยุดปกติ / วันที่ (เสาร์ – อาทิตย์)	หมายเหตุ
1.	พฤศจิกายน 2543	1. ศุกร์ที่ 10 พ.ย. 2. พุธที่ 15 พ.ย. 3. อังคารที่ 28 พ.ย.	1. อาทิตย์ที่ 19 พ.ย. 2. อาทิตย์ที่ 12 พ.ย.	วันและวันที่ ที่ปรากฏในตารางนี้ ใช้กับหนังสือพิมพ์ ทั้ง 2 กลุ่ม
2.	ธันวาคม 2543	1. จันทร์ที่ 11 ธ.ค. 2. ศุกร์ที่ 15 ธ.ค. 3. ศุกร์ที่ 29 ธ.ค.	1. เสาร์ที่ 16 ธ.ค. 2. อาทิตย์ที่ 24 ธ.ค.	
3.	มกราคม 2544	1. จันทร์ที่ 15 ม.ค. 2. พุธที่ 25 ม.ค. 3. พุธที่ 31 ม.ค.	1. เสาร์ที่ 13 ม.ค. 2. เสาร์ที่ 27 ม.ค.	
4.	กุมภาพันธ์ 2544	1. อังคารที่ 20 ก.พ. 2. พุธที่ 22 ก.พ. 3. อังคารที่ 27 ก.พ.	1. อาทิตย์ที่ 4 ก.พ. 2. เสาร์ที่ 10 ก.พ.	
5.	มีนาคม 2544	1. พุธที่ 1 มี.ค. 2. จันทร์ที่ 5 มี.ค. 3. พุธที่ 21 มี.ค.	1. อาทิตย์ที่ 25 มี.ค. 2. เสาร์ที่ 31 มี.ค.	

ตารางแสดง วันและวันที่ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ซึ่งได้จากการสุ่มขึ้นมา

เดือน ที่	เดือน / ปี	วันธรรมดา / วันที่ (จันทร์ – ศุกร์)	วันหยุดปกติ / วันที่ (เสาร์ – อาทิตย์)	หมายเหตุ
6.	เมษายน 2544	1. จันทร์ที่ 2 เม.ย. 2. อังคารที่ 10 เม.ย. 3. พุธที่ 19 เม.ย.	1. อาทิตย์ที่ 1 เม.ย. 2. อาทิตย์ที่ 22 เม.ย.	
7.	พฤษภาคม 2544	1. พุธที่ 9 พ.ค. 2. ศุกร์ที่ 11 พ.ค. 3. พุธที่ 16 พ.ค.	1. อาทิตย์ที่ 6 พ.ค. 2. เสาร์ที่ 19 พ.ค.	
8.	มิถุนายน 2544	1. อังคารที่ 5 มิ.ย. 2. ศุกร์ที่ 15 มิ.ย. 3. จันทร์ที่ 18 มิ.ย.	1. อาทิตย์ที่ 10 มิ.ย. 2. อาทิตย์ที่ 24 มิ.ย.	
9.	กรกฎาคม 2544	1. พุธที่ 19 ก.ค. 2. พุธที่ 25 ก.ค. 3. จันทร์ที่ 30 ก.ค.	1. เสาร์ที่ 1 ก.ค. 2. เสาร์ที่ 15 ก.ค.	
10.	สิงหาคม 2544	1. พุธที่ 8 ส.ค. 2. ศุกร์ที่ 10 ส.ค. 3. พุธที่ 22 ส.ค.	1. เสาร์ที่ 4 ส.ค. 2. อาทิตย์ที่ 19 ส.ค.	
11.	กันยายน 2544	1. จันทร์ที่ 3 ก.ย. 2. อังคารที่ 18 ก.ย. 3. ศุกร์ที่ 28 ก.ย.	1. เสาร์ที่ 1 ก.ย. 2. อาทิตย์ที่ 23 ก.ย.	
12.	ตุลาคม 2544	1. จันทร์ที่ 1 ต.ค. 2. อังคารที่ 9 ต.ค. 3. อังคารที่ 30 ต.ค.	1. เสาร์ที่ 6 ต.ค. 2. อาทิตย์ที่ 14 ต.ค.	

ข. แนวคำถามที่ใช้สัมภาษณ์บรรณาธิการ หรือผู้เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าว ได้แก่

- นโยบายในการพาดหัวข่าว
- กระบวนการหรือขั้นตอนในการพาดหัวข่าว
- ปัจจัยที่ควรคำนึงในการพาดหัวข่าว

- ข้อแตกต่างของการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ กับหนังสือพิมพ์คุณภาพ
- การใช้คำขึ้นต้นในการพาดหัวข่าว
- การใช้ประโยคในการพาดหัวข่าว
- การใช้คำศัพท์ต่างๆ และการใช้สำนวนไทย ในการพาดหัวข่าว

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง เพื่อนำมาวิเคราะห์ โดยดำเนินการดังนี้

1. คัดลอกพาดหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยทั้ง 5 ชื่อฉบับ ตามวัน วันที่ เดือน และปี ตามกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้
2. สัมภาษณ์บรรณาธิการข่าว หรือหัวหน้าข่าว หรือผู้เกี่ยวข้องกับการเขียนพาดหัวข่าว ของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว ของหนังสือพิมพ์ รายวันภาษาไทยทั้ง 5 ชื่อฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลทั้ง 2 แหล่งแล้ว ได้นำมาดำเนินการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ข้อมูลที่ได้จากการคัดลอกพาดหัวข่าวหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์รายวันทั้ง 5 ชื่อฉบับ ตามวัน วันที่ เดือน และปี ตามกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้ นำมาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติเบื้องต้น (Descriptive Statistics) ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequencies) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายลักษณะของข้อมูล จากนั้น จึงวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อหาความสอดคล้อง และลักษณะการใช้ภาษา ในการพาดหัวข่าว

ในการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็น เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ ไว้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. วิเคราะห์การใช้ภาษา ในการพาดหัวข่าว
 - 1.1 การใช้คำ (คำนาม คำกริยา คำอื่นๆ)
 - 1.2 การใช้กลุ่มคำวลี
 - 1.3 การใช้กลุ่มคำประโยค
 - 1.3.1 ประโยคเดี่ยว (ประโยคความเดียว)
 - 1.3.2 กลุ่มประโยค (ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน)

2. วิเคราะห์การใช้คำศัพท์ และสำนวนไทยในการพาดหัวข่าว

- 2.1 การใช้คำสแลง
- 2.2 การใช้คำทับศัพท์
- 2.3 การใช้อักษรย่อ
- 2.4 การใช้สำนวนไทย

2. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์บรรณาธิการ หรือหัวหน้าข่าว หรือผู้เกี่ยวข้องกับการเขียนพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ ทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เช่นเดียวกัน เพื่อหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย” มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาโดยมุ่งศึกษาการใช้คำและประโยค รวมถึงการใช้คำศัพท์ คำย่อ และสำนวนในการพาดหัวข่าว โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกประเด็นการวิเคราะห์ เป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจเอกสาร คือ หนังสือพิมพ์ 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน และกรุงเทพธุรกิจ โดย

1.1 การวิเคราะห์การใช้ภาษา

- 1.1.1 การใช้คำ
- 1.1.2 การใช้กลุ่มคำวลี
- 1.1.3 การใช้กลุ่มคำประโยค

1.2 การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ และสำนวนไทย

- 1.2.1 คำสแลง
- 1.2.2 คำทับศัพท์
- 1.2.3 คำย่อ หรือ อักษรย่อ
- 1.2.4 สำนวนไทย

ผลการวิเคราะห์ ปรากฏดังนี้

1.1 การวิเคราะห์การใช้ภาษา

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของคำที่ปรากฏในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ภาษาไทย จำแนกตามรายชื่อหนังสือพิมพ์ และประเภทหนังสือพิมพ์

ประเภทหนังสือพิมพ์	ชื่อหนังสือพิมพ์	คำที่ใช้			รวม
		คำนาม	คำกริยา	คำอื่นๆ	
ประชานิยม (เชิงปริมาณ)	ไทยรัฐ	28	22	10	60
		(46.67)	(36.67)	(16.67)	(100.00)
	เดลินิวส์	16	37	7	60
		(26.67)	(61.67)	(11.67)	(100.00)
	ข่าวสด	20	30	10	60
		(33.33)	(50.00)	(16.67)	(100.00)
	รวม	64	89	27	180
		(35.56)	(49.44)	(15.00)	(100.00)
คุณภาพ	มติชน	41	15	4	60
		(68.33)	(25.00)	(6.67)	(100.00)
	กรุงเทพธุรกิจ	41	16	3	60
		(68.33)	(26.67)	(5.00)	(100.00)
	รวม	82	31	7	120
		(68.33)	(25.83)	(5.83)	(100.00)
	รวม 2 ประเภท	146	120	34	300
		(48.67)	(40.00)	(11.33)	(100.00)

จากตารางที่ 2 พบว่า การใช้คำพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด และหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 ได้แก่ หนังสือพิมพ์มติชน และกรุงเทพธุรกิจ รวมทั้ง 2 กลุ่ม จำนวน 300 หัวข่าว จำแนกเป็น หนังสือพิมพ์ประเภทที่ 1 จำนวน 180 หัวข่าว และหนังสือพิมพ์ประเภทที่ 2 จำนวน 120 หัวข่าว นั้น คำที่ใช้ในการพาดหัวข่าวมากที่สุด คือคำนาม คิดเป็นร้อยละ 48.67 รองลงมาคือคำกริยา คิดเป็นร้อยละ 40.00 และคำอื่นๆ ได้แก่ คำวิเศษณ์ คำบอกจำนวนนับ คำคุณศัพท์ ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 11.33 ตามลำดับ

แต่หากวิเคราะห์การใช้คำ จำแนกตามกลุ่มของหนังสือพิมพ์ พบว่า หนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 (เชิงปริมาณ) ใช้คำกริยาขึ้นต้นในการพาดหัวข่าวมากที่สุด คือ 89 คำ (ร้อยละ 49.44) รองลงมา คือ คำนาม 64 คำ (ร้อยละ 35.56) และคำอื่นๆ 27 คำ (ร้อยละ 15.00) จากจำนวน พาดหัวข่าว 180 หัวข่าว

ส่วนหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 (เชิงคุณภาพ) จะใช้คำนาม ขึ้นต้นในการพาดหัวข่าว มากกว่าคำกริยา คือ 82 คำ (ร้อยละ 68.33) รองลงมาเป็นคำกริยา จำนวน 31 คำ (ร้อยละ 25.83) และคำอื่นๆ 7 คำ (ร้อยละ 5.83) จากจำนวนหัวข่าว 120 หัวข่าว

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของคำที่ใช้พูดหัวข่าว จำแนกตามรายชื่อหนังสือพิมพ์
ชนิดของวัน และกลุ่มหนังสือพิมพ์

กลุ่ม นสพ.	ชื่อ นสพ.	คำและชนิดของวัน						รวมทั้ง 2 วัน		รวม	
		คำนาม		คำกริยา		คำอื่นๆ					
		วัน ธรรมดา	วันหยุด	วัน ธรรมดา	วันหยุด	วัน ธรรมดา	วันหยุด	วัน ธรรมดา	วันหยุด		
กลุ่มที่ 1 ประชาชนนิยม (เชิงปริมาณ)	ไทยรัฐ	20 (54.05)	8 (34.78)	13 (35.14)	9 (38.13)	4 (10.81)	6 (26.09)	37 (61.67)	23 (38.83)	60 (100.00)	
		6 (18.18)	10 (37.04)	26 (78.79)	10 (37.04)	1 (3.03)	7 (26.92)	33 (55.00)	27 (45.00)	60 (100.00)	
		11 (31.43)	9 (36.00)	20 (57.14)	10 (40.00)	4 (11.43)	6 (24.00)	35 (58.33)	25 (41.67)	60 (100.00)	
		รวม	37 (35.24)	27 (36.00)	59 (56.19)	29 (38.67)	9 (8.57)	19 (25.33)	105 (58.33)	75 (41.67)	180 (100.00)
	คุณภาพ	มติชน	25 (67.57)	16 (69.57)	9 (24.32)	6 (26.09)	3 (8.11)	1 (4.35)	37 (61.67)	23 (38.33)	60 (100.00)
		กรุงเทพธุรกิจ	25 (69.44)	16 (66.67)	9 (25.00)	7 (29.17)	2 (5.56)	1 (4.17)	36 (60.00)	24 (24.00)	60 (100.00)
รวม		50 (68.49)	32 (68.09)	18 (24.66)	13 (27.66)	5 (6.85)	2 (4.26)	73 (60.83)	47 (39.17)	120 (100.00)	
รวม ทั้ง 2 กลุ่ม		87 (48.88)	59 (48.36)	77 (43.26)	42 (34.43)	14 (7.86)	20 (17.21)	178 (59.33)	122 (40.67)	300 (100.00)	

จากตารางที่ 3 พบว่า การใช้คำพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด และหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 ได้แก่ หนังสือพิมพ์มติชน และกรุงเทพธุรกิจ รวมจำนวนทั้งสิ้น 300 หัวข่าว จำแนกเป็น หนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 จำนวน 180 หัวข่าว และหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 จำนวน 120 หัวข่าว นั้น คำที่ใช้ในการพาดหัวข่าวมากที่สุด คือ คำนาม ในวันธรรมดา จำนวน 87 คำ คิดเป็นร้อยละ 48.88 รองลงมา คือ คำกริยา ในวันธรรมดา จำนวน 77 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.26 และ คำกริยา ในวันหยุด จำนวน 42 คำ คิดเป็นร้อยละ 34.43 ตามลำดับ

แต่เมื่อพิจารณาแยกเฉพาะกลุ่มหนังสือพิมพ์ จะพบว่า หนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 คำที่ใช้ในการพาดหัวข่าวมากที่สุด คือ คำกริยา ในวันธรรมดา จำนวน 59 คำ คิดเป็นร้อยละ 56.19 รองลงมา คือ คำกริยา - วันหยุด 29 คำ คิดเป็นร้อยละ 38.67 และคำนามในวันหยุด จำนวน 27 คำ คิดเป็นร้อยละ 36.00

ส่วนหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 คำที่ใช้ในการพาดหัวข่าวมากที่สุด คือ คำนาม ในวันธรรมดา จำนวน 50 คำ คิดเป็นร้อยละ 68.49 รองลงมา คือ คำนาม ในวันหยุด จำนวน 32 คำ คิดเป็นร้อยละ 68.09 และคำกริยา - วันหยุด คิดเป็นร้อยละ 27.66

จากการวิเคราะห์การใช้คำดังกล่าว ของหนังสือพิมพ์ทั้งสองกลุ่ม พบจำนวนคำที่สรุปได้ว่า หนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ใช้คำกริยา เป็นคำขึ้นต้นในการพาดหัวข่าวมากที่สุด ในขณะที่ หนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์คุณภาพ จะใช้คำนาม พาดหัวข่าวมากที่สุด

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มคำ (วลี) ที่ใช้พาดหัวข่าว หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย
จำแนกตามรายชื่อหนังสือพิมพ์ และกลุ่มหนังสือพิมพ์

กลุ่มหนังสือพิมพ์	ชื่อหนังสือพิมพ์	กลุ่มคำวลี
กลุ่มที่ 1 ประชานิยม (เชิงปริมาณ)	ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด	- - -
รวม	-	-
กลุ่มที่ 2 คุณภาพ	มติชน กรุงเทพธุรกิจ	- -
รวม	-	-
รวม 2 กลุ่ม	-	-

จากตารางที่ 4 ไม่พบว่า มีการใช้กลุ่มคำที่เป็นวลีสั้นๆ พาดหัวข่าว แต่จะใช้ในลักษณะไปประกอบกับบริบทอื่นในพาดหัวข่าวชิ้นนั้น โดยใช้ในรูปแบบของนามวลี หรือกริยาวลี

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของประโยค และกลุ่มประโยค ที่ปรากฏในการพาดหัวข่าว
หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย จำแนกตามรายชื่อหนังสือพิมพ์ และกลุ่ม
หนังสือพิมพ์

กลุ่มหนังสือพิมพ์	ชื่อหนังสือพิมพ์	ประโยค		รวม
		ประโยคเดียว	กลุ่มประโยค	
กลุ่มที่ 1 ประชาชน (เชิงปริมาณ)	ไทยรัฐ	3 (5.00)	57 (95.00)	60 (100.00)
		2 (3.33)	58 (96.67)	60 (100.00)
	ข่าวสด	3 (5.00)	57 (95.00)	60 (100.00)
		8 (4.44)	172 (95.56)	180 (100.00)
	รวม			
กลุ่มที่ 2 คุณภาพ	มติชน	1 (1.67)	59 (98.33)	60 (100.00)
		17 (28.33)	43 (71.67)	60 (100.00)
	กรุงเทพธุรกิจ	18 (15.00)	102 (85.00)	120 (100.00)
		26 (8.67)	274 (91.33)	300 (100.00)
	รวมทั้ง 2 กลุ่ม			

จากตารางที่ 5 พบว่า การใช้ประโยคพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด และหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 ได้แก่ หนังสือพิมพ์ มติชน และกรุงเทพธุรกิจ รวมจำนวนทั้งสิ้น 300 หัวข่าว จำแนกเป็น หนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 1 จำนวน 180 หัวข่าว และหนังสือพิมพ์ กลุ่มที่ 2 จำนวน 120 หัวข่าว นั้น มีการพาดหัวข่าวโดยใช้กลุ่มประโยคมากที่สุด คือ 274 หัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 91.33 และพาดหัวข่าว โดยใช้ประโยคเดียว จำนวน 26 หัวข่าว คิดเป็นร้อยละ 8.67

2. การวิเคราะห์คำศัพท์และสำนวน

จำนวนคำศัพท์และสำนวนที่ปรากฏในภาคหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัย จำแนกออกเป็น คำสแลง คำทับศัพท์ อักษรย่อ และสำนวนไทย พบว่า หนังสือพิมพ์ ทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มประชานิยมได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และข่าวสด กับ หนังสือพิมพ์คุณภาพ ได้แก่ หนังสือพิมพ์มติชน และกรุงเทพธุรกิจ นั้น มีจำนวนการใช้ คำศัพท์ และ สำนวนไทย ในการภาคหัวข่าว ดังนี้

หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (เชิงปริมาณ) 3 ชื่อฉบับ

คำสแลง	95 คำ
คำทับศัพท์	65 คำ
อักษรย่อ	75 คำ
สำนวนไทย	- คำ

หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ 2 ชื่อฉบับ

คำสแลง	68 คำ
คำทับศัพท์	30 คำ
อักษรย่อ	85 คำ
สำนวนไทย	1 สำนวน

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการภาคหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

จากการสัมภาษณ์บรรณาธิการ หรือหัวหน้าข่าว หรือผู้เกี่ยวข้องกับการภาคหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ 4 ชื่อฉบับ ได้แก่

1. คุณชาย ปละกามินทร์	หัวหน้าข่าวหน้า 1 หนังสือพิมพ์เดลินิวส์
2. คุณฐาณกร บุนปาน	บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ข่าวสด
3. คุณสุวพงษ์ จันฝังเพ็ชร	บรรณาธิการหนังสือพิมพ์มติชน
4. คุณทวีวัฒนา ทุนคุ้มทอง	ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ

โดยมีประเด็นคำถามหลัก เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ คือ

1. นโยบายในการพาดหัวข่าว
2. ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าว
3. การใช้คำกริยา เป็นคำขึ้นต้นในการพาดหัวข่าว
4. การใช้ประโยค โดยไม่มีคำเชื่อม
5. การใช้อักษรย่อ
6. การใช้คำทับศัพท์
7. การใช้สำนวนไทย

ผลการวิเคราะห์ในประเด็นต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ดังนี้

2.1.1 ด้านนโยบายในการพาดหัวข่าว

หนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณ มีนโยบายในการพาดหัวข่าวที่เหมือนกัน และแตกต่างกันในบางประเด็น ดังนี้

ข้อเหมือน ไม่นั่นข่าวการเมืองหนักๆ ยกเว้น ข่าวนั้นจะเป็นข่าวใหญ่จริงๆ หรือเป็นประเด็นเด่น เป็นเรื่องใหม่ที่น่าสนใจแล้วต้องสะดุด ต้องติดตาม

ข้อแตกต่าง

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ จะเลือกข่าวที่เกี่ยวข้องกับผู้อ่านกลุ่มใหญ่ ซึ่งเป็นคนระดับกลางและระดับล่าง มาเป็นข่าวพาดหัว

ส่วนหนังสือพิมพ์ข่าวสด

1. จะเน้นความสด ความใหม่ ความน่าสนใจและความคืบหน้าของข่าว เป็นหลัก
2. พาดหัวข่าวต้องสะดุด ต้องให้คนอ่านแล้วรู้สึกว่าจะเกิดอะไรขึ้น แล้วต้องอ่านต่อ

สำหรับหนังสือพิมพ์คุณภาพ มีนโยบายในการพาดหัวข่าว ดังนี้

หนังสือพิมพ์มติชน

1. เน้นข้อเท็จจริง ไม่บิดเบือนข่าว
2. ไม่ใช้ถ้อยคำหยาบคาย หรือถ้อยคำในลักษณะเป็นการหมิ่นประมาท
3. ไม่ใช้อารมณ์เข้าไปร่วมกับการเขียนพาดหัวข่าว

- หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ
1. เน้นความกระชับ สั้นได้ใจความ
 2. ไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่น
 3. ไม่อคติ ไม่มุ่งทำร้ายใคร

2.1.2 ด้านการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว

- หนังสือพิมพ์เดลินิวส์
1. คำต้องชวนอ่าน
 2. คำต้องสื่อความหมายได้รู้เรื่อง
- หนังสือพิมพ์ข่าวสด
1. ใช้ภาษาสุภาพ ไม่ขัดต่อศีลธรรม และไม่หมิ่นเหม่ต่อกฎหมาย
 2. ใช้คำที่น่าสนใจ ชวนอ่านต่อ
- หนังสือพิมพ์มติชน
1. ใช้ภาษาสุภาพ แต่น่าสนใจ
 2. ไม่ใช้ถ้อยคำหยาบคาย หรือหยาบโลน
- หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ
1. ไม่ใช้คำหือหาว
 2. ใช้คำสั้นๆ แต่ได้ใจความ
 3. ใช้ภาษาสุภาพ ไม่ใช้คำส่อเสียด

2.1.3 ด้านการใช้คำกริยาเป็นคำขึ้นต้นในการพาดหัวข่าว

หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ทั้งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และหนังสือพิมพ์ข่าวสด มีเหตุผลที่ใช้คำกริยาพาดหัว โดยละประธานไว้ คือ

1. ต้องการให้สะดุดตาคนอ่าน และน่าสนใจ
2. คำกริยาจะบอกได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น หรือใครทำอะไร
3. เนื้อที่ของพาดหัวข่าวมีจำกัด

สำหรับหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ 2 ฉบับ คือ หนังสือพิมพ์มติชน และหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ มีเหตุผลคล้ายคลึงกับหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ แต่ก็มีข้อแตกต่าง คือ

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ จะคำนึงถึงหลักภาษาไทยควบคู่ไปด้วย คือมีประธานขึ้นต้นเพื่อแสดงความชัดเจนว่าเรื่องที่น่าพาดพาดหัวข่าว หมายถึงใคร หรืออะไรแล้วจึงตามด้วยกริยา การพาดหัวข่าวที่ใช้คำกริยาขึ้นต้น จะใช้ในกรณีที่เรื่องนั้นเป็นเรื่องเดิม แต่มีความคืบหน้า หรือมีข้อมูลเพิ่มเติม ก็จะละประธานไว้

2.1.4 ด้านการใช้กลุ่มประโยค โดยไม่มีคำเชื่อม

หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่ม มีความเห็นตรงกันว่า การมีคำเชื่อม นอกจากจะเปลืองเนื้อที่แล้ว ยังดูรุงรัง และใจความไม่กระชับอีกด้วย

2.1.5 ด้านการใช้อักษรย่อ

หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่ม กล่าวตรงกัน คือ

1. คำที่ใช้อักษรย่อ จะเป็นคำที่คนทั่วไปยอมรับและรู้จักแล้ว
2. จะย่อโดยยึดตามหลักเกณฑ์ จะไม่ย่อเอง
3. เขียนคำเต็มไม่ได้ เพราะเนื้อที่ของพาดหัวข่าวมีน้อย

2.1.6 ด้านการใช้คำศัพท์ต่างประเทศ และคำทับศัพท์

ได้ข้อสรุปที่ตรงกัน คือ

1. ใช้คำต่างประเทศ ได้ใจความชัดเจนกว่าใช้คำไทย
2. คำไทยส่วนมากยาว มีหลายตัวอักษร ทำให้เปลืองเนื้อที่
3. จะใช้คำที่ทุกคนหรือคนส่วนใหญ่เข้าใจ
4. คำทับศัพท์บางคำที่บัญญัติศัพท์คำไทยขึ้นใช้แล้วก็จริง แต่ยังไม่ได้รับความนิยม ยังไม่แพร่หลายจึงไม่นำมาใช้ จะใช้คำทับศัพท์แทน

2.1.7 ด้านการใช้สำนวนไทย

ได้ข้อสรุปที่คล้ายคลึงกัน คือ

1. สำนวนไทยยาก ต้องตีความจึงจะเข้าใจ
2. สำนวนไทยค่อนข้างยาว ทำให้เปลืองเนื้อที่
3. หยิบมาใช้ยากเพราะต้องดูเหตุการณ์ และยุคสมัยด้วยคนยุคใหม่อาจไม่เข้าใจ
4. ไม่เตะตา ไม่เรียกร้องความสนใจ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 7 ด้าน ทำให้มองเห็นภาพรวมว่า หนังสือพิมพ์ทั้งสองกลุ่มมีหลักการและวิธีการดำเนินการที่คล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ มีข้อแตกต่างกันอยู่บ้างในเรื่องของขนบและวิธีการปฏิบัติ

2.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพูดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่ม

จากการสัมภาษณ์ พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการพูดหัวข่าวคือ ข้อจำกัดด้านเนื้อที่ รองลงมาคือเรื่องของความถูกต้องของภาษา ข้อเท็จจริงของข่าว และข้อกฎหมาย นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ นโยบายของหนังสือพิมพ์ ยอดขาย ข้อจำกัดด้านเวลา ช่วงเหตุการณ์ที่เป็นข่าว เนื้อหาของข่าว และกลุ่มผู้อ่าน ดังตารางต่อไปนี้

กลุ่มหนังสือพิมพ์	ชื่อหนังสือพิมพ์	ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพูดหัวข่าว				
		เนื้อที่จำกัด	ภาษาถูกต้อง	ข้อเท็จจริงถูกต้อง	ข้อกฎหมายถูกต้อง	อื่นๆ
กลุ่มที่ 1 เชิงปริมาณ (ประชาชน)	เดลินิวส์	✓				เวลา กลุ่มลูกค้า เหตุการณ์
	ข่าวสด	✓		✓	✓	ยอดขาย เนื้อหา
กลุ่มที่ 2	มติชน	✓	✓	✓	✓	
เชิงคุณภาพ	กรุงเทพธุรกิจ	✓	✓	✓		นโยบาย เนื้อหา

ตารางที่ 6 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพูดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่ม

ประเด็นที่น่าสนใจคือข้อแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนอย่างยิ่งเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพูดหัวข่าว กล่าวคือ ซึ่งเห็นได้ว่า หนังสือพิมพ์กลุ่มที่ 2 หรือหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพมีปัจจัยหรือเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษามากกว่าหนังสือพิมพ์กลุ่มที่ 1 หรือหนังสือพิมพ์ประชาชน อีกประการหนึ่ง หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพทั้งสองซึ่งระบุถึงปัจจัยตรงกัน ได้แก่ ปัจจัยเรื่องเนื้อที่ ความถูกต้องของภาษา และข้อเท็จจริงของข่าว ในขณะที่หนังสือพิมพ์ประชาชนมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาตรงกันเพียงเรื่องเดียว คือ เรื่องเนื้อที่ ปัจจัยหรือเงื่อนไขเหล่านี้เองที่สอดคล้องกับความเป็นหนังสือพิมพ์ “ เพ่งคุณภาพ ” หรือ “ เพ่งปริมาณ ” ซึ่งผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นเป็นอย่างดีแล้วว่ามีได้แตกต่างกันเฉพาะเรื่องเนื้อหาข่าวที่นำมาเสนอเท่านั้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ผู้วิจัยได้จำแนกประเด็นการวิเคราะห์ ออกเป็น 2 ประเด็น คือ วิเคราะห์การใช้ภาษาการใช้คำศัพท์และสำนวนไทย จากหนังสือพิมพ์รายวัน 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน และกรุงเทพธุรกิจ โดยจำแนกหนังสือพิมพ์ดังกล่าวเป็น 2 ประเภท คือ หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ (ประชานิยม) จำนวน 3 ชื่อ คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ และข่าวสด จำนวน 180 หัวข่าว กับหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ จำนวน 2 ชื่อ คือ มติชน และกรุงเทพธุรกิจ จำนวน 120 หัวข่าว รวมพาดหัวข่าวทั้งหมด 300 หัวข่าว และวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ และผู้เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าว จากการศึกษาสามารถสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. การใช้ภาษา

1.1 การใช้คำ หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ใช้คำกริยา เป็นคำขึ้นต้นพาดหัวข่าวมากกว่าใช้คำชนิดอื่น ในขณะที่หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ใช้คำนาม เป็นคำขึ้นต้นพาดหัวข่าวมากกว่าใช้คำชนิดอื่น

ลักษณะคำกริยาที่หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณใช้ มักเป็นคำมีน้ำหนัก เป็นคำรุนแรง ให้ภาพลักษณ์ (Image) เห็นอาการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ คำกริยาบางคำ ยังบ่งบอกถึงอารมณ์ความรู้สึก รวมถึงสะท้อนบรรยากาศของข่าวด้วย

ตัวอย่าง

: ถล่มเอ็ม16 ร่วงพรุณ ฆ่า 2 พ่อลูกนักธุรกิจนอกระบบ

(เดลินิวส์ , 10 พ.ย. 2543)

คำ “ถล่ม” เป็นคำรุนแรง ที่สะท้อนภาพเกินจริงและบ่งบอกความรู้สึกน่ากลัว

คำ “ร่วงพรุณ” เป็นคำที่สะท้อนภาพและอาการ

: ปีนจ่อหัว อุ่มเข้าเขมร หลาน สส.

(ไทยรัฐ , 19 พ.ย. 2543)

คำ “ปีนจ่อหัว” เป็นคำที่สะท้อนภาพเหตุการณ์ และสะท้อนบรรยากาศของข่าว

: ชุก คาร์โก้ได้ที่นั่ง 33-35 จุควางป้อม!...

(ข่าวสด , 1 มี.ค. 2544)

คำ “ชุก” เป็นคำที่สะท้อนภาพ และมีน้ำหนักมากกว่า “ซ้อน”

สำหรับการพาดหัวข่าวโดยการใช้คำนามขึ้นต้น ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพนั้น พบว่า เป็นคำนามทั่วไป การพาดหัวข่าวโดยการใช้คำนามขึ้นต้นแม้ว่าคำนามเหล่านั้นไม่ได้จัดเป็นประเภทคำรุนแรง (strong word) ก็ตาม แต่ก็มิได้ทำให้ความน่าสนใจของข่าวน้อยลง คำนามที่หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพใช้ ก็มีความหมายชัดเจนว่า หมายถึงใคร หรือสิ่งใด แสดงกิริยาอาการเช่นไร นอกจากนี้ลักษณะการใช้คำในพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ยังช่วยให้ผู้อ่านทุกระดับความรู้เข้าใจตรงกันด้วย

ตัวอย่าง

: เงินสะพัด รับเลือกตั้ง ถอน 2 หมื่น ล. แยกยี่สิบขาดตลาด

(มติชน , 10 พ.ย. 2543)

: “ทักษิณ” สัญญา 4 ปี นำไทยพ้นวิกฤต

(กรุงเทพธุรกิจ , 10 ก.พ. 2544)

: ตำรวจหวั่น “หัวคะแนน” ถูกเช็กบิล

(กรุงเทพธุรกิจ , 1 ก.ค. 2544)

ส่วนเรื่องการใช้คำเชื่อม ไม่ว่าจะเป็นบุพบทหรือสันธาน หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า การมีคำเชื่อม นอกจากจะเปลืองเนื้อที่แล้ว ยังดูรุงรัง และใจความไม่กระชับอีกด้วย เพราะฉะนั้น กรณีที่สื่อสารได้โดยไม่เสียความและผู้อ่านเข้าใจ หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 กลุ่มจึงเห็นตรงกันว่า ไม่จำเป็นต้องใช้คำเชื่อม

1.2 การใช้กลุ่มคำ กลุ่มที่นำมาศึกษา คือ กลุ่มคำที่เป็นวลี และกลุ่มคำที่เป็นประโยค จากการศึกษากลุ่มคำที่เป็นวลี ไม่พบว่า มีการใช้วลีสั้นๆ ในการพาดหัวข่าวของ

หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท แต่มีการใช้ประกอบคำนาม หรือ คำกริยา ในลักษณะนามวลี หรือ กริยาวลี และกลุ่มคำที่อยู่รวมกัน เป็นรูปประโยค

1.3 การใช้ประโยค จากการวิเคราะห์ การใช้ประโยคในพาดหัวข่าวของ หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท พบว่า ในจำนวนพาดหัวข่าว 300 หัวข่าว มีการใช้ประโยค 2 ลักษณะ คือ พาดหัวข่าวเป็นประโยคเดียว (ประโยคความเดียว) ซึ่งมีจำนวนค่อนข้างน้อย คือ 26 ประโยคเท่านั้น อีก 274 ประโยค ปรากฏเป็นกลุ่มประโยค ซึ่งมีทั้งประโยคความรวม และประโยคความซ้อน โดยกลุ่มประโยคดังกล่าวมักจะละหน่วยเชื่อมไว้

2. การใช้คำศัพท์และสำนวน

คำศัพท์และสำนวนที่ศึกษาและวิเคราะห์ ได้แก่ คำทับศัพท์ คำสแลง คำย่อ และ สำนวนไทย ซึ่งพบว่า หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ใช้คำทับศัพท์ 79 คำ จาก 180 หัวข่าว ส่วนหนังสือพิมพ์คุณภาพ ใช้คำทับศัพท์ 41 คำ จาก 120 หัวข่าว คำทับศัพท์ที่พบ เป็นคำ ทับศัพท์ที่มาจากภาษาอังกฤษ และมาจากภาษาจีน นอกจากนี้ ยังพบว่า คำทับศัพท์หลาย คำที่หนังสือพิมพ์ใช้เป็นคำที่ได้มีการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยไปแล้ว แต่หนังสือพิมพ์ก็ยังใช้คำ ทับศัพท์อยู่

สำหรับการใช้คำสแลง พบว่า หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท ใช้คำสแลงมากใน จำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ใช้คำสแลงในพาดหัวข่าวจำนวน 95 คำ จาก 180 หัวข่าว และหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ใช้คำสแลงจำนวน 69 คำ จาก 120 หัวข่าว ลักษณะของคำสแลงที่พบมี 2 ลักษณะ คือ คำสแลงเก่าที่เกิดขึ้นมานานแล้ว แต่ยังเป็น ที่นิยมใช้กัน กับคำสแลงที่เกิดขึ้นใหม่จากเหตุการณ์ หรือสภาพการณ์ของสังคมในขณะนั้น

ส่วนการใช้คำย่อ หรือ อักษรย่อ พบว่า ในจำนวน 300 หัวข่าว มีการใช้อักษร ย่อถึง 160 คำ อักษรย่อที่ปรากฏในพาดหัวข่าวมี 2 ลักษณะ คือ อักษรย่อที่ใช้กันอยู่ทั่วไป อ่านแล้วเข้าใจว่าย่อมาจากคำว่าอะไร กับอีกลักษณะหนึ่ง คือ อักษรย่อที่หนังสือพิมพ์ย่อเอง

การใช้สำนวน สำนวนที่นำมาศึกษา คือ สำนวนไทย ซึ่งพบว่าในจำนวนพาด หัวข่าวทั้งหมด 300 หัวข่าว มีการใช้สำนวนไทย เพียงสำนวนเดียวเท่านั้น โดยปรากฏใน หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ (มติชน) ได้แก่สำนวนว่า “หัวชนฝา”

3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการพาดหัวข่าวคือ ข้อจำกัดด้านเนื้อที่ เช่นที่ ฐาภรณ์ บุนปาน (ข่าวสด, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2548) ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า “...เนื้อที่มันจำกัด หัวข่าวข่าวหนึ่งนับเป็นจำนวนตัวอักษรไม่ได้ นับเป็นคำ ตัวอักษรอาจจะ 11 – 12 คำเท่านั้น บางที 2 หรือ 3 คำก็หมดแล้ว มันก็ต้องให้กระชับ ได้ใจความ อะไรที่ตัดออกไปแล้วไม่เสียเนื้อความก็ตัด ... อะไรที่กระชับกว่า หนังสือพิมพ์จะใช้อย่างนั้น เพราะเนื้อที่เรามีจำกัด มีน้อย คุณต้องใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด” หรือที่สุวพงศ์ จันฝังเพชร (มติชน, สัมภาษณ์, 13 มิถุนายน 2548) ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า “ก็อย่างที่บอกเรื่องความจำกัดของพื้นที่ คำว่า ธนาคาร มันป้าเข้าไปเท่าไร บางทีแบงก์หรือ ธ. ก็มันสามารถที่จะเข้าใจได้ ไม่ได้ตั้งใจกันว่าคำนี้มันเท แต่บางทีมีจังหวะ คำมันเข้าใจได้ ประหยัดเนื้อที่ได้...” ยกเว้นหนังสือพิมพ์เดลินิวส์เพียงฉบับเดียว ซึ่งชาย ปละคามินทร์ (เดลินิวส์, สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2548) เห็นว่า เวลาสำคัญที่สุด รองลงมาเป็นเรื่องกลุ่มลูกค้าและเรื่องพื้นที่ ดังที่ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า “เวลาเป็นเรื่องสำคัญที่สุด และกลุ่มลูกค้า เวลามันเป็นข้อจำกัด เป็นตัวบีบมาก เราต้องคำนึงถึงพื้นที่ในการพาดหัวที่จะให้พอดี...ก็หนังสือพิมพ์ต้องออกทุกวัน มีเวลาจำกัด ก็คือเนื่องจากเวลาเป็นข้อจำกัด มันบีบในตัวอยู่แล้ว มีเวลาติดอยู่ไม่เยอะนะครับ ต้องตัดสินใจว่าคุณจะเอาอะไร เราต้องนึกถึงพื้นที่ขายจุดไหนด้วย”

ปัจจัยรองลงมาคือ เรื่องความถูกต้องของภาษา ข้อเท็จจริงของข่าว และข้อกฎหมาย โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ตัวอย่างเช่น คำให้สัมภาษณ์ของคุณสุวพงศ์ จันฝังเพชร (มติชน, สัมภาษณ์, 13 มิถุนายน 2548) ว่า “โดยหลักการคือ 1 จะต้องเป็นข้อเท็จจริง แล้วข้อเท็จจริงนั้นก็ต้องมีภาษาที่คนอ่านแล้วรู้สึกที่น่าสนใจ ... แล้วก็โดยพื้นฐานหนังสือพิมพ์จะต้องไม่เป็นการหมิ่นประมาท หรือว่าใช้ถ้อยคำที่หยาบคาย หยาบโตน อะไรอย่างนี้ ก็อาจจะมีลูกเล่นทางภาษาบ้าง แต่ก็พยายามให้อยู่ในขอบเขต จะไม่เกินเลยไปจากข้อเท็จจริงมาก และก็จะพยายามไม่ให้มีลักษณะที่เป็นอารมณ์เข้าไปร่วมกับการพาดหัวข่าว ... หลักการคือที่ต้องยึดถือมากคือ 1 ไม่เป็นการหมิ่นประมาทในเชิงกฎหมาย ซึ่งนอกจากไม่หมิ่นประมาทแล้วก็ไม่ใช่การหยาบโตน หรือถ้อยคำที่ไม่สุภาพ และควรระมัดระวังมากที่สุดคือไม่ควรจะเป็นการใส่ร้ายป้ายสี ควรจะอยู่กับข้อเท็จจริงให้มากที่สุด” ซึ่งสอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของคุณทวีวัฒนา ทุนคุ้มทอง (กรุงเทพธุรกิจ, สัมภาษณ์, 13 มิถุนายน 2548) ว่า “นโยบายในการพาดหัวข่าวของเราก็จะเน้นความกระชับ ถ้าพูดถึงการใช้ภาษา ความกระชับ ชัดเจน ให้ประเด็นของเนื้อหาข่าวที่เราจะนำเสนอสั้นๆ แต่ได้ใจความ ภาษาที่ใช้ต้องเป็นเรื่องที่ไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลคนอื่นด้วย...จะต้องเป็นภาษาที่สุภาพ ไม่ส่อเสียด ห้ามใช้ภาษาล่อแหลม หรือว่า

ภาษาที่เป็นการออกติ หรือการตัดสิน ...ความถูกต้องอันแรกเลยก็คือ พาดหัวข่าวจะต้องดูก่อนว่ามันถูกต้องตรงประเด็น อันที่สองคือ ภาษาถูกต้อง และภาษาที่ถูกต้องแปลว่า คุณจะไม่ใช่ ร เรือ สลับกับ ล ถึง คุณวางตำแหน่งถูกต้อง คือเรื่องของความถูกต้อง จะต้องเป็นสิ่งแรกที่ควรคำนึงถึง ”

นอกจากนั้น ยังมีปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ แนวนโยบายของหนังสือพิมพ์ ยอดขาย ช่วงเหตุการณ์ที่เป็นข่าว ผู้อ่าน รวมทั้งเนื้อหาของข่าว ดังที่ชาย ปละคามินทร์ (เดลินิวส์, สัมภาษณ์, 11 มิถุนายน 2548) กล่าวไว้ว่า “ การพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ต้องยอมรับอย่างหนึ่ง คือเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ และเรื่องของการตลาด จำเป็นต้องเตะตา ขวนอ่าน ในแง่ของศาสตร์ เนื้อที่มันนิดเดียว ไล่คำให้หน้าอ่าน ให้รู้เรื่อง ในเรื่องของศิลป์ก็คือ พยัญชนะ ตัวสระ ตัวเรียง ตัวประกอบ ต้องจัดให้ดูน่าอ่าน เหมาะสม การตลาดก็ชัดเจน เพราะหัวข่าวมันอยู่บน เป็นส่วนหนึ่งที่จะดึงดูดให้คนอ่าน และก็ต้องขึ้นอยู่กับการตีไซน์หน้า การวางหน้าด้วย

...ในแต่ละวันนักข่าวทั่วประเทศ ทั้งรัฐ นครบาล ทุกหน้าจะมีการประชุมโต๊ะข่าวก่อนในตอนเช้า ก็จะดูว่าทิศทางข่าว ข่าวที่ผ่านมามีอวามเป็นอย่างไร แล้วจะมีการประชุมโต๊ะข่าวในตอนเย็นอีกครั้ง ซึ่งก็จะเริ่มทราบว่า ทิศทางข่าวเป็นอย่างไร บ่าย 3 ในส่วนภูมิภาคก็จะส่งข่าวมาให้หัวหน้าข่าวรีไรต์เตอร์เป็นคนเขียนเรียบเรียง แล้วจะมีการคุยกันกับนักข่าวตลอด ว่าในหนึ่งหน้าจะมีกี่ข่าวที่โปรยได้ ของเดลินิวส์มี 9 ข่าว ให้หัวหน้าข่าวพาดหัว

... การพาดหัวข่าวก็จะแตกต่างกัน มติชนจะพาดในลักษณะของข่าวหนัก การเมือง ทูจริต บุกรุกพื้นที่ เป็นข่าวหนักสำหรับคนอ่าน ลูกค้าเขาเป็นคนระดับกลาง มีความรู้ที่สามารถพิจารณาข่าวได้ลึกซึ้งกว่า มันก็เข้ากับกลุ่มลูกค้าเขา อย่างไทยรัฐ เดลินิวส์ กลุ่มลูกค้าระดับล่าง กลุ่มกว้างกว่าทั่วประเทศ เราต้องยอมรับว่า ของเรายังขาดการศึกษาเยอะ ถ้าเราเกิดไปเล่นข่าวหนักอย่างนั้นนะ บางครั้งเราเล่นได้ให้มันทันสถานการณ์หรือมันตรงสถานการณ์ แต่ว่าโดยปกติ เราจะไม่เล่นข่าวหนักขนาดนั้น ลองดูตีหนังสือพิมพ์ปริมาณกับคุณภาพจะพาดหัวไม่ตรงกันหรอก จะคนละเรื่องเลย แต่ในกรณีการเมืองหนักๆ แรงๆ อาจจะพาดหัวข่าวตรงกัน แต่โดยปกติจะไม่พาดตรงกันหรอก เพราะมันจะแยกชัดเจนกันอยู่แล้ว”

จากการเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าวระหว่างหนังสือพิมพ์ทั้งสองกลุ่ม พบว่า หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพมีปัจจัยหรือเงื่อนไขในการใช้ภาษามากกว่าหนังสือพิมพ์ประชานิยม นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพทั้งสองชื่อ คือมติชนและกรุงเทพธุรกิจ มีปัจจัยในการใช้ภาษาตรงกัน ได้แก่ ปัจจัยเรื่องเนื้อที่ ความถูกต้องของภาษา

และข้อเท็จจริงของข่าว ซึ่งผลที่พบนี้สอดคล้องกับความเป็นหนังสือพิมพ์ “ เฟื่องคุณภาพ ” ในขณะที่หนังสือพิมพ์ประชานิยมหรือเชิงปริมาณ มีปัจจัยในการใช้ภาษาตรงกันเพียงเรื่องเดียว คือ เรื่องเนื้อที่

อภิปรายผล

ข้อสรุปที่ผู้วิจัยได้จากการศึกษาวิเคราะห์เรื่อง “ การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ” ที่ได้เสนอไปแล้วนั้น พอจะเป็นข้อบ่งชี้ให้เห็นว่า การพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยในสมัยปัจจุบัน ผู้เขียนพาดหัวข่าว ยังคงให้ความสำคัญกับการใช้คำ และประโยค รวมถึงการใช้คำศัพท์ต่างๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ กล่าวคือ คำที่ใช้เป็นคำขึ้นต้นในการพาดหัวข่าว มักเป็นคำกริยาซึ่งมิได้มีเพียงคำว่า เกิด มี และ ปรากฏ ทั้งนี้ เป็นเพราะว่า คำกริยานอกจากทำให้ผู้อ่านเห็นภาพแล้ว ยังช่วยให้รับรู้ถึงอาการเคลื่อนไหว บ่งบอกอารมณ์ และความรู้สึกได้ดี นอกจากนี้ คำกริยาที่เป็นคำรุนแรง (strong word) เช่นคำว่า ถล่ม , แฉ , กระหน้า ฯลฯ คำเหล่านี้ช่วยให้ข่าวมีความเข้มข้น น่าสนใจ น่าติดตาม และสะท้อนบรรยากาศของข่าวได้ดีกว่าใช้คำธรรมดา เช่น พาดหัวข่าวว่า “ ถล่มซ้ำ คาบูด บอมบ์ ยก 2 ออฟกันแหลก ” (เดลินิวส์ 9 ต.ค. 2544) เป็นการใช้คำรุนแรงที่นอกจากจะทำให้ผู้อ่านเห็นภาพแล้ว ยังสะท้อนบรรยากาศของข่าวและช่วยเพิ่มความรุนแรงให้แก่ข่าว ทำให้พาดหัวข่าวน่าสนใจ น่าตกใจ และน่าติดตาม ซึ่งสอดคล้องกับที่ ชาย ปละคามินทร์ (เดลินิวส์, สัมภาษณ์ 11 มิถุนายน 2548) กล่าวว่า “ การพาดหัวข่าว ต้องดึงดูดผู้อ่านให้ตื่นเต้น ตะตา น่าสนใจ... ” เช่นเดียวกับที่ สุวพงศ์ จันฟังเพชร (มติชน, สัมภาษณ์ 13 มิถุนายน 2548) ที่กล่าวถึงเรื่องการใช้คำกริยาเป็นคำขึ้นต้นพาดหัวข่าวว่า “ ต้องเข้าเรื่องไปเลยว่าหมายถึงอะไร เกิดอะไรขึ้น คนอ่านแล้วเข้าใจได้เลย เพราะการพาดหัวข่าวก็ต้องเตะตามากที่สุด ก็ต้องใช้ลักษณะอาการที่เกิดขึ้น ”

อันที่จริง คำในภาษาไทย มิได้มีเฉพาะคำกริยาเท่านั้นที่เป็นคำแสดงภาพ หรือสะท้อนบรรยากาศ คำวิเศษณ์ ก็ทำหน้าที่นั้นได้เช่นกัน เช่นคำว่า สวย เลิศ ช้า เร็ว ถี่ ฯลฯ แต่คำวิเศษณ์มีน้ำหนักน้อยกว่าหรือมีความรุนแรงน้อยกว่า รวมถึงสื่อความหมายไม่ชัดเจนเท่าคำกริยาหากนำไปใช้เป็นคำขึ้นต้น แต่หากนำคำทั้งสองชนิดมาใช้ควบคู่กัน ที่เรียกว่า กริยาวิเศษณ์ ก็จะทำให้ภาพหรือเหตุการณ์ที่ต้องการสื่อเด่นชัดยิ่งขึ้น เช่น “ รวยยิ่ง ถล่มยับดัง ” คำว่า “ รวยยิ่ง ” ช่วยแสดงภาพและสะท้อนบรรยากาศของข่าวได้ชัดเจนกว่าการใช้คำกริยา ยิ่ง เพียงคำเดียว หรือ แม้แต่การใช้คำกริยาธรรมดา เช่น ใช้คำว่า “ ชุก ” แทนคำว่า “ ช้อน ”

ในบริบทว่า “ ชุก คาร์โก้ ได้ที่นั่ง 33-35 จุควางปี่ม ! ” ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพว่า “ เป็นการเก็บไว้ในที่มีมิติและคับแคบ ” การใช้คำแสดงสภาพ แสดงอาการเช่นนี้ ตรงกับหลักเกณฑ์ที่ นววรรณ พันธุเมธา ได้กล่าวถึงคำกริยาไว้ว่า “ คำกริยา คือคำที่ใช้แสดงอาการ หรือสภาพ หรือเหตุการณ์ต่างๆ แบ่งได้เป็น 5 ประเภท คือ กริยาเปรียบเทียบ กริยาแสดงภาพ กริยาแสดงประสบการณ์ กริยาแสดงอาการ และกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง (นววรรณ พันธุเมธา , 2527) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จ่านง วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธ์ (2526) ที่ศึกษาเรื่องภาษากับมวลชน : วิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย และสรุปเกี่ยวกับการใช้คำในยุคสมัยรัชกาลที่ 9 ตั้งแต่ พ.ศ.2525 เป็นต้นมา ว่า “ มีการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านด้วยการใช้คำรุนแรง ” เช่นเดียวกับที่ อรรถพร มุลจันทร์ (2535) สรุปในส่วนของการใช้คำในงานวิจัยเรื่อง การนำเสนอพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยว่า “ คำที่ใช้ในการพาดหัวข่าวมักเป็นคำที่มีน้ำหนัก เป็นคำรุนแรง ”

ส่วนลักษณะของภาษาที่ใช้ในการพาดหัวข่าวที่เป็นกลุ่มคำ ซึ่งไม่พบว่ามีการใช้กลุ่มคำที่เป็นวลีสั้นๆ นั้น ก็เพราะว่า วลี แม้ว่าจะหมายถึง กลุ่มคำที่มีคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป และมีความหมายติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกันก็จริง แต่ วลี ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของประโยค และมีเนื้อความไม่ครบถ้วนพอที่จะเป็นประโยคได้ (พระยาอุปทิศศิลปสาร , 2511) แต่พบว่า หนังสือพิมพ์จะพาดหัวข่าวในลักษณะของประโยค ทั้งประโยคเดียวและกลุ่มประโยค ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้เป็นกลุ่มประโยค คือ ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ที่เป็นเช่นนี้ เป็นเพราะว่า ประโยคเดียวเป็นประโยคที่สื่อความหมายได้ไม่หลากหลายเท่าประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ซึ่งจัดเป็นกลุ่มประโยคที่มีบทประธาน บทกริยา รวมถึงบทขยายได้มากกว่าหนึ่งส่วน แม้ว่าจะละหน่วยเชื่อมคำ หรือเชื่อมประโยคก็ยังแสดงภาพ แสดงเหตุการณ์ได้ชัดเจนกว่าการใช้ประโยคเดียว โดยเฉพาะการพาดหัวข่าวที่มีบุคคลหลายบุคคล หรือเหตุการณ์หลายเหตุการณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น พาดหัวข่าวว่า “ ดินถล่ม บ้านพัง ดับอนาถ ได้ยังทุกซอก ” (ไทยรัฐ 25 พ.ย. 2543) เป็นการพาดหัวข่าวที่เป็นกลุ่มประโยค แม้จะละคำเชื่อมระหว่างประโยคไว้ก็ยังสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ฐาตุร บุนปาน (ข่าวสด , สัมภาษณ์ , 7 มิถุนายน 2548) ให้ความเห็นเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ด้วยว่า “ ... มีคำเชื่อมไม่ได้ ดูจริงจัง และไม่ใช่วลีของหนังสือพิมพ์ คุณต้องใช้พื้นที่อันจำกัดให้เป็นประโยชน์มากที่สุด สื่อความหมายออกมาได้มากที่สุด ถ้ามีคำว่า “ และ แต่ ก็ กับ ” อะไรเหล่านี้ ถือว่าเป็นความล้มเหลว หากมาใช้ไม่ได้... ”

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า พาดหัวข่าวที่เป็นกลุ่มประโยค ซึ่งปรากฏในหนังสือพิมพ์ทั้งสองประเภทนั้น หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณจะใช้ประโยคไม่สมบูรณ์เป็นส่วนใหญ่ คือ ไม่ขึ้นต้นประโยคด้วยบทประธาน แต่จะขึ้นต้นด้วยบทแสดง เช่น “ แฉ 5 จุดอันตราย ลังคุมเข้ม ปราบ ขก. เค็ดขาด ” (เดลินิวส์ 10 เม.ย. 2544) , “ พบจุดชุกกระเปิด 737 เป้าหมาย ทักษิณ ” (ไทยรัฐ 5 มี.ค. 2544) ในขณะที่ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ พาดหัวข่าวโดยใช้ประโยคสมบูรณ์มากกว่า ซึ่งหากพิจารณาถึงความถูกต้องด้านการใช้ภาษาแล้ว การสร้างประโยคที่ดีควรมีเนื้อความครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้งภาคประธาน และภาคแสดง เพราะนอกจากจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แล้ว บทประธานจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้รวดเร็วว่าหมายถึงใคร หรืออะไร หรือสิ่งใด (พระยาอุปทิศศิลปสาร ,2511) เช่น พาดหัวข่าวว่า “ ทักษิณ “ ตะลึง ” ศก. วูป เกินคาด ” (กรุงเทพธุรกิจ 20 ก.พ. 2544) , “ ตร. สงสัยก่อการร้าย จับ 6 อาหรับ คาสนามบิน หาดใหญ่ ” เป็นต้น

สำหรับการพาดหัวข่าวโดยใช้คำศัพท์ชนิดต่างๆ ได้แก่ คำสแลง คำทับศัพท์ และคำย่อ นั้น จะเห็นว่า หนังสือพิมพ์ยังคงนิยมใช้คำเหล่านี้ ในพาดหัวข่าวเหมือนกับที่เคยใช้ในอดีต อาจมีข้อแตกต่างกันตามสภาพสังคม และสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติของภาษาที่ต้องมีวิวัฒนาการ มีการเปลี่ยนแปลง มีการเจริญงอกงามตามสังคม ตามความก้าวหน้าทั้งทางวิชาการและเทคโนโลยีสมัยใหม่ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนอย่างมากในการทำให้คำศัพท์ต่างๆ อันหมายรวมถึงแต่คำทับศัพท์ คำสแลง คำย่อต่างๆ เข้ามามีบทบาทในการสื่อสารแขนงต่างๆ รวมถึงหนังสือพิมพ์ด้วย เราจึงเห็นว่า ปัจจุบันหนังสือพิมพ์ใช้คำศัพท์ดังกล่าวกันอย่างแพร่หลาย บางบริบทก็เข้าใจได้ทันที แต่บางบริบทก็ไม่ชัดเจนว่าหมายถึงอะไร ตัวอย่างเช่น การใช้คำทับศัพท์ โดยปกติแล้วเราจะใช้คำทับศัพท์ในกรณีที่คำนั้น ไม่ได้มีการบัญญัติคำไทยใช้ หรือมีการบัญญัติคำไทยแล้ว แต่ไม่นิยมใช้ หรือยังไม่แพร่หลาย จึงต้องใช้คำทับศัพท์เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน (สังวาลย์ คงจันทร์ , 2537) แต่หนังสือพิมพ์ยังไม่ค่อยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ข้อนี้ ยังคงใช้กันอย่างปกติ เช่น คำว่า ม็อบ (mob) บิ๊ก (big) เคลียร์ (clear) แบ็งก์ (bank) ล็อบบี้ (lobby) ฯลฯ คำเหล่านี้มีคำไทยใช้แล้วทั้งสิ้น แต่หนังสือพิมพ์ก็ยังคงใช้ทับศัพท์ ในพาดหัวข่าวเหมือนเป็นเรื่องปกติ เช่น พาดหัวข่าวว่า “ ม็อบ ไบแดง ถล่ม กกต. จลาจลเผาเรธ ” (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 2544) , “ เนวินปล้น ล็อบบี้เต็ง กล่อมแม่ว ขอนั่งเก้าอี้รมต. ” (ข่าวสด 4 ก.พ. 2544) , “ ขึ้นเวทีโชว์อินเตอร์วันนี้ สปีช ทักษิณ อวดผลงานร่วมมือเอเชีย ” (มติชน 9 พ.ค. 2544)

จะเห็นว่า คำทับศัพท์ที่ยกเป็นตัวอย่างมานี้ เป็นคำทับศัพท์ที่ใช้คำไทยได้ แต่เป็นด้วยเหตุผลและข้อจำกัดอื่นๆ ที่ทำให้หนังสือพิมพ์ต้องใช้คำทับศัพท์แทนการใช้คำไทย เป็นต้นว่า ข้อจำกัดเรื่องเนื้อที่ ใช้คำไทยไม่น่าสนใจ การใช้คำไทยต้องใช้ตัวอักษรมาก หรือเป็นเพราะคำทับศัพท์บางคำนิยมใช้กันจนติดปากจนเหมือนเป็นคำไทยไปแล้วก็เป็นได้ หนังสือพิมพ์จึงนิยมใช้คำทับศัพท์ ฐาตุร บุนปาน (ข่าวสด , สัมภาษณ์ , 7 มิถุนายน 2548) กล่าวเกี่ยวกับการใช้คำทับศัพท์ในการพาดหัวข่าวว่า “ คำมันสั้นกว่า เช่น คำว่า “ แบงก์ ” สั้นกว่า “ ธนาคาร ” คำว่า “ ธนาคาร ” มี 6 ตัวอักษร แต่ “ แบงก์ ” มี 4 ตัวอักษร คำว่า “ บิ๊ก ” สั้นกว่าคำว่า “ ใหญ่ ” และได้ความชัดเจนกว่า... ถูกยืมมาใช้ในภาษาไทย จนมีบริบทของตัวเองแล้ว เวลาพูดถึง บิ๊กจิ๋ว เราไม่ได้นึกถึง จิ๋วตัวใหญ่ เราหมายถึงจิ๋วที่หมายถึงคนสำคัญ จิ๋วที่เป็นทหาร อะไรที่กระชับกว่า หนังสือพิมพ์จะใช้อย่างนั้น เพราะเนื้อที่เรามีจำกัด มีน้อย ต้องใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ”

อย่างไรก็ดี คำทับศัพท์บางคำก็ไม่ได้เป็นคำที่พูดกันจนชินปาก หรือไม่ได้เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป ถ้าใช้โดยไม่ไตร่ตรองให้ดี จะก่อให้เกิดปัญหากับผู้อ่านบางกลุ่มได้ การใช้คำทับศัพท์ในพาดหัวข่าว จึงน่าจะใช้เท่าที่จำเป็น ใช้ด้วยความระมัดระวัง อย่าให้ผิดความหมาย และใช้ในกรณีที่คำนั้นไม่มีคำไทยใช้ ก็น่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีในฐานะสื่อมวลชนแขนงหนึ่ง que เข้าถึงประชาชนทุกอาชีพและทุกระดับความรู้

ส่วนการใช้คำสแลง และอักษรย่อ ก็ควรใช้ด้วยความระมัดระวังเช่นเดียวกัน มิฉะนั้น จะเกิดปัญหาได้ เพราะถึงแม้คำสแลง เป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่ เกิดง่ายและเกิดเร็ว ซึ่งน่าจะถือว่าเป็นความงอกงามทางภาษาได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว คำสแลงที่เกิดขึ้นนั้น ล้อยคำต่างๆ เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน สุชาติ เทวะพลิน (2531) เปลื้อง ณ นคร (2527) และพจนานุกรมของราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2530) ได้ให้นิยามของคำสแลงไว้สอดคล้องตรงกัน สรุปได้ว่า “ คำสแลง เป็นคำที่เกิดขึ้นมากและรวดเร็ว เกิดง่าย ตายง่าย เป็นล้อยคำสำนวนที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม ใช้กันชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา ” นอกจากนี้ เรายังพบว่า คำสแลงไม่เพียงแต่จะเกิดใหม่อยู่เสมอๆ ตามเหตุการณ์ ตามสังคมเท่านั้น แต่ยังเกิดและเลิกใช้ตามตัวบุคคลด้วย

อย่างไรก็ดี คำสแลงบางคำก็ใช้ได้มานานหลายยุคหลายสมัย อาจเป็นเพราะว่า เป็นคำที่ช่วยทำให้เห็นภาพชัดเจน ช่วยให้คำที่ใช้มีน้ำหนัก หรือที่เรียกว่าทำให้ภาษามีพลัง เช่น คำว่า “ แฉ ” ซึ่งเป็นคำสแลงที่เกิดขึ้นมานานหลายปีแล้วแต่ปัจจุบันยังนิยมใช้กันอยู่ และพบในพาดหัว

ข่าวของหนังสือพิมพ์ทุกชื่อที่ผู้วิจัยศึกษา โดยไม่จำกัดตัวบุคคลว่าเป็นระดับใด เช่น พาดหัวข่าวว่า “ จยย. แฉ กลับ “ คอน ” จุคชนวนสำราภ “ เห้ ” ก่อน ” (ข่าวสด 19 พ.ย. 2543) หรือ “ แฉ ศก. นอกระบบสะพัด 23 ล้านล้าน ” (กรุงเทพธุรกิจ 25 ก.ค. 2544) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีอีกหลายคำ เช่น คำว่า แชว ชัด แห้ว เป็นต้น สำหรับคำสแลงที่เกิดขึ้นใหม่ตามเหตุการณ์ในช่วงเวลานั้น และไม่ได้ใช้คำนั้นอีกเพราะเหตุการณ์สิ้นสุดลง เช่น คำว่า ชุกหูน ที่ปรากฏในพาดหัวข่าวว่า “ 8:7 ชุกหูน ไม่ผิด ทักษิณรอด ” (มติชน 4 ส.ค. 2543) เมื่อเวลาและเหตุการณ์ผ่านไป คำว่า ชุกหูน ก็ไม่ได้รับความนิยม และคงเลือนหายไปในที่สุด พร้อมกับมีคำสแลงใหม่เกิดขึ้นอีกตามสถานการณ์ของสังคมที่ไม่เคยหยุดนิ่ง

สำหรับการใช้อักษรย่อในพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น ปรากฏ 2 ลักษณะ คือ อักษรย่อที่เป็นที่รู้จักและเข้าใจกันทั่วไป กับอีกลักษณะหนึ่ง คือ อักษรย่อที่หนังสือพิมพ์ย่อเอง ซึ่งการใช้อักษรย่อในลักษณะที่ 2 นี้ค่อนข้างมีปัญหาสำหรับผู้อ่าน เนื่องจากบางบริบทไม่เข้าใจว่า อักษรย่อที่หนังสือพิมพ์ใช้นั้นย่อมาจากคำเต็มว่าอะไร “ การที่หนังสือพิมพ์ใช้อักษรย่อเป็นเพราะต้องการประหยัดทั้งเวลาและเนื้อที่ ซึ่งได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว ” (อรพรรณ มูลจันทร์ , 2536) หรืออาจด้วยเหตุผลอื่นๆ แต่ถ้ามการใช้อักษรย่อนั้นทำให้ผู้อ่าน ซึ่งมีหลายระดับความรู้ไม่เข้าใจความหมาย ไม่รู้ว่าย่อมาจากคำอะไร ผลเสียก็จะตามมา คือ เข้าใจไม่ตรงกัน เกิดข้อถกเถียง และอาจเกิดการนำไปใช้ผิดๆ โดยไม่รู้ว่าผิดก็เป็นได้

ปัจจุบันมีองค์การ สถานที่ ตลอดจนหน่วยงานต่างๆ เกิดขึ้นใหม่จำนวนมาก จึงต้องมีการใช้อักษรย่อ หรือตัวย่อ เพื่อประหยัดเวลาทั้งในการพูดและเขียน แต่ควรมีคำเต็มระบุไว้ด้วย เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหา แต่วิธีการนี้คงใช้ไม่ได้กับการพาดหัวข่าว เนื่องจากเนื้อที่จำกัด อีกทั้งชื่อบางชื่อหรือคำบางคำก็ยาวจนไม่สามารถเขียนคำเต็มได้ ซึ่งจากที่ได้ศึกษาการใช้อักษรย่อ ในพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ ทั้ง 2 ประเภท คือ หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ และหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพนั้น ปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ พบทั้ง 2 ลักษณะ คือ มีการใช้อักษรย่อที่ใช้กันทั่วไปและเข้าใจตรงกันว่า ย่อมาจากคำเต็มว่าอะไร กับลักษณะที่ 2 เป็นอักษรย่อที่หนังสือพิมพ์ย่อเอง ผู้อ่านบางระดับความรู้ อาจไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร ในบางบริบท พอจะเดาหรือเข้าใจได้ โดยการพิจารณาจากถ้อยคำหรือข้อความโดยรวม แต่ในบางบริบทก็ไม่แน่ใจว่าคำเต็มคืออะไร เช่น พาดหัวข่าวต่อไปนี้ “ ที่ปรึกษา เดือนนายกฯ ศก. ดิ่ง ” (กรุงเทพธุรกิจ 9 พ.ค. 2544), “ รอบ 2 ทำสูตร รบ. ป่วน ชาติไทยคึกคัก ” (มติชน 31 ม.ค. 2544) , สาวนาวินีรอดตัว เชิญ จ – ณ เค้นคลีปมฆ่า พญ. (ไทยรัฐ 31 มี.ค. 2544) อักษรย่อ

ศก. , รบ. , และ จ - ณ ในพาดหัวข่าวดังกล่าว เป็นอักษรย่อที่ผู้อ่านบางกลุ่ม อาจไม่เข้าใจว่าย่อมาจากคำเต็มว่าอะไร

อย่างไรก็ดีถ้าอักษรย่อนั้น เป็นอักษรย่อที่รู้จักกันทั่วไป และผู้ใช้ย่อถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้ ก็คงไม่มีปัญหา เนื่องจากเข้าใจตรงกัน แม้ว่าคำนั้นๆ จะเป็นคำที่มีหลายพยางค์ก็ตาม เช่น กรม. ย่อมาจาก คณะรัฐมนตรี , สส. ย่อมาจาก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร , กกต. ย่อมาจาก คณะกรรมการการเลือกตั้ง , ปปช. ย่อมาจาก คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นต้น

ส่วนการใช้สำนวนไทยในพาดหัวข่าวนั้น ปรากฏว่า มีเพียง 1 สำนวนเท่านั้น คือ สำนวนว่า “หัวชนฝา” ในพาดหัวข่าวว่า “ทักษิณ “ หัวชนฝา ” คดีชุกหุน หมคอาัย ปชป. ได้ไม่ถูกแทรกแซง ” (มติชน 24 ธ.ค. 2543) สำนวน “ หัวชนฝา ” หมายถึง ผู้ไม่ถอย สู้จนถึงที่สุด ไปไหนไม่ได้แล้ว ก็ยังปักหลักสู้ ซึ่งเป็นการเลือกใช้ภาษาที่มีความหมายเชิงเปรียบเทียบลึกซึ้งได้เป็นอย่างดีดังที่ขุนวิจิตรมาตรา (สง่า กาญจนาคพันธุ์ , 2539) ได้ให้นิยามของสำนวนว่า “ คือ คำพูดที่เป็นชั้นเชิง ไม่ตรงไปตรงมา แต่มีความหมายอยู่ในคำพูดนั้นๆ ... สำนวนเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น เกิดจากการกระทำ เกิดจากการเล่น เกิดจากความประหลาด เป็นต้น ”

อันที่จริงสำนวนไทยทุกสำนวน มีความหมายลึกซึ้ง และใช้เป็นความเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างคมคาย แต่อาจต้องตีความบ้างในบางบริบท ถ้าใช้สำนวนไม่ตรงกับความต้องการสื่อให้ผู้อ่านรับรู้ ก็จะเป็นการใช้สำนวนผิดๆ และเนื่องจากสำนวนมีลักษณะเป็นการเปรียบเทียบหรือโยงใยไปถึงลักษณะนิสัย ความคิด และพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ รวมทั้งเรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม ผู้ที่จะใช้สำนวนต้องรู้ความหมายของสำนวนนั้นๆ ให้ถ่องแท้เสียก่อนจึงจะสามารถเปรียบเทียบได้ถูกต้อง นับว่าเป็นเรื่องยากและเสียเวลา อาจเป็นด้วยเหตุนี้หนังสือพิมพ์ จึงไม่นิยมใช้สำนวนไทยในการพาดหัวข่าว

สุวพงศ์ จันฝังเพชร (มติชน , สัมภาษณ์ , 13 มิถุนายน 2548) ให้ความเห็นเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า “ เกี่ยวกับยุคสมัยด้วย บางเรื่องก็หยิบมาใช้บ้าง แต่คงไม่ใช่ทุกกรณี และสำนวนบางสำนวนก็ยาก ไม่ตรงเรื่อง แต่ที่สำคัญคงเป็นเรื่องภาษาร่วมสมัยมากกว่า ไม่ได้ถึงขั้นปฏิเสธว่าไม่ใช่ คนรุ่นใหม่อาจไม่คุ้น ” ซึ่งมีส่วนคล้ายคลึงกับ ทวีวัฒนา ทุนคุ้มทอง (กรุงเทพธุรกิจ , สัมภาษณ์ , 13 มิถุนายน 2548) ได้กล่าวถึง การใช้สำนวนไทยว่า “ บางครั้งสำนวนไทยตีความหมายได้หลายอย่าง การพาดหัวจำเป็นต้องคนอ่านแล้วเข้าใจ ถ้ามัวไปสำนวนอยู่ ต้อง

ทำความเข้าใจอีกชั้นหนึ่ง ก็จะเสียเวลาในการอ่าน... ” เช่นเดียวกับ ฐาทร บุนปาน (ข่าวสด , สัมภาษณ์ , 7 มิถุนายน 2548) ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ สำนักพิมพ์ไทยยาว และไม่เตะตา ไม่น่าสนใจ บางคนอ่านแล้วไม่เข้าใจ ต้องมาคิดอีกที การพาดหัวที่ดีต้องอ่านคนเดียวแล้วรู้เรื่องเลย ”

เรื่องสุดท้ายคือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ ผลวิจัยพบว่า ปัจจัยหรือเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดในการใช้ภาษาพาดหัวข่าวคือเรื่องเนื้อหา นอกจากนี้ยังพบว่า หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษามากกว่า หนังสือพิมพ์ประชานิยม ปัจจัยของหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพเป็นเรื่องเชิงจรรยาบรรณ ทั้งความถูกต้องตามข้อเท็จจริงของข่าว ข้อกฎหมาย และที่น่าสนใจอย่างยิ่งคือ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพคำนึงถึงปัจจัยเรื่องความถูกต้องทางภาษาด้วย ในขณะที่มีหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณเพียงฉบับเดียวที่ระบุถึงปัจจัยเกี่ยวกับความถูกต้องตามข้อเท็จจริงและความถูกต้องตามข้อกฎหมาย และทุกฉบับมิได้คำนึงถึงความถูกต้องทางภาษา ดังนั้น ปัจจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาจึงอาจเป็นเครื่องมือหนึ่งที่สามารถนำมาพิจารณาหรือจำแนกย่อยได้อีกว่า ในกลุ่มหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ หนังสือพิมพ์ชื่อใดแห่งคุณภาพมากที่สุด หรือในกลุ่มหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ หนังสือพิมพ์ชื่อใดแห่งปริมาณมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย เกี่ยวกับการใช้ภาษา

1. การใช้คำหยาบหรือใช้คำรุนแรง (strong word) ในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ แม้ว่าคำดังกล่าว จะเป็นคำที่เรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน ทำให้ข่าวมีสีสันมากขึ้น เป็นจุดขายของข่าว หรืออะไรก็ตาม ผู้ทำหนังสือพิมพ์หรือผู้เขียนพาดหัวข่าวก็ควรคำนึงถึงความถูกต้องทางหลักภาษาด้วย ทั้งในด้านความหมาย และหน้าที่ของคำ

2. การใช้ประโยคในการพาดหัวข่าว ทั้งประโยคเดียว และกลุ่มประโยค โดยการละประธานไว้ ด้วยเหตุผลว่า มีประธานแล้วไม่น่าตื่นเต้น หรือมีประธานแล้วเปลืองเนื้อที่ หรือจะเป็นด้วยเหตุผลอื่นๆ ก็ตาม นอกจากจะทำให้เกิดปัญหาความไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไม่ตรงกันระหว่าง ผู้ส่งสาร (หนังสือพิมพ์) กับผู้รับสาร (ผู้อ่าน) ซึ่งไม่รู้ว่หมายถึงใคร หรือสิ่งใดแล้ว ในทางหลักภาษาถือว่าการสร้างประโยคที่ผิดหลักไวยากรณ์ เพราะโครงสร้างของประโยคไม่สมบูรณ์

3. การใช้ตัวย่อในการพาดหัวข่าว ควรระมัดระวังและควรคำนึงถึงผู้อ่านด้วย เพราะมีทั้งผลดีและผลเสีย ผลดีที่เห็นได้ชัดเจนคือ ช่วยประหยัดเนื้อที่ และเวลาในการเขียน ส่วนผลเสียค่อนข้างกระทบในวงกว้างได้แก่ ถ้าใช้ตัวย่อที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคย และไม่บอกคำเต็มกำกับไว้ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจ หรือเข้าใจคลาดเคลื่อน หรือใช้ตัวย่อที่ย่อขึ้นเองเพียง เพราะเนื้อที่ไม่พอ ทำให้ผู้อ่านบางระดับความรู้ หรือบางอาชีพนำไปใช้ในโอกาสอื่นๆ บ้าง กลายเป็นการนำไปใช้ที่ผิดโดยผู้ที่ไม่รู้ว่าผิดหลักภาษาไทย นอกจากนี้การใช้ตัวย่อมากเกินไปในข้อความเดียว ทำให้ผู้อ่านเบื่อหน่าย ยุ่งยากในการหาคำเต็ม และไม่ยากอ่านข่าวอีก ก็เป็นไปได้ ซึ่งนอกจากจะไม่เกิดผลดีแล้วยังผิดวัตถุประสงค์ของการพาดหัวข่าวของ หนังสือพิมพ์อีกด้วย

4. ถึงแม้ว่า ภาษาหนังสือพิมพ์ จะเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มที่ต้องการให้สะดุดตา น่าสนใจและเป็นจุดขาย ซึ่งเป็นคุณสมบัติหลักข้อหนึ่งของการทำหนังสือพิมพ์ แต่ภาษาที่ใช้ ก็ควรชัดเจน ไม่กำกวม ไม่ย่อคำจนไม่รู้เรื่อง ไม่ใช้คำทับศัพท์จนลืมนำคำไทยใช้อยู่แล้ว และที่สำคัญควรสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ทุกระดับความรู้ และทุกสาขาวิชาชีพ

5 ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร และเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา มี พัฒนาการและมีพลังในการรณรงค์อย่างไม่รู้จบ แต่หากการเปลี่ยนแปลง หรือการรณรงค์ นั้นๆ เป็นการเปลี่ยนแปลงและรณรงค์โดยไม่มีหลักเกณฑ์และไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ก็คง เป็นผลเสียมากกว่าผลดี และจะทำให้ภาษาหมดคุณค่าไป ความงดงามของภาษาก็จะไม่เหลือ ไว้ให้ชื่นชม ที่สำคัญกว่านั้น เราอาจจะไม่มีเอกลักษณ์ทางภาษาให้คนรุ่นหลังได้ภาคภูมิใจอีกต่อไป ดังนั้น ผู้เขียนข่าว และผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในการพาดหัว ข่าว จึงควรตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย ใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของการใช้ ภาษา ระมัดระวัง การใช้ถ้อยคำให้มากเท่าที่จะสามารถปฏิบัติได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดี ในฐานะสื่อมวลชนแขนงหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของภาษา เช่นกัน และยังเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ใช้ ภาษาในวงกว้าง เพราะมีผู้อ่านทั่วประเทศหลากหลายกลุ่ม

ข. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้สนใจเรื่องการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ควรศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาในแง่มุมอื่น เช่น ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำไม่เหมาะสมในการ พาดหัวข่าว โดยศึกษาเฉพาะหนังสือพิมพ์ประเภทใด ประเภทหนึ่ง หรือเปรียบเทียบระหว่าง

หนังสือพิมพ์ ทั้ง 2 ประเภท คือ หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ กับหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ก็จะ
ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในเรื่องดังกล่าว

2.2 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะการใช้ภาษาในพาดหัวข่าวเท่านั้น ไม่ได้
ครอบคลุมถึงการใช้ภาษาในเนื้อข่าว ถ้าจะมีผู้สนใจศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าว โดยเจาะจงเฉพาะ
หัวข้อ เช่น “ การใช้ตัวสะกด การ์ตูน และเครื่องหมายต่างๆ ในการนำเสนอรายละเอียดของ
ข่าว ” ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้ภาษาและต่อวงวิชาการภาษาไทยเป็น
อย่างมาก

บรรณานุกรม

- จำนง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธุ์ . ภาษากับสื่อมวลชน วิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . ศัพท์บัญญัติวิชาการหนังสือพิมพ์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2539.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย . สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน . กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2522.
- นภลัย สุวรรณธาดา . ภาษาไทย 3 . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2526.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร . การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไทย . โครงการวิจัยเสริมหลักสูตร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.
- นพวรรณ พันธุมธา . การใช้ภาษา . พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2515.
- _____ . ไวยากรณ์ไทย . กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2527.
- เน่งน้อย บุญเนตร . คำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวันระหว่างปีพุทธศักราช 2521-2525 . “วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต” ภาควิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- บรรจบ พันธุมธา . ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523.
- ประภาศรี สีหอำไพ . วัฒนธรรมทางภาษา . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- ปรีชา ช้างขวัญยืน . พื้นฐานของการใช้ภาษา . กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2517.
- ประภัตสร ภัทรนาวิก . ภาษาพูดห้าวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย พ.ศ. 2474 และ พ.ศ. 2475 . “วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต” ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- เปลื้อง ณ นคร . ภาษาไทย . กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2528.
- พรพิมล - วิโรจน์ ธีรคุณโกวิท . พจนานุกรมอักษรย่อฉบับสมบูรณ์ . กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา, 2527.
- ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ และคนอื่นๆ . ภาษาไทย . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ . ศัพท์บัญญัติไทย . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537. (เอกสารอัดสำเนา)
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช . เอกสารการสอนชุดวิชาการข่าวและบรรณาธิกรณ หน่วยที่ 1-5 . สาขาวิชานิเทศศาสตร์ . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2530.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช . เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7 .

สาขาวิชานิติศาสตร์ . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2528.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช . เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15 .

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2534.

มาลี บุญศิริพันธ์ . หลักการทำหนังสือพิมพ์เบื้องต้น . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประกายพรึก, 2531.

ราชบัณฑิตยสถาน . พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 . พิมพ์ครั้งที่ 3 .

กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2530.

ราชบัณฑิตยสถาน . หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นๆ . กรุงเทพฯ :

ราชบัณฑิตยสถาน, 2535.

สง่า กาญจนาคพันธุ์ . ล้านวนไทย พิมพ์ครั้งที่ 3 . กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี

ไทย-ญี่ปุ่น, 2539.

สวณิต ยมาภัย . การใช้ภาษาไทย . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533.

สวณิต ยมาภัย และคนอื่นๆ . ภาษาเพื่อการสื่อสาร . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533.

สุกัญญา ตีระวนิช . ภาษาเพื่อการสื่อสาร . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2528.

สุจริตลักษณ์ ดีผดุง . ทฤษฎีวาทกรรมสัมพันธ์ . สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

ยงยุทธ รักษาศรี . การข่าวและบรรณาธิการ . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2530.

เยาวลักษณ์ กระแสร์สินธุ์ . ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการบัญญัติศัพท์ ใน ศัพท์บัญญัติไทย .

กรุงเทพฯ : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537. (เอกสารอัดสำเนา)

วิจินต์ ภาณุพงศ์ . โครงสร้างของภาษาไทย . กรุงเทพฯ : รุ่งศิลป์การพิมพ์, 2527.

_____ . โครงสร้างภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ . กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ . ภาษาและภาษาศาสตร์ . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

สังวาลย์ คงจันทร์ . วิธีการบัญญัติศัพท์ไทยในปัจจุบัน ใน ศัพท์บัญญัติไทย . กรุงเทพฯ :

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537. (เอกสารอัดสำเนา)

สุชาดา เทวะผลิน . คำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน . “วิทยานิพนธ์หลักสูตร

ปริญญาโทมหาบัณฑิต ” ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

สุรัตน์ ศรีราษฎร์ . การใช้คำในพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน : ศึกษารูปคำและ

ความหมาย . โครงการวิจัยเสริมหลักสูตร คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.

อวยพร พานิช . ภาษาเพื่อการสื่อสาร . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

อรพรรณ มูลจันทร์ . การนำเสนอพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย .

“วิทยานิพนธ์หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ” ภาควิชาการหนังสือพิมพ์

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์ . ภาษาศาสตร์เบื้องต้น . พิมพ์ครั้งที่ 5 . กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2519.

อุปกิตศิลปสาร พระยา . หลักภาษาไทย . พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2511.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

บทสัมภาษณ์บรรณาธิการหนังสือพิมพ์และผู้เกี่ยวข้อง

การสัมมนาบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ หัวข่าว และ/หรือ ผู้เกี่ยวข้องกับการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ (หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ)

ผู้ให้สัมภาษณ์

คุณชาย ปละคามินทร์

หัวข่าว ข่าวหน้า 1 หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

วัน/เดือน/ปี

วันเสาร์ที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2548 เวลา 10.00 น.

นโยบายในการพาดหัวข่าวเป็นอย่างไร

คือหนังสือพิมพ์เดลินิวส์เป็นหนังสือพิมพ์ปริมาณ หนังสือพิมพ์ตลาด กลุ่มลูกค้าก็จะเป็นกลุ่มระดับล่าง กลาง และบนบางส่วน ในการนำเสนอข่าวนั้น ชัดเจนอยู่แล้วว่าจะต้องให้ตรงกับลูกค้า โดยหลักต้องล้อกับลูกค้า เราคงไม่เล่นข่าวการเมืองหนักๆ นอกจากเป็นประเด็นใหญ่ๆ จริงๆ เน้นข่าวที่เกี่ยวข้องกับคนอ่านจำนวนมาก ต้องเป็นประเด็นใหญ่

กระบวนการหรือขั้นตอนในการพาดหัวข่าวหน้า 1 เป็นอย่างไร

การพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ต้องยอมรับอย่างหนึ่ง คือเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ และเรื่องของการตลาด คำจึงต้องเตะตา ชวนอ่าน ในแง่ของศาสตร์เนื้อที่มันนิดเดียว ใส่คำให้น่าอ่าน ให้รู้เรื่อง ในเรื่องของศิลป์ก็คือ พยัญชนะ ตัวสระ ตัวเรียง ตัวประกอบ ต้องจัดให้น่าอ่าน เหมาะสม การตลาดก็ชัดเจน เพราะหัวข่าวมันอยู่บน เป็นส่วนหนึ่งที่จะดึงดูดให้คนอ่าน และก็ต้องขึ้นอยู่กับการดีไซน์หน้าการวางหน้าด้วย

ในแต่ละวันนักข่าวทั่วประเทศ ทั้งภูธร นครบาล ทุกหน้าจะมีการประชุมโต๊ะข่าวก่อนในตอนเช้า ก็จะดูว่าทิศทางข่าว ข่าวที่ผ่านมามีอวามเป็นอย่างไร แล้วจะมีการประชุมโต๊ะข่าวในตอนเย็นอีกครั้ง ซึ่งก็จะเริ่มทราบว่าทิศทางข่าวเป็นอย่างไร บ่าย 3 ในส่วนภูมิภาคก็จะส่งข่าวมาให้หัวข่าวข่าวรีไรต์เตอร์เป็นคนเขียนเรียบเรียง แล้วจะมีการคุยกันกับนักข่าวตลอด ว่าในหนึ่งหน้าจะมีกี่ข่าวที่โปรยได้ ของเดลินิวส์มี 9 ข่าวให้หัวข่าวพาดหัว

การพาดหัวข่าวคำนึงถึงปัจจัยใดบ้าง

เวลาเป็นเรื่องสำคัญที่สุด และกลุ่มลูกค้า เวลามันเป็นข้อจำกัด เป็นตัวบีบมาก เราต้องคำนึงถึงพื้นที่ในการพาดหัวที่จะให้พอดี

ปัญหาและอุปสรรคที่พบในการพาดหัวข่าว มีอะไรบ้าง

ก็หนังสือพิมพ์ต้องออกทุกวัน มีเวลาจำกัด ก็คือเนื่องจากเวลาเป็นข้อจำกัด มันบีบในตัวอยู่แล้ว มีเวลาคิดอยู่ไม่เยอะนะครับ ต้องตัดสินใจว่าคุณจะเอาอะไร เราต้องนึกถึงพื้นที่ขายจุดไหนด้วย

การพาดหัวข่าวระหว่างหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ กับ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ต่างกันอย่างไร

มันก็ชัดเจนนะ ข่าวฮาร์ดนิวส์กับข่าวซอฟท์นิวส์ การพาดหัวข่าวก็จะแตกต่างกัน มติชนจะพาดในลักษณะของข่าวหนัก การเมือง ทูจริต บุกรุกพื้นที่ เป็นข่าวหนักสำหรับคนอ่าน ลูกค้าเขาเป็นคนระดับกลาง มีความรู้ที่สามารถพิจารณาข่าวได้ลึกซึ้งกว่า มันก็เข้ากับกลุ่มลูกค้าเขา อย่างไทยรัฐ เดลินิวส์ กลุ่มลูกค้าระดับล่าง กลุ่มกว้างกว่าทั่วประเทศ เราต้องยอมรับว่าของเรายังขาดการศึกษาเยอะ ถ้าเราเกิดไปเล่นข่าวหนักอย่างนั้นนะ บางครั้งเราเล่นได้ให้มันทันสถานการณ์หรือมันตรงสถานการณ์ แต่ว่าโดยปกติ เราจะไม่เล่นข่าวหนักขนาดนั้น ลองดูสิ หนังสือพิมพ์ปริมาณกับคุณภาพจะพาดหัวไม่ตรงกันหรอก จะคนละเรื่องเลย แต่ในกรณีการเมืองหนักๆ แรงๆ อาจจะพาดหัวข่าวตรงกัน แต่โดยปกติจะไม่พาดตรงกันหรอก เพราะมันจะแยกชัดเจนกันอยู่แล้ว

ทำไมหนังสือพิมพ์จึงใช้คำกริยาขึ้นต้นพาดหัว มากกว่าใช้คำนาม

คืออย่างที่บอก ก็เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ทางการตลาดคุณจะต้องคิด เช่น “นุศสาว” เป็น “นายคนนั้นไปนุศสาว นายคนนั้นอะไรอย่างนี้” ซึ่งคุณอ่านแล้วจะรู้สึกว่าจะไรกันนี้ ...การพาดหัวข่าวมันต้องดึงดูดผู้อ่าน ให้ตื่นเต้น น่าสนใจ ให้เตะตา ไม่ใช่ นาย ก. ไปนุศลูกสาวคนนี้มา ดูเหมือนกับเป็นการเขียนเรียงความ มันไม่ใช่ การพาดหัวข่าวมันต้องให้สะดุดตา อ่านแล้วต้องพลิกอ่านต่อ ต้องมีจุดอะไรที่ค้นหาได้ น่าสนใจ เตะตา

มันก็จะเกี่ยวกับการดีไซน์หน้าด้วย เราพาดหัวข่าวเป็นอย่างนี้ คนดูก็จะซื้ออ่านทันทีเลย การที่จะตรงตามรูปแบบภาษาไทยมันก็เป็นไปไม่ได้หรอก เพราะมีกัคำ เวลาพาดหัวข่าวต้องนับตัวอักษร มันจะเปลืองเนื้อที่ และจะทำให้ไม่สวย มันมีเหตุผลหลายๆ อย่างประกอบ จึงทำให้ต้องพาดหัวอย่างนั้น

รูปประโยคในการพาดหัวข่าวมักเป็นกลุ่มประโยคมากกว่าประโยคความเดียว และมักไม่มีประธานและไม่มีคำเชื่อม ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

คำที่หนังสือพิมพ์ใช้กับคำที่คนทั่วไปใช้ จะต้องแตกต่างกันอยู่แล้วอย่างที่บอกไป เช่นเดียวกับการใช้คำกริยาขึ้นต้น ซึ่งจะต้องสอดคล้องกัน

หนังสือพิมพ์นิยมใช้อักษรย่อซึ่งบางบริบทผู้อ่านก็ไม่ว่า และในกรณีที่หนังสือพิมพ์ย่อเองใช้หลักเกณฑ์อะไร

ก็ต้องคนทั่วไปยอมรับ และเข้าใจนะครับ อย่างเช่นกรณี “ ตูยเต็ก ” สมมตินะ คำนี้เคยมีคนที่ทำเนียบรัฐบาลเขาชื่อ ตูย แล้วพาเด็กไป ถ้าเกิดเป็นกรณีนี้จะใช้คำว่า ช่มชืด ในแง่ของคำตามกฎหมายมันก็ได้ คือมีการถ่วงละเมิดทางเพศ แต่ว่าความหมายระหว่างผู้ชายช่มชืดผู้หญิง แต่ชายช่มชืดชายมันคนละเรื่องกัน คราวนี้คำว่า “ ตูย ” มันมาใช้แทนได้ คนก็ อ้อ หลังจากนั้นคนก็อาจจะกลายเป็นคำที่ทุกคนเข้าใจกันทั่วประเทศ มันต่างจากช่มชืดยังไง จะบอกว่าเป็นการบัญญัติศัพท์ใหม่ก็ใช่ บางครั้งก็บัญญัติเนื่องจากพื้นที่ และจำนวนคำว่าจะบรรจุต้องนับเป็นตัวเลขระยะเวลาให้หัว

การย่อเอง ส่วนใหญ่คำย่อ ถ้าหัวใหญ่จะเป็นมาตรฐานที่คนสามารถเข้าใจ ถ้าคนทั่วไปไม่ว่านักข่าวจะไม่ย่อ ถ้าไม่อย่างนั้นก็จะเปลี่ยนคำ เปลี่ยนประเด็นไปเลย แต่หัวรองก็จะใช้คำย่อเองได้ แต่คำที่ไม่คุ้นหูคุ้นตาคนทั่วไป จะไม่นำมาพาดหัวใหญ่

เหตุใดจึงนิยมใช้คำศัพท์สแลง คำทับศัพท์ และภาษาต่างประเทศ มาพาดหัวข่าวหน้า 1 ทั้งๆ ที่มีคำภาษาไทยอยู่แล้ว

คือบางทีเช่นคำว่า ธนาการมันมีที่ตัว ธ-น-า-ก-า-ร มองเป็นตัวอักษรเหมือนกัน แต่ ธ ธงขาไม่เท่ากันนะครับ ความอ้วนพอมไม่เท่ากันนะ นี่ก็มาจากบางทีต้องเลี่ยงคำ

แบบก็มี 4 ตัว แ-บ-ง-ค้ ความอ้วนก็ไม่เท่ากัน ตัวก็น้อยกว่า ที่ต้องใช้เพราะเป็นเรื่องความจำกัดของเนื้อที่ แต่ถามว่าใช้แล้วคนเข้าใจไหม เข้าใจ แต่ถ้าใช้ ธ.ชาติ คนไม่เข้าใจ ถ้าเป็น แบบค์ชาติ คนจะเข้าใจคือมันเป็นคำที่พูดไปแล้วคนเข้าใจ ต้องให้คนเข้าใจและยอมรับ และต้องยอมรับว่า ภาษาหนังสือพิมพ์มันมีรูปแบบอย่างหนึ่ง

หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยนำสำนวนไทยมาพาดหัวข่าว เพราะอะไร

“ ราไม่ตีไทยปีไทยกลอง ” ก็ตัวลงนับดูง่ายๆ เลย แล้วมันไม่เตะตา ไม่น่าสนใจ ถ้าเกิดอยู่ในโปรย ได้ ถ้าพาดหัวรอง ได้ แต่ว่าไม่มีใครใช้ในพาดหัวใหญ่

นอกจากบางคำที่มันเด็ดๆ โดน อะไรอย่างนี้ เช่น เนรคุณ และเป็นคำที่กระชับ และความหมาย ต้องแรงนิดนึง ต้อง เอ่อ...ใช่เลย เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น บางคนอ่านแล้วไม่เข้าใจ บางสำนวนต้องมาคิดอีกที อย่างนั้นไม่เรียกว่าพาดหัวแล้ว จึงไม่นิยมมาพาดหัว การพาดหัวที่ดีต้องอ่านคนเดียวแล้วรู้เรื่องเลย

หนังสือพิมพ์ข่าวสด (หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ)

ผู้ให้สัมภาษณ์

คุณฐาณกร บุนปาน

บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา หนังสือพิมพ์ข่าวสด

วัน/เดือน/ปี

วันอังคารที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2548 เวลา 13.30 น.

นโยบายในการพาดหัวข่าวเป็นอย่างไร

“ ต้องพาดให้ตรงความจริงมากที่สุด แต่ว่าตรงความจริงก็ต้องสะท้อนประเด็นสะท้อนเรื่องที่เป็นหัวใจของข่าวนั้น และขณะเดียวกันก็ต้องน่าสนใจอยู่ด้วย ต้องเป็นประเด็นเด่น เป็นเรื่องใหม่ เป็นความคืบหน้า เป็นประเด็นที่คนอ่านแล้วต้องสะดุด คนอ่านแล้วต้องรู้สึกว่ามันเกิดอะไรขึ้นแล้วต้องอ่านต่อ ก็เหมือนพาดหัวคือการขายของ คือ packaging ของหนังสือพิมพ์นะครับ คุณจะขายอะไร คุณก็ต้องบอก นี่คือนิสัยค้าตัวอย่างนะ ของจริงๆ อยู่ข้างใน ”

กระบวนการหรือขั้นตอนในการพาดหัวข่าวหน้า 1 เป็นอย่างไร

“ ก็คนเขียนข่าวเป็นคนพาดนะครับ แต่ว่าต้องมีคนอื่นๆ ช่วยดูเพื่อความรอบคอบให้ดูไม่ให้หมิ่นเหม่ต่อศีลธรรมบ้าง ไม่ให้หมิ่นเหม่กฎหมายบ้าง คว้าดีพอหรือยัง ถูกประเด็นไหม คือเวลาก่อนจะเขียนข่าว ก่อนจะพาดหัวข่าวจะต้องมีการประชุมกันก่อน ในที่ประชุมทุกคนก็จะนั่งฟังกันอยู่ แล้วว่าข่าวนี้นี้มีประเด็นเรื่องนี้นะ อย่างนี้นะ มีรายละเอียดน่าสนใจ แล้วพอถึงตอนดูพาดหัวนะครับ ก็จะติงกันได้ จะได้แสดงความคิดเห็นกันได้ ”

การพาดหัวข่าวคำนึงถึงปัจจัยใดบ้าง

“ ต้องคำนึงหลายอย่าง อย่างแรก คือ หนังสือขายได้ไหม อย่างที่สอง ดีหรือควรไหม อย่างที่สาม เสี่ยงกฎหมายไหม และที่สำคัญ ตรงเนื้อหาไหม ”

การพาดหัวข่าวระหว่างหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ กับ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ต่างกันอย่างไร

ถ้าไม่แตกต่าง ก็ไม่ใช่แนวหนังสือหรือคือแนวหนังสือมันจะเป็นตัวกำหนดแนวข่าว ข่าวแต่ละแนวก็จะมีคำที่เป็นชุดของมันอยู่ ข่าวการเมืองก็จะมีคำชุดหนึ่ง ข่าวเศรษฐกิจก็จะมีคำอีกชุดหนึ่ง ข่าวอาชญากรรมก็มีอีกชุดหนึ่ง ถ้าจะแตกต่างก็แตกต่างโดยชุดของคำมากกว่า ถ้าข่าวเดียวกัน เช่น ข่าวหนังสือพิมพ์หัวสีก็มีข่าวการเมือง ถ้าเทียบก็เทียบตรงนั้นว่า ใครพาดได้คมกว่ากัน ตรงประเด็นกว่ากัน สะท้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น หรือเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นด้วยคำ ด้วยพื้นที่อันจำกัด ปริมาณตัวหนังสือจำกัดมากกว่ากัน

ทำไมหนังสือพิมพ์จึงใช้คำกริยาขึ้นต้นพาดหัวข่าว มากกว่าใช้คำนาม

เนื้อที่มันจำกัด ...หัวข่าวข่าวหนึ่งนับเป็นจำนวนตัวอักษรไม่ได้ นับเป็นคำ ตัวอักษรอาจจะ 11 – 12 คำเท่านั้น บางที 2 หรือ 3 คำก็หมดแล้ว มันก็ต้องให้กระชับ ได้ใจความ อะไรที่ตัดออกไปแล้ว ไม่เสียเนื้อความก็ตัด แต่กริยายังต้องมีอยู่ มิฉะนั้นเราจะไม่รู้ว่ ใครทำอะไรถูกไหมครับ

รูปประโยคในการพาดหัวข่าวมักเป็นกลุ่มประโยคมากกว่าประโยคความเดียว และมักไม่มีประธานและ ไม่มีคำเชื่อม ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

มันมีคำเชื่อมไม่ได้หรอกครับ มีคำเชื่อมก็รุงรัง และ ซึ่ง แต่ ก็ กับ อะไรอย่างนี้ มันไม่เป็น ภาษาของหัวหนังสือพิมพ์ ภาษาหัวหนังสือพิมพ์ไม่ว่าต่างประเทศหรือเมืองไทยเหมือนกัน คือต้องใช้ พื้นที่อันจำกัดให้เป็นประโยชน์มากที่สุด สื่อความหมายออกมาได้มากที่สุด ถ้าคุณมีคำว่า และ ก็ แต่ แก่ กับ อะไรแบบนี้ดูล้มเหลวแล้วละ ถือว่าหาคำมาใช้ไม่ได้

หนังสือพิมพ์นิยมใช้อักษรย่อซึ่งบางบริบทผู้อ่านก็ไม่วู้ และในกรณีที่หนังสือพิมพ์ย่อเองใช้หลักเกณฑ์ อะไร

“ ...หนังสือพิมพ์นี่นะครับ เป็นของต้องขาย เพราะฉะนั้นหนังสือพิมพ์จะไม่ทำอะไรที่เป็น การเสี่ยงต่อขายไม่ได้ คนอ่านไม่วู้เรื่อง เขาไม่ซื้อนะครับ เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะคำย่อ หรือ พาดหัวอะไรก็ตาม อย่างแรกที่เราคิดเสมอก็คือว่า อ่านแล้วต้องรู้เรื่อง ส่วนอ่านแล้วจะรู้เรื่องแล้วจะพิศวง สงสัย ตื่นเต้น ตกใจ หรืออะไรนั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จะขายซึ่ง สะเทือนใจ อะไรก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่อย่างหลัก ต้องรู้เรื่องก่อน เพราะฉะนั้น หนังสือพิมพ์จะไม่ทำอะไรที่คนอ่านไม่วู้เรื่อง ตัวย่อก็ต้องเป็นตัวย่อที่ คนอ่านรู้เรื่อง อยู่ๆ จะคิดเอาเองไปคิดว่า เฮ้ย! ย่ออย่างนี้ชาวบ้านจะรู้เรื่อง ไม่ได้นะ ต้องชาวบ้านใช้กัน อยู่แล้ว หนังสือพิมพ์ถึงเอามาใช้ ”

เหตุใดจึงนิยมใช้คำศัพท์สแลง คำทับศัพท์ และภาษาต่างประเทศ มาพาดหัวข่าวหน้า 1 ทั้งๆ ที่มีคำ ภาษาไทยอยู่แล้ว

“ คำมันสั้นกว่า เช่น คำว่า “ แบงก์ ” สั้นกว่า “ ธนาคาร ” คำว่าธนาคารมัน 6 ตัวอักษร แต่ แบงก์มัน 4 ตัว ง่ายนิดเดียวอธิบายไม่ยากเลย “ บิ๊ก ” ก็สั้นกว่า “ ใหญ่ ” และได้ความชัดกว่า คือในตัวมัน นะ มันเป็นภาษาต่างประเทศ แล้วถูกยืมมาใช้ในภาษาไทย จนมีบริบทของตัวเองนะครับ เวลาเราพูดถึง “ บิ๊กจิ๋ว ” เราไม่ได้นึกถึง จิ๋วตัวใหญ่ แต่เราหมายถึงจิ๋วที่หมายถึงคนสำคัญอะไรอย่างนี้นะครับ จิ๋วซึ่งเป็นทหาร อะไรที่กระชับกว่า หนังสือพิมพ์จะใช้อย่างนั้น เพราะเนื้อที่เรามีจำกัด มีน้อย คุณต้องใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ”

หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยนำสำนวนไทยมาพาดหัวข่าว เพราะอะไร

“แล้วแต่ว่ามันใช้ได้หรือเปล่านะครับ ตรงกับเหตุการณ์หรือเปล่า ...พื้นที่ที่ให้พอไหม ถ้าตรง สื่อความได้ตรง ก็ไม่ได้ขัดข้องอะไรถ้าจะใช้ แต่ประเด็นก็คือ พื้นที่ไม่พอ พาดหัวข่าวเล็กนั้น 8 ตัวอักษรเอง สำนวนไทยที่ว่า “ไม่เห็นกระรอกโก่งหน้าไม้” คุณกดเข้าไปเกือบ 20 ตัวแล้ว ก็ต้องใช้คำอื่นที่สั้นกว่านั้น ถ้าคุณจะสื่อความหมายนี้นะครับ สำนวนไทยก็ใช้ แต่ไม่ได้เอามาทั้งคูน ตัดย่อทอนลงให้สั้น”

หนังสือพิมพ์มติชน (หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ)

ผู้ให้สัมภาษณ์

คุณสุวพงศ์ จันผิงเพชร

บรรณาธิการหนังสือพิมพ์มติชน

วัน/เดือน/ปี

วันจันทร์ที่ 13 มิถุนายน พ.ศ. 2548 เวลา 13.30 น.

นโยบายในการพาดหัวข่าวเป็นอย่างไร

ก็โดยหลักการคือ 1 จะต้องเป็นข้อเท็จจริง แล้วข้อเท็จจริงนั้นก็ต้องมีภาษาที่คนอ่านแล้วรู้สึกที่น่าสนใจ ...แล้วก็โดยพื้นฐานหนังสือพิมพ์จะต้องไม่เป็นการหมิ่นประมาท หรือว่าใช้ถ้อยคำที่หยาบคาย หยาบโลน อะไรอย่างนี้ ก็อาจจะมีลูกเล่นทางภาษาบ้าง แต่ก็พยายามให้อยู่ในขอบเขตจะไม่เกินเลยไปจากข้อเท็จจริงมาก และก็พยายามไม่ให้มีลักษณะที่เป็นอารมณ์เข้าไปร่วมกับการพาดหัวข่าว โดยพื้นฐานก็เป็นอัตวิสัยของคนที่รับผิดชอบเรื่องนั้น คือ 1 ต้องเป็นคนที่เลือกประเด็นขึ้นมาพาดในแต่ละวัน คือตรงนั้นจะมีความรู้สึกส่วนตัวเข้ามาพัวพันอยู่แล้ว แต่โดยหลักการก็คือว่า ก็จะต้องขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริง มันไม่สามารถที่จะเข้าไปบิดเบือนได้อย่างไรอย่างนั้น ก็พยายามให้อยู่ตรงนั้นให้มากที่สุด

กระบวนการหรือขั้นตอนในการพาดหัวข่าวหน้า 1 เป็นอย่างไร

กระบวนการก็ ...จะมีตั้งแต่ประชุมข่าว ในการประชุมข่าวตรงนี้ก็จะเป็นการตัดสินใจว่าข่าวไหนควรจะได้รับการพิจารณาขึ้นเป็นข่าวพาดหัว ซึ่งตรงนี้ก็จะเป็นที่ประชุม ที่ประชุมก็จะเลือกขึ้นมา แล้วก็นำไปสู่การปฏิบัติ ในแต่ละวันจะมีหัวหน้าข่าวที่รับผิดชอบในแต่ละวัน นักข่าวก็จะนำข่าวนั้นมาเค้นประเด็น ประเด็นไหนที่น่าสนใจที่สุด ก็หยิบตรงนั้นขึ้นมาเป็นตัวพาดหัว ซึ่งคนที่รับผิดชอบในแต่ละวันนั้นจะเป็นคนพาดหัว โดยมีบรรณาธิการ บรรณาธิการข่าว หรืออาจจะเป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา เข้าไปร่วมด้วยในบางครั้งที่มีการพาดหัว

การพาดหัวข่าวคำนึงถึงปัจจัยใดบ้าง

ก็อย่างที่บอก หลักการคือที่ต้องยึดถือมากคือ 1 ไม่เป็นการหมิ่นประมาทในเชิงกฎหมาย ซึ่งนอกจากหมิ่นประมาทแล้วก็ ไม่เป็นในการหยาบโลน หรือถ้อยคำที่ไม่สุภาพ และควรระมัดระวังมากที่สุดคือไม่ควรจะเป็นการใส่ร้ายป้ายสี ควรจะอยู่กับข้อเท็จจริงให้มากที่สุด

ปัญหาและอุปสรรคที่พบในการพาดหัวข่าว มีอะไรบ้าง

... ปัญหาที่พบคือ ข้อจำกัดของมันมีอยู่แล้ว ที่จะต้องเลือกคำ ซึ่งมันจำเป็นบางจังหวะ พื้นที่ที่มีจำกัด จะใช้คำมาก คล้ายๆ กับนำไปสู่ความเข้าใจผิดได้ ถ้าเราพาดไปแล้วไม่ระมัดระวัง ซึ่งนี่ก็จะเป็นข้อจำกัดอยู่ แต่ว่าถ้าโดยพื้นฐานก็ทำไม่ได้ พยายามทำไม่ให้เกิดปัญหา หรือไม่อยากเป็นข้ออ้างว่ามันเป็นข้อจำกัดทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ แต่ก็พยายามที่ต้องใช้ทั้งประสบการณ์ ใช้ทั้งวุฒิภาวะของคนพาดหัวด้วย และอีกอันก็คือ ความบีบคั้นของเวลาในการปิดข่าว ซึ่งในบางทีเหตุเกิดตอนก่อนปิดข่าวไม่ถึงครึ่งชั่วโมงอย่างนี้ เราจะทำอย่างไรถึงจะเค้นประเด็นตรงนั้นพาดหัวให้มันน่าสนใจ ให้ครบองค์ประกอบได้ ตรงนี้ก็จะเป็ข้อจำกัดทำให้เกิดปัญหาได้

การพาดหัวข่าวระหว่างหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ กับ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ต่างกันอย่างไร

ความเข้าใจอาจจะแตกต่างกัน หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณคือข่าวอาจจะเป็ข่าวในเชิงอาชญากรรม ข่าวในเชิงเร้าความสนใจน้อย หรือตรงนั้น อาจจะมีความรู้สึกที่เข้ามา แต่ในขณะที่ข่าวในเชิงคุณภาพ จะเป็นข่าวเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ที่มันหนัก บางทีก็ไม่สามารถดึงอะไรได้มาก ตรงนี้ก็เป็นข้อแตกต่าง ความรู้สึก ความเร้าอารมณ์ อย่างเช่น แม่รำให้ ถ้าเป็นเชิงการเมืองเราไม่สามารถใช้ sense ตรงนี้ได้ ตรงนี้มันจะช่วยแยกแยะ โดยปริยาย

ทำไมหนังสือพิมพ์จึงใช้คำกริยาขึ้นต้นพาดหัว มากกว่าใช้คำนาม

ก็ต้องเข้าไปเลยว่ามันหมายถึงอะไร เพราะว่าเนื่องจากข้อจำกัดของเนื้อที่ แต่บางทีอาจจะมีคำนามอยู่เหมือนกัน คือชื่อตัวบุคคลในข่าว แต่ก็ต้องให้เป็นลักษณะกริยาว่ามันเกิดอะไรขึ้น คนอ่านแล้วเข้าใจได้ เพราะว่าการพาดหัวก็ต้องเตะตามากที่สุด ก็ต้องใช้ลักษณะอาการที่เกิดขึ้น

รูปประโยคในการพาดหัวข่าวมักเป็นกลุ่มประโยคมากกว่าประโยคความเดียว และมักไม่มีประธานและไม่มีคำเชื่อม ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

คำเชื่อมคงน้อย แต่ประธานต้องมีไว้ เพื่อความเข้าใจต้องมีประธานในนั้นอยู่แล้ว นายกพูด แม้วพูด เติ่งว่า อย่างนั้นอย่างนี้ ตรงนี้ก็มี เพียงแต่ว่าบางทีคำเชื่อมบางอย่าง มีพื้นที่ไม่พอ ก็จะเข้าไปเลย เติ่งทำโน่น... แม้วทำนี่ อะไรแบบนี้

หนังสือพิมพ์นิยมใช้อักษรย่อซึ่งบางบริบทผู้อ่านก็ไม่รู้ และในกรณีที่หนังสือพิมพ์ย่อเองใช้หลักเกณฑ์อะไร

โดยหลักเราก็จะยึดตัวย่อที่เป็นทางการก่อน ที่ทุกคนเข้าใจกัน ซึ่งน้อยมากที่สื่อจะย่อเอง ยกเว้นกรณีที่มีการกล่าวหาว่ากัน โดยมีอักษรย่อ ป. อักษร พ. อย่างนี้ หรือบางทีแหล่งข่าวบุคคลคนนั้นขึ้นมา แต่ว่ามีโอกาสที่จะถูกฟ้องร้องได้ สื่อมวลชนก็ต้องปกป้องตัวเองหน่อย อาจเป็นการใช้ตัวย่อ ป ปลา พ พาน อย่างนี้ แต่ในเชิงการย่อองค์กร เราจะไม่ย่อเอง เราจะไม่ใช่ลักษณะเป็นทางราชการ อาจจะใช้หลักเกณฑ์ในการย่อ เราพยายามจะดึง เราก็พยายามจะอิงอยู่กับหลักเกณฑ์ทางราชการ เขากำหนดว่าอย่างกรมสมานฉันท์ ก็คนจะย่อว่าอะไรอย่างนั้น เราก็ต้องอิงกับตัวที่เป็นหลัก แต่ก็จะมีลักษณะย่อให้เข้ากับกรณีนั่นเอง

เหตุใดจึงนิยมใช้คำศัพท์สแลง คำทับศัพท์ และภาษาต่างประเทศ มาพาดหัวข่าวหน้า 1 ทั้งๆ ที่มีคำภาษาไทยอยู่แล้ว

ก็มีใช้ เพียงแต่ว่าตรงนั้นจะต้องสื่อคนอ่านให้เข้าใจ เป็นศัพท์ทั่วไป เช่น เช็คบิล อะไรประมาณนั้น เป็นศัพท์พื้นๆ ในการสื่อสารคนเข้าใจมาก บางทีมันเซอร์ไพรส์มากกว่าจะเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเข้ามาโดยที่คนไม่รู้เรื่อง เพราะโดยหลักการ การพาดหัวต้องสามารถเข้าใจได้ทันที ก็อย่างที่ยกเรื่องความจำกัดของพื้นที่ คำว่า ธนาคาร มันไปเข้าไประหว่างที่แบงก์ หรือ ธ. ก็มันสามารถที่จะเข้าใจได้ ไม่ได้ตั้งใจกันว่าคำนี้มันเท่ แต่บางทีมีจังหวะ คำมันเข้าใจได้ ประหยัดเนื้อที่ได้ ธนาคารกรุงเทพ ไม่สามารถลงได้เยอะ ก็เลยเป็น ธ.กรุงเทพ คงจะเป็นประเด็นนี้มากกว่า

หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยนำสำนวนไทยมาพาดหัวข่าว เพราะอะไร

บางทีก็เกี่ยวกับยุคสมัยด้วย เพราะว่า หนังสือพิมพ์ต้องมีคล้ายๆ ภาษาร่วมสมัยของมัน แต่บางทีก็มีบางเรื่อง หยิบมาใช้บ้าง แต่ว่าคงไม่ได้ใช้ในทุกรณี และก็สำนวนบางสำนวนก็ยาก อาจจะไม่ตรงเรื่องบ้างในบางจังหวะ แต่ที่สำคัญคงเป็นเรื่องภาษาร่วมสมัยมากกว่า แต่บางทีคนพาดหัวจะเป็นนายภาษา เขาจะคิดถึงคำพวกนี้อยู่ ก็ไม่ได้ถึงขั้นปฏิเสธว่าไม่ได้ใช้ คนรุ่นใหม่อาจจะไม่คุ้นกับมัน

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ)

ผู้ให้สัมภาษณ์

คุณทวิวัฒนา ทุนคุ้มทอง

ผู้สื่อข่าว / พัฒนาทรัพยากรบุคคล

วัน/เดือน/ปี

วันจันทร์ที่ 13 มิถุนายน พ.ศ. 2548 เวลา 11.30 น.

นโยบายในการพาดหัวข่าวเป็นอย่างไร

นโยบายในการพาดหัวข่าวของเราก็จะเน้นความกระชับ ถ้าพูดถึงการใช้ภาษา ความกระชับชัดเจน ให้ประเด็นของเนื้อหาที่เราจะนำเสนอสั้นๆ แต่ได้ใจความ ภาษาที่ใช้ต้องเป็นเรื่องที่ไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลอื่นด้วย เพราะว่าที่ผ่านมาประเทศไทยถูกมองว่ามีเสรีภาพทางด้านการนำเสนอข่าวสารมากที่สุดประเทศหนึ่งในแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ขณะเดียวกัน คำว่า เสรีภาพ มันเป็นคำที่กว้าง ก็อาจจะไปโยงในเรื่องสิทธิเสรีภาพได้ ถ้าเราใช้มันไม่เป็น ใช้เกินขอบเขตอันพึงมี พึงปฏิบัติของเรื่องการเคารพสิทธิของผู้อื่น เพราะฉะนั้นการพาดหัวข่าวของเราก็จะไม่เน้นความหือหาว เน้นความมีสีสัน ความมุ่งทำร้ายใคร แต่เราจะเน้นมุ่งนำเสนอประเด็นที่ชัดเจน ภาษาที่กระชับ แล้วก็สั้นได้ใจความ จะต้องเป็นภาษาที่สุภาพ ไม่ส่อเสียด ห้ามใช้ภาษาล้อแหลม หรือว่าภาษาที่เป็นการอคติ หรือการตัดสิน

กระบวนการหรือขั้นตอนในการพาดหัวข่าวหน้า 1 เป็นอย่างไร

จริงๆ เราก็ต้องพูดถึงเรื่องข่าวไปด้วย คือเนื้อหาเป็นอย่างไร พาดหัวก็จะเป็นอย่างนั้น ปกติแล้วในกอง บก. จะมีส่วนข่าวอยู่ 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นเนื้อหาข่าว กับส่วนที่เป็นโปรดักชั่น คือพวกจัดหน้า เลย์เอาท์ เราเรียกว่าซัพเอดิเตอร์ (Sub Editor) ของกอง บก. ทาง sub จะต้องให้คำ แต่ว่าโตะข่าวจะเป็นคนไต่ ไต่หัวไปก่อน ประเด็นประมาณนี้แหละ แล้วฝ่าย sub ก็จะล็อกคำ ว่าเขาให้ได้กี่ตัวอักษร เขาจะเป็นคนสรุป แล้วก็พาดหัว แล้วก็พรีนต้อออกมาเป็นขนาดกระดาษ เอ3 ให้โตะข่าวดู โตะข่าวก็จะดูว่าพาดหัวข่าวแบบนี้ตรงประเด็น ถูกต้อง ก็จะโอเค แล้วก็ บก. หน้าจะมีการเซ็นรับรองว่า พาดหัวข่าวใช้ได้

การพาดหัวข่าวคำนึงถึงปัจจัยใดบ้าง

ก็คือความถูกต้อง ความถูกต้องอันแรกเลยก็คือ พาดหัวข่าวจะต้องดูก่อนว่ามันถูก ตรงประเด็น อันที่สองคือ ภาษาถูกต้อง และภาษาที่ถูกต้องแปลว่า คุณจะไม่ใช้ ร เรือ สลับกับ ล ลิง คุณวางตำแหน่งถูกต้อง คือเรื่องของความถูกต้อง จะต้องเป็นสิ่งที่แรกที่เราควรคำนึงถึง

ปัญหาและอุปสรรคที่พบในการพาดหัวข่าว มีอะไรบ้าง

ปัญหาแรกเลยก็คือประสบการณ์ของคนทำข่าว ซึ่งบางครั้งเรื่องมันเยอะ บางครั้งคนที่ทำข่าวเองไม่ใช่จะรู้ทุกเรื่อง การจะใช้ภาษาที่กระชับ ได้ใจความ แล้วดี ต้องลงคำลงในพื้นที่ที่จำกัดด้วย มันค่อนข้างจะยาก อันดับแรกเลย และในเวลาที่เราเร่งด่วนอีกด้วย ทำให้เกิดความกดดัน จะยากตรงว่าจะหาคำไหนที่ชัดเจน hit to the point และได้ใจความด้วย ต้องไม่ละเมิดนะ และต้องเป็นภาษาที่สุภาพ

ทำไมหนังสือพิมพ์จึงใช้คำกริยาขึ้นต้นพาดหัว มากกว่าใช้คำนาม

คือจริงๆ แล้ว ภาษาในการพาดหัวก็ควรจะเป็นภาษาไทยที่ดีด้วย นอกจากเรื่องของภาษา กระชับ ตรงประเด็นแล้วนั้น ต้องเป็นภาษาไทยที่ถูกต้อง ถูกหลักไวยากรณ์ไทยด้วย แต่บางครั้งข้อจำกัดเรื่องเนื้อที่ทำให้เราเลือกใช้คำไปบางคำเหมือนกัน อย่างภาษาอังกฤษจะง่ายตรงที่ว่า คำกริยาเปลี่ยนเป็นคำนามได้โดยการเติม ed เข้าไป จากคำกริยา เอมาวางไว้ข้างหน้าก็กลายเป็นคำ adj. เป็นคำขยาย กลายเป็นคำนามได้ แต่ภาษาไทยทำไม่ได้ ภาษาไทยเราจะขึ้นต้นด้วยคำกริยา เพื่อให้มันดูสั้นลง คือบางครั้งเราจะละประธานไว้ในฐานที่เข้าใจ หลายครั้งเราสรุปไปก่อนแล้วว่า การที่คนอ่านติดตามอ่านข่าว เขาจะพอมีความรู้ ความเข้าใจบ้าง เขาจะรู้แล้วว่าเราเขียนข่าวอะไรอยู่ เพราะฉะนั้น เราพาดหัวข่าวด้วยคำกริยาขึ้นต้น ก็อาจจะเป็นการแค่บอกว่า ตอนนี้เรื่องราวมันสืบหน้าไปถึงไหนแล้ว มันเป็นการที่จะให้ข้อมูลเพิ่มเติม แล้วก็เราเข้าใจเอาเองว่า บางครั้งผู้กระทำการนั้นผู้อ่านรู้อยู่แล้วว่าเป็นใคร ไม่จำเป็นต้องตามเขียนคำซ้ำอีก แต่ในบางครั้งด้วยข้อจำกัดโดยพื้นที่เนื้อที่ พอเราพาดหัว มันคือความสวยงามของหน้าด้วย

รูปประโยคในการพาดหัวข่าวมักเป็นกลุ่มประโยคมากกว่าประโยคความเดียว และมักไม่มีประธานและไม่มีคำเชื่อม ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

เป็นเรื่องของข้อจำกัดในเนื้อที่ที่มีจำกัด และเพื่อความสวยงามของหน้าแล้วก็จำเป็นที่จะลงคำให้พอดี สั้น กระชับและอ่านรู้เรื่อง

หนังสือพิมพ์นิยมใช้อักษรย่อซึ่งบางบริบทผู้อ่านก็ 모르 และในกรณีที่หนังสือพิมพ์ย่อเองใช้หลักเกณฑ์อะไร

สืบเนื่องมาจากเนื้อที่นั่นแหละ เพราะว่าบางครั้งเนื้อที่มันจำกัด และเราก็ไม่สามารถเขียนคำว่า รัฐบาล ได้ เราก็เขียนแค่ ร. หรือว่า กระทรวง เราก็จะใช้ ก. มันย่อไปตั้ง 7 ตัวอักษร ก. ยุติธรรม ทุกคนก็จะเข้าใจว่ากระทรวงยุติธรรม คือการใช้อักษรย่อเป็นแนวคิดของมัน ก่อนอื่นก็คือจะต้องเป็นคำที่เป็นอักษรย่อที่ทุกคนเข้าใจ ถ้าจะย่อที่ทุกคนไม่เข้าใจนี้โดยหลักการแล้วห้ามใช้ เราจะไม่ใช่ย่อเอง

เหตุใดจึงนิยมใช้คำศัพท์สแลง คำทับศัพท์ และภาษาต่างประเทศ มาพาดหัวข่าวหน้า 1 ทั้งๆ ที่มีคำภาษาไทยอยู่แล้ว

อันนี้เป็นเรื่องของมูฟเมนต์ (movement) ทางด้านภาษาเหมือนกัน เพราะภาษามันจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ภาษาที่ไม่เปลี่ยนเลย เป็นภาษาที่ตายแล้ว ภาษาปัจจุบันนี้มันมีโลกาภิวัตน์ของโลก เราทำให้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยเริ่มที่จะเข้ามาผนวกกันในส่วนไหนๆ เยอะขึ้น ทำให้บางครั้ง ภาษาไทยยังคิดคำใหม่ๆ ขึ้น แนวคิดใหม่ๆ ไม่ทัน เขาก็ทับศัพท์ไปก่อน และมันเป็นคำทับศัพท์ที่ทุกคนพอจะเข้าใจแล้ว โดยเฉพาะทางด้านศัพท์ทางการตลาดจะมีมาก เพราะว่าศัพท์การตลาดจะมีความเคลื่อนไหวตลอดเวลา เป็นคำที่เขาพูดกัน ในฐานะนักภาษาศาสตร์ก็ไม่ชอบเท่าไร ทำไมเราไม่คิดคำในภาษาไทยมาใช้ละ แต่บางครั้งอย่างเช่น ฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ เราจะมาใช้ละมุนกัณฑ์ ใครจะใช้ เราก็ไม่สามารถจะพาดหัวคำนั้นได้ เราก็ต้องใช้พาดหัวของเราไป แต่ถามว่าผิดไหม ก็ไม่ได้ถึงกับผิด แต่ถ้าเรามีภาษาไทยที่ดีแล้วเราไม่ใช้ถือว่าเราผิดนะ บางคำเราก็คงไม่มี ก็ต้องทับศัพท์กันไปบ้าง บางครั้งเป็นภาษาไทยแล้วมันยาว

หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยนำสำนวนไทยมาพาดหัวข่าว เพราะอะไร

เหตุผลข้อแรกคือ สำนวนไทยยาว บางครั้งสำนวนไทยอาจจะตีความได้หลายอย่าง การพาดหัวจำเป็นที่คนอ่านอ่านแล้วเข้าใจ ถ้าเราไปสำนวนอยู่ เขาเรียกสำบัดสำนวน ต้องทำความเข้าใจกันอีกชั้นหนึ่ง จะเสียเวลาในการอ่าน เพราะฉะนั้นเรื่องของหนังสือพิมพ์เวลาว่างแฉ่ง มองไปปั๊บแล้วเข้าใจเลย มันมีส่วนที่ต้องทำให้เขา แล้วความที่อายุของหนังสือพิมพ์มันสั้น เพียงแค่ 1 วันบนแผง เทียบกับนิตยสาร 15 วัน หรือ 1 เดือน เราก็ต้องไม่เสียเวลากับเรื่องพวกนี้ แต่ว่าการมีสำนวนไทยดีไหม เราก็ใช้เยอะนะคะ แต่จะใช้ในการเขียนสารคดีมากกว่า

ภาคผนวก ข.
พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

ภาษาพูดหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

วันธรรมดา (วันจันทร์ – วันศุกร์) จำแนกตามชื่อหนังสือพิมพ์ ดังนี้

1. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

วันศุกร์ที่ 10 พ.ย. 43	: พันกามฮัลโหล โฉนเมีย 3 แผ่นนี้ตั้งหลัก
วันพุธที่ 10 พ.ย. 43	: ไอ้คลังฆ่าอำมหิตเชือดคอตัวประกันเด็ก ม.2
วันอังคารที่ 28 พ.ย. 43	: คินถล่มบ้านพังดับอนาถได้ยังทุกซอกทุก
วันจันทร์ที่ 11 ธ.ค. 43	: บุกทลายปาร์ตี้ยาอีมั่วเซ็กซ์ในห้องนอนเสีย
วันศุกร์ที่ 15 ธ.ค. 43	: “ปิ่น-เจ” ตกลงใจแต่งงานถือฤกษ์ 27 มกรา
วันศุกร์ที่ 29 ธ.ค. 43	: “หมีว” แต่งเสร็จอยู่อังกฤษมีลูกธรรมชาติ
วันจันทร์ที่ 15 ม.ค. 44	: ประธานมูลนิธิแฉครูโหด! หักแขนเด็กอีกคน
วันพฤหัสบดีที่ 25 ม.ค. 44	: บุกดบ “สว.เฉลิม” ไล่ไม่จนชี้ตัว-เหงื่อแตก!
วันพุธที่ 31 ม.ค. 44	: เลือก สส.อลเวง 3 จังหวัดลงคะแนนใหม่
วันอังคารที่ 20 ก.พ. 44	: นื่องเผยแจ้งหุ้นหนี้ท่วมหัวเหตุฆ่าโหด 8 ศพ
วันพฤหัสบดีที่ 22 ก.พ. 44	: กระชากแก๊งทมิฬโหด 5 ศพ กรอกรดฆ่าทูลน
วันอังคารที่ 27 ก.พ. 44	: ตร.คิด-ใช้เครื่อง “จับเท็จ” หมอผ่า พญ.ผัสนพร
วันพฤหัสบดีที่ 1 มี.ค. 44	: ลวงฆ่าปริญาโทจ่อยิง 6 รุโยนศพทิ้งเชิงเขา
วันจันทร์ที่ 5 มี.ค. 44	: พบจุดชุกกระเบิด 737 เป้าหมายทักษิณ
วันพุธที่ 21 มี.ค. 44	: นศ.สาวติดยาบ้าพ่ออายุกรอกยาพิษฆ่าทั้งบ้าน
วันจันทร์ที่ 2 เม.ย. 44	: เงินเดือนใหม่รับ 30 เม.ย. คนชอบลาอด
วันอังคารที่ 10 เม.ย. 44	: คิววินาศกรรมได้บีม 5 แห่ง ระดมรับมือระทึก
วันพฤหัสบดีที่ 19 เม.ย. 44	: “สาก” หงายหลังโจ้กลีเจียงคิงดันท้าพิสูจน์
วันพุธที่ 9 พ.ค. 44	: แฉลูกพี่มือ ผจ.ชี้ “เอกชัย” ตร.สงสัยปมโยงโย
วันศุกร์ที่ 11 พ.ค. 44	: แจงเหตุ-ไม่ฟ้องคดีฆ่า พญ.ไร้ประจักษ์พยาน
วันพุธที่ 16 พ.ค. 44	: ฆ่าตอกหน้าผากสารภาพสะกดวิญญาณ!
วันอังคารที่ 5 มิ.ย. 44	: โลกกังขา-ปั่นลั่นแผนโค่นกษัตริย์พิเรนทรา
วันศุกร์ที่ 15 มิ.ย. 44	: พบใช้วิธีไฮเทคโก่งหวายงวดฮือฮา 113311
วันจันทร์ที่ 18 มิ.ย. 44	: ชาวบ้านแห่จับผิดสื่อเลขส่งตำรวจลับจ้อง
วันพฤหัสบดีที่ 19 ก.ค. 44	: ตร.ยึด “ชุมทรัพย์” เลี่ยยาบ้ารวนนับสิบๆ ล้าน

วันพุธที่ 25 ก.ค. 44	: อดีตตร.แค้นนายถูกให้ออกบุกเผ่าบ้านพตท.
วันจันทร์ที่ 30 ก.ค. 44	: ลูกทุ่งดั่งสายัณห์ไข่แล้วทิ้งเมียโผล่-ฉีกหน้า
วันพุธที่ 8 ส.ค. 44	: “มหาชัย” โคตรดุด่าอีกสพรว 8 นัค พ่อค้ากึ่ง
วันศุกร์ที่ 10 ส.ค. 44	: สตอ.ก่อมาตุมาตป็นจ่อหัวแม่คาชามโจ๊ก
วันพุธที่ 22 ส.ค. 44	: ตุลาการ-ข้างน้อยเปิดโปงพิรุณวินิจัยกลาง
วันจันทร์ที่ 3 ก.ย. 44	: พัวพันฟอกเงิน! เค็งพตอ.กระเด็นไปตชด.
วันอังคารที่ 18 ก.ย. 44	: “ตาลีบัน” เข็มหนักลากสก็ดรอควลกับสหรัฐ
วันศุกร์ที่ 28 ก.ย. 44	: ประชิดกรุงคาบูลห่าง 6 กม.ฝ่ายเหนือฮึกเหิม
วันจันทร์ที่ 1 ต.ค. 44	: ตาลีบันเสียท่าพบ.ทหารหันซบฝ่ายค้าน
วันอังคารที่ 9 ต.ค. 44	: “สหรัฐ” เดินหน้าบอมบ์ต่อ
วันอังคารที่ 30 ต.ค. 44	: หมายจับลูกเกลิมฆ่าตำรวจลุยค้นบ้านหาปิ่น

2. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

วันศุกร์ที่ 10 พ.ย.43	: ถล่มเอ็ม 16 ร่วงพรุณ ฆ่า 2 พ่อลูกนักธุรกิจนอกระบบ
วันพุธที่ 10 พ.ย. 43	: สลดน้ำเร่ขายหลาน บำเรอกาม! บิ๊กข้าราชการ
วันอังคารที่ 28 พ.ย. 43	: ถลกมุ้งรวบไอ้หนุ่มโจรชิงทอง จ่อยิงโหดหนุ่ม จยย.
วันจันทร์ที่ 11 ธ.ค. 43	: เขย่าขวัญเสียเงินกู้ชีไฟร์ถล่มทาวน์เฮาส์พังยับเยิน
วันศุกร์ที่ 15 ธ.ค. 43	: สื่อปิดฐานทัพเรือล่าฆาตกร “เอ็ม16” ยิงหัววัยโจ๋
วันศุกร์ที่ 29 ธ.ค. 43	: หุ่น-การเมืองคู่อริกา ปปช. คุมเข้ม กกด.กลาง
วันจันทร์ที่ 15 ม.ค. 44	: คิงนรกจากแมนชั่นเชือด “เจ้าโลก” ตายเปลือยสยอง
วันพฤหัสบดีที่ 25 ม.ค. 44	: สังตร. 29 จังหวัดเข้มเลือกซ่อมรักษาความสงบ
วันพุธที่ 31 ม.ค. 44	: นำลิ่วเหนืออีสาน ทรท.ซ่อมฉลุย! ลุ้นได้ สส.เพิ่มอีก
วันอังคารที่ 20 ก.พ. 44	: ชาวบ้านผวาหนักโรควัวบ้าตายแล้วกว่า 300 ตัว
วันพฤหัสบดีที่ 22 ก.พ. 44	: การพนันเลื่อมรณะจ่อยิงขมับดับเจ้ามือโต๊ะบอล
วันอังคารที่ 27 ก.พ. 44	: เขี่ยบเท้าปลักอกวัยรุ่นเปิดศึกตะลุมบอนในผับ
วันพฤหัสบดีที่ 1 มี.ค. 44	: จับตายเอเย่นต์แก๊งค้ายาเป็นผีเฝ้าถนน
วันจันทร์ที่ 5 มี.ค. 44	: บีบ “การบินไทย” แก๊งค้ายาข่มขู่รัฐบาล
วันพุธที่ 21 มี.ค. 44	: จับตาย 2 ศพ! เอเย่นต์ค้ายาทรกหาใหญ่ฝั่งธน
วันจันทร์ที่ 2 เม.ย. 44	: แฉพสาวเสียชีวิตใกล้เคียงหมดผัสดพรหายตัว

วันอังคารที่ 10 เม.ย. 44	: แฉ 5 จุดอันตรายสังคมเข้มปราบ ขก.เด็ดขาด
วันพฤหัสบดีที่ 19 เม.ย. 44	: “เซาวริน” เดินหน้าชุดทองต่อไม่สนโดนหลอก
วันพุธที่ 9 พ.ค. 44	: ส่ง ตร.คุ้มครองภัย ป้องเหตุร้าย! นักร้อง “ดวงจันทร์”
วันศุกร์ที่ 11 พ.ค. 44	: อามหิตหักคอสาวฆ่าถ่วงน้ำ! มัดแท่งคอนกรีต
วันพุธที่ 16 พ.ค. 44	: ฆ่าเหินอามหิตยัดลงบ่อส้วมแค่โมโหหิวข้าว
วันอังคารที่ 5 มิ.ย. 44	: เร่งสาปมรฐกรกมีคผู้พันตั้งชนวนโหดฆ่า “ปรีณะ”
วันศุกร์ที่ 15 มิ.ย. 44	: แฉเลียโคนอุ้มฆ่า เมียจับพิรุธร.ม้วนจับตาย
วันจันทร์ที่ 18 มิ.ย. 44	: เจ้ามือหวยรวบและเลขเด็ดวัดเขียนกระเป๋าลึก!
วันพฤหัสบดีที่ 19 ก.ค. 44	: เผลากลางศึกไทยวัฒนาพานิชยอด 100 ล้าน
วันพุธที่ 25 ก.ค. 44	: อ้างองค์กรได้คืนฆ่าออกอาจ! ตร.ทางหลวง
วันจันทร์ที่ 30 ก.ค. 44	: “เบคแคม” นำทีม! คอดซื้อปิ้งก่อนกลับอังกฤษ
วันพุธที่ 22 ส.ค. 44	: ดำรวจชีวินาศกรรมรถไฟบีอาร์เอ็นหวังล้างแค้นให้เพื่อน
วันจันทร์ที่ 3 ก.ย. 44	: เซ่น โอนเงิน 7 พันล.เค็งฟ้าผารองพบก. 24 ชั่วโมง
วันอังคารที่ 18 ก.ย. 44	: แฉไม่ส่งตัวบักตาสืบเป็นเชย บินลาเดนเค้นป่าก็ฯ
วันศุกร์ที่ 28 ก.ย. 44	: ควลดูเด็ด 6 กม. ใกล้กรุงคาบูลรอออเมริกาถล่มซ้ำ
วันจันทร์ที่ 1 ต.ค. 44	: เปิดฉากสงคราม 48 ชั่วโมง! ระทึกบอมบ์
วันอังคารที่ 9 ต.ค. 44	: ถล่มซ้ำคาบูลบอมบ์ยก 2 อัฟกันแหลก
วันอังคารที่ 30 ต.ค. 44	: เมียจ๋าให้ถามฆ่าทำไมมท.ออกหมายจับ

3. หนังสือพิมพ์ข่าวสด

วันศุกร์ที่ 10 พ.ย. 43	: เปิดจะจะ “เทพเช็กซ์” คำต่อคำ! โฉนบัตรรีตีกแล้ว
วันพุธที่ 10 พ.ย. 43	: สุดทนอีกอลัชชีไลน์กีตาร์ ฮัมเพลง-ถอนไวน์
วันอังคารที่ 28 พ.ย. 43	: ให้ออกแล้ว 9 ตร. สอบ “ผกก” ถ้าไอ้โง่-โรตี่ 25 ล.
วันจันทร์ที่ 11 ธ.ค. 43	: จยบ.เหี้ยม-จนมุมฆ่าตัดลิ้น! แค่นแซว-โดนสาวด่า
วันศุกร์ที่ 15 ธ.ค. 43	: รวยยังถล่มผับดังเยี่ยถูกเป้าะ “มท.4” แผ่นกระเจิง
วันศุกร์ที่ 29 ธ.ค. 43	: วงการมวยโลกสลดสิ้น “บักอึ้ง” “สด จิตรดา” ร้าให้
วันจันทร์ที่ 15 ม.ค. 44	: พิษจี๊เวที “ไมค์ ภิรมย์พร” ยิ่งถล่มขู่แกนนำด้านโรงไฟฟ้า
วันพฤหัสบดีที่ 25 ม.ค. 44	: แห่ป้องเฉลิม-เทียบชั้นคลินตัน! ตร.เรียกสอบ “คนรต”มัด
วันพุธที่ 31 ม.ค. 44	: รอบ 2 วูบ-ไม่ถึง 250 ทรท. เหี้ยวจ่อสอบ “ตือ-พิเชษฐ”

- วันอังคารที่ 20 ก.พ. 44 : ญาติเมีย 8 ศพแน่นฆ่าทำไม! หมอชี้ป่วย-ไม่ใช่เจ็ง
- วันพฤหัสบดีที่ 22 ก.พ. 44 : เงินจ้างเรือนจำ-มีจริง ตร.จับจะจะค้านอนคุก-เข้าออก
- วันอังคารที่ 27 ก.พ. 44 : ส่องไรเฟิลเก็บเสียงดับเจ้าพ่อ! “ก้านแดง” แม่สาย
- วันพฤหัสบดีที่ 1 มี.ค. 44 : ชุกคาร์โก้ใต้ที่นั่ง 33-35 จุควางบีม! “ทักษิณ” นั่งรถกัน
กระสุน
- วันจันทร์ที่ 5 มี.ค. 44 : “บีม บินไทย”! ทักษิณรอดตายหวุดหวิด
- วันพุธที่ 21 มี.ค. 44 : “เจอเส้นผม-ขน” ยันชัดมี 3 มือฆ่า! “สาวคู่ขา” แค้นกดต่อ
- วันจันทร์ที่ 2 เม.ย. 44 : บุกคุกหาสนั้ 8 ยาบ้า สุดหรุ-ลับ สระน้ำ-วงจรมืด
- วันอังคารที่ 10 เม.ย. 44 : “เบอร์ชาตุ-พูโต” โผล่ได้ผ่านเว็บเจออีกหลุมเตรียมบีม
- วันพฤหัสบดีที่ 19 เม.ย. 44 : หลักฐานสหรัฐถึงวันนี้ “กงเต็ก” แห่ง สว.จี “สาก” ลาออก
- วันพุธที่ 9 พ.ค. 44 : เร่งจับเพิ่ม-บีมือปืนซุ่มปลัดตั้งโยง “คู่กัด” ผจก.ถูกทุ้ง
- วันศุกร์ที่ 11 พ.ค. 44 : หมอวิสุทธิ์ฟันคุกอัยการได้ แฉสำนวนตำรวจอ่อน
- วันพุธที่ 16 พ.ค. 44 : ลาอีก 2 นศ.ทรชนขู่ ฅญ.เหยื่อถูกตอก “เลวกว่าสัตว์”
- วันอังคารที่ 5 มิ.ย. 44 : “พีท” เตรียมแต่งอีกสาว “น้องเจง” มิสเซ็กซ์ “ศักดิ์ศรี”
- วันศุกร์ที่ 15 มิ.ย. 44 : โฆษกไทเปรุคแรงคนชาติอื่นเปิบนรก “ทาร์กย่าง”
- วันจันทร์ที่ 18 มิ.ย. 44 : ชักยานอนหลับเป็นปีสาวเอแบคเครียด-ดิ่งตึกดับ
- วันพฤหัสบดีที่ 19 ก.ค. 44 : พิพากษา-คุมประพฤติห้ามเที่ยวแม่เล่าคดีป่าเถิด
- วันพุธที่ 25 ก.ค. 44 : ปมฆ่าต.ทางหลวง ส่วยสืบล้ออ้างองค์กรด้านโรคใจ
- วันจันทร์ที่ 30 ก.ค. 44 : ล็อก “หลอกผี” หัวทีมผีแดงชุกถูกยิง “ตะวัน” -ไทยสุดสู้
- วันพุธที่ 8 ส.ค. 44 : ไวยรพ.ชู้-ยาเสพติด 14 วัน ไม่ฟื้นเป็นเจ้าหญิงนิทรา
- วันศุกร์ที่ 10 ส.ค. 44 : สมเด็จพระสันตปาปาโยทัยยอมพลีชีพทรงยึดแบบอย่าง
- วันพุธที่ 22 ส.ค. 44 : แปลงโฉม-กลับไทยครูเปื้อนโนลามกถูกไฮโซ-จนมุม
- วันจันทร์ที่ 3 ก.ย. 44 : “แม่มด” ฟอกเงินโยง 2 อดีตรมต. เค็งควนพตอ.ไปตชด.
- วันอังคารที่ 18 ก.ย. 44 : ทินวัฒน์ก่อสงครามบีมมันหมู อีเมลล์สติแตกถึงบุช
- วันศุกร์ที่ 28 ก.ย. 44 : ลักพาตัว 2 เศรษฐินี รตอ.โจร! เรียกค่าไถ่ 5 ล้าน
- วันจันทร์ที่ 1 ต.ค. 44 : จับตานาที่ถล่มอัฟกาน 24 ชม. ตาลิบันรีบล็อก “ลาเคน”
- วันอังคารที่ 9 ต.ค. 44 : ไม่ระคายผิว “ลาเคน”! บุชชิงผวาโจมตีซ้ำ-คืนที่สอง
- วันอังคารที่ 30 ต.ค. 44 : เซ็นจับแล้ว “ลูกรัก” ดวงชะเหลิมอ้างไอ้ปัดยิง “คต.”

4. หนังสือพิมพ์มติชน

- วันศุกร์ที่ 10 พ.ย.43 : เงินสะพัดรับ “เลือกตั้ง” ถอน 2 หมื่นล. แแบ่งก็ยี่สิบขาดตลาด
- วันพุธที่ 10 พ.ย. 43 : “ทักษิณ” ยกเท้าชี้ รมต. กล่อม ทรท.ชุดมุนรุมทิ้ง “ปาร์ตี้ลิส” เบอร์ดัน
- วันอังคารที่ 28 พ.ย. 43 : ห่วย “ทักษิณ” ตรงกันเป๊ะ คนขับรถ-ยามรับหุ่นจริง-ไม่รู้ ใครโอนให้
- วันจันทร์ที่ 11 ธ.ค. 43 : “มีชัย” สูดทนคนซื้อเสียงเร็วกว่า “หมา” หนูน กกด. เร่ง แจกใบแดง
- วันศุกร์ที่ 15 ธ.ค. 43 : มติเอกฉันท์ฟัน ชพ.ชัยภูมิสังเวชใบแดง “ทวิ” ถล่ม ปชป. แจกเงิน
- วันศุกร์ที่ 29 ธ.ค. 43 : ปปช. ยัน 2 กก. ไร้ปัญหามติ “ไม่มีโมฆะ” “ทักษิณ” ได้ที ถล่มไม่ยั้ง
- วันจันทร์ที่ 15 ม.ค. 44 : ทวงบุญคุณหัว สส. เข้าซื้อ “ดี” รุกขอ รมต.พลาดัน “ फिरพันธุ์” แทน
- วันพฤหัสบดีที่ 25 ม.ค. 44 : ชิงศักดิ์ขั้วการเมืองพลิก “แม่-จิว” จับมือ “ชวน” โตไม่ พอร์ม รบ.แข่ง
- วันพุธที่ 31 ม.ค. 44 : “รอบ 2” ทำสูตร รบ. ป่วนชาติไทยคึกคักกร้าว สส.เขต เป็น รมต.
- วันอังคารที่ 20 ก.พ. 44 : ตัวเลขสก. “น่าห่วงกว่าที่คิด” “ทักษิณ” หนาวปรับแผน ใหม่รับมือทันที
- วันพฤหัสบดีที่ 22 ก.พ. 44 : “เสนาะ” เสนอตรงเข้า รบ. ปลุกผี 28 ตัน! ลั่นไม่ต้องผ่าน “คมนาคม”
- วันอังคารที่ 27 ก.พ. 44 : “ธารินทร์” ยกกรณี “แม่-ว” โอนหุ้นดักคอ “สมคิด” ชาวบ้านจับตาต้องตรงไปตรงมา
- วันพฤหัสบดีที่ 1 มี.ค. 44 : ไอเดีย “เลอะเทอะ” “เฉลิม” ค้านภาค 2 ถล่ม “เสนาะ” 30 ตัน
- วันจันทร์ที่ 5 มี.ค. 44 : “ทักษิณ” ปักใจ “ปองร้าย” ปมบีบการบินไทยประนาม คนทำ “สิ้นคิด”
- วันพุธที่ 21 มี.ค. 44 : ทส.อ้างเหลือติดตัวแค่ “7 ล้าน” “นายจ้อด” บี้จี้ ทนายผู้ยัด บ้านใหญ่ป็น 4 พันล.

- วันจันทร์ที่ 2 เม.ย. 44 : “แม้ว” ลั่น ขรก. โกงคนจนภัยของชาติหมายหัว “โทษสถานหนัก”
- วันอังคารที่ 10 เม.ย. 44 : ซีโพร้อก-ข่มขวัญ 100 นักเที่ยวเรือสำราญดัง “ฟูโล” ได้ผ่านเว็บแค่แพะบ๊ม
- วันพฤหัสบดีที่ 19 เม.ย. 44 : สก๊ต ตร.ล่าแก๊งไทย-ป็นส์ “ลาด” ส่อพิรุณสวนข้ออ้างพบ พันธบัตรในถ้ำ
- วันพุธที่ 9 พ.ค. 44 : ขึ้นเวทีโชว์อินเตอร์วันนี สปีช “ทักษิณ” อวดผลงาน-ร่วมมือเอเชีย
- วันศุกร์ที่ 11 พ.ค. 44 : ญี่ปุ่นต่อลมหายใจไทยตั้งกองทุนแสนล.ป้องกันความเสี่ยง “บาท”
- วันพุธที่ 16 พ.ค. 44 : ผวร้างม.พิทักษ์ปวงชนฯ ครอบจักรวาล “จับ-คั่น” ไม่ต้องมีหมายศาล
- วันอังคารที่ 5 มิ.ย. 44 : ชุณปกปิดกรณีสวรรคตจลาจลเดือดเนปาลประกาศ เคอร์ฟิว
- วันศุกร์ที่ 15 มิ.ย. 44 : สยบข่าวลือ “ทักษิณ” หลุดซุกหุ้มนมติ “10 ต่อ 4”! ปธ.ศาลรธน. ชี้แค่หยั่งเสียง
- วันจันทร์ที่ 18 มิ.ย. 44 : “ก๊อแลนรงค์” ักดปมเลียงภานิมัด “ทักษิณ” ปิดคดีซุกหุ้-ตร. ครึ่งพันตรึง
- วันพฤหัสบดีที่ 19 ก.ค. 44 : “พลากร” ไขก๊อกรองปลัดมหาดไทยร้าวสะพัดขัดแย้ง แก้ปัญหาได้
- วันพุธที่ 25 ก.ค. 44 : แจ้ง “กรม.” ห่วงติดขัดล่าช้า “แม้ว” คุ่มเองโครงการ พระราชดำริทั่วปท.
- วันจันทร์ที่ 30 ก.ค. 44 : หวั่นมือบดดัน-เชียร์ปะทะศาลรธน. ปิดลับนัดชี้ “ซุกหุ้” ล้วงหน้าหนึ่งวัน
- วันพุธที่ 8 ส.ค. 44 : วางกรอบ “คำวินิจฉัยกลาง” 8 ตุลาคม ปักดัดทิ้งปม “ไม่เข้าข่าย” 295
- วันศุกร์ที่ 10 ส.ค. 44 : “สนั่น” ตั้งทีมลากไส้ 8 ตุลาคม “ต่างตอบแทน” ถ่า 5 หมื่นซื้อขับพัน ศาล รธน.
- วันพุธที่ 22 ส.ค. 44 : วินิจฉัยกลางตลอดทุกฤกษ์เลข้างน้อยโวยแถลงวาจา-ตัวจริง ไม่ตรงกัน

- วันจันทร์ที่ 3 ก.ย. 44 : “ทักษิณ” เปิดช่องลูกพรรคทั้ง “งบกลาง” เลี้ยงรธน.อ้าง
ไม่ใช้งบ สส.
- วันอังคารที่ 18 ก.ย. 44 : “อัฟกัน” ผนึกด้านสหรัชน “สก็ด” สู้มะกันส่ง 4 หน่วย
รบลุย
- วันศุกร์ที่ 28 ก.ย. 44 : สปท. จำลองภาพ “สงครามยื้อ” ไทยทรุด 20 ปี สก.โต
ไม่เกิน 3% - หนี้พุ่ง 75%
- วันจันทร์ที่ 1 ต.ค. 44 : ทาลิบันตบหน้าสหรัฐซ่อน “บินลาเดน” เย้ยปฏิบัติการ
โจมตีส
- วันอังคารที่ 9 ต.ค. 44 : ผูกบินสหรัฐ-อังกฤษ ถล่มวันที่สองขี้อยู่
“บินลาเดน-โอมาร์”
- วันอังคารที่ 30 ต.ค. 44 : ข้อยาหยิงหัวตร.ดับคาพับ สั่งจับลูกเฉลิมฟ่อปลง
“ผิดก็ว่าไปตามผิด”

5. หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ

- วันศุกร์ที่ 10 พ.ย. 43 : ชวนรับ คริมทิม แดกพรรคป่วน
- วันพุธที่ 10 พ.ย. 43 : ลกปาร์ตี้ลิสต์ยันนาที่สุดท้าย
- วันอังคารที่ 28 พ.ย. 43 : ทีบีไอ 10 ชูปิดโรงงานได้มติเจ้าหนี
- วันจันทร์ที่ 11 ธ.ค. 43 : ขยาดเงินบริจาคทุกพรรครื้อบัญชี
- วันศุกร์ที่ 15 ธ.ค. 43 : ชนพ. ประเคิม-ปชป. ระทึกใบที่ 2
- วันศุกร์ที่ 29 ธ.ค. 43 : วุฒิสภาสอบ 3 กรรมการ ปปช.
- วันจันทร์ที่ 15 ม.ค. 44 : วิพากษ์ กกต. “ไร้ระบบ-โง่เดียว”
- วันพฤหัสบดีที่ 25 ม.ค. 44 : “ทักษิณ-ชวลิต” ลงสัตยาบันฮั้ว
- วันพุธที่ 31 ม.ค. 44 : “ทักษิณ” หักเสนาะทาบ ชท.ร่วม
- วันอังคารที่ 20 ก.พ. 44 : ทักษิณ “ตะลึง” สก.วูบเกินคาด
- วันพฤหัสบดีที่ 22 ก.พ. 44 : สมคิดคัง “2 เจ้าสัว” นั่งขุนซื้อ
- วันอังคารที่ 27 ก.พ. 44 : เอเอ็มซี แห่งชาติเคียดกลางสภา
- วันพฤหัสบดีที่ 1 มี.ค. 44 : ทักษิณ : “ผมไม่ทุจริต”
- วันจันทร์ที่ 5 มี.ค. 44 : “ทักษิณ” ฟันธงก่อวินาศกรรม
- วันพุธที่ 21 มี.ค. 44 : อื้อนรัฐ “เอเอ็มซีอสังหา” ภูซาง
- วันจันทร์ที่ 2 เม.ย. 44 : ทักษิณเปิดความจริงปองรัฐบาล

วันอังคารที่ 10 เม.ย. 44	: นายกฯ สั่งรื้อใหญ่ “นโยบายบีโอไอ”
วันพฤหัสบดีที่ 19 เม.ย. 44	: “พจมาน” ปล่อยก๊วนบริษัทล่องหน
วันพุธที่ 9 พ.ค. 44	: ที่ปรึกษาเตือนนายกฯ สก.ดิ่ง
วันศุกร์ที่ 11 พ.ค. 44	: “อัมมาร” ชี้ร่างทีเอเอ็มซีเผด็จการ
วันพุธที่ 16 พ.ค. 44	: ไอเอ็มเอฟอนุญาตขาดดุลงบประมาณ 5%
วันอังคารที่ 5 มิ.ย. 44	: คุ่มทุนสำรองหว้นวิกฤตดุลบัญชี
วันศุกร์ที่ 15 มิ.ย. 44	: “วีรพงษ์” เตือนสก.ไทยมีสิทธิ 0%
วันจันทร์ที่ 18 มิ.ย. 44	: รัฐกระตุ้นกำลังซื้อหั่นวีเอที 2%
วันพฤหัสบดีที่ 19 ก.ค. 44	: สรรพากรเพิ่ม 5 พันคนไล่ทวงภาษี
วันพุธที่ 25 ก.ค. 44	: แลสก.นอกระบบสะพัด 23 ล้านล้าน
วันจันทร์ที่ 30 ก.ค. 44	: ถ้างบบคนคลังสนใจนึก “พอ.งบฯ”
วันพุธที่ 8 ส.ค. 44	: เจบิคบีบรัฐอุ้ม 4 รับเหมาหนองงูเห่า
วันศุกร์ที่ 10 ส.ค. 44	: “2 บิ๊กสปท.” รอด สวอปบาทมีกำไร
วันพุธที่ 22 ส.ค. 44	: “อัลไพน์” ชูฟ้องรัฐชดเชย 2 พันล้าน
วันจันทร์ที่ 3 ก.ย. 44	: “หุ้นไทย” ยังไม่พร้อมเปิดเสรี
วันอังคารที่ 18 ก.ย. 44	: หุ้นสหรัฐปักหลักสู้แรงขาย
วันศุกร์ที่ 28 ก.ย. 44	: ทีดีอาร์ไอฟันธง สก.ปีนี้โต 1.2%
วันจันทร์ที่ 1 ต.ค. 44	: ถล่มฐาน “บิน ลาเคน” ใน 48 ชม.
วันอังคารที่ 9 ต.ค. 44	: ถล่มเข้าปูทางสงครามภาคพื้นดิน
วันอังคารที่ 30 ต.ค. 44	: หอเทศศุคทนรัฐปิดกั้นทุนนอก

วันหยุด (วันเสาร์ – วันอาทิตย์) จำแนกตามชื่อหนังสือพิมพ์ ดังนี้

1. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

วันอาทิตย์ที่ 12 พ.ย. 43	: เจ้าบ่าว “อัมพาด” ฝันมีลูก หมอบอกช่วยได้
วันอาทิตย์ที่ 19 พ.ย. 43	: ปีนจ่อหัว อุ้มเข้าเขมรหลาน สส.
วันเสาร์ที่ 16 ธ.ค. 43	: รวบลูกผู้ว่าฯ ดังขนยานรกจนมุมคาบิเอ็ม
วันอาทิตย์ที่ 24 ธ.ค. 43	: ปมยิงหมอแย่ง นศ.ชิงไปกักจับ โจ้ทิมฆ่า
วันเสาร์ที่ 13 ม.ค. 44	: ประท้วงยังไม่เลิกได้ยึดเชื้อไม้-เหล็กจ้องลุย
วันเสาร์ที่ 27 ม.ค. 44	: มือบ “ใบแดง” ถล่ม กกด.จลาจลเพรารถ
วันอาทิตย์ที่ 4 ก.พ. 44	: ม.1 แค้นเพื่อนล้อเป็นไอ้ตุ๋นแทงคืบ
วันเสาร์ที่ 10 ก.พ. 44	: สับไทรพรุน 3 ศพเผ่าระห่ำฆ่าโหดล้างครว
วันอาทิตย์ที่ 25 มี.ค. 44	: ล็อกตัวหมอรัศมีพญ.แล่ศพยับบ่อ
วันเสาร์ที่ 31 มี.ค. 44	: สาวนาวินีรอดตัว เชิญ จ-ณ เค้นคลี่ปมฆ่าพญ.
วันอาทิตย์ที่ 1 เม.ย. 44	: จ.จินดารัตน์ฟันสงสัยคิว “ฉัชชา” เค้นหั่นศพ!
วันอาทิตย์ที่ 22 เม.ย. 44	: เขาวรินระทึกตำรวจเค้นคอปมโยงแก๊งต้ม
วันอาทิตย์ที่ 6 พ.ค. 44	: น้ำป่าโหดกวาดขณะหลับตาย 22 ศพ
วันเสาร์ที่ 19 พ.ค. 44	: 3 ลูกจ้างแจ้งรับ “ภักดิพร” กักขัง-ทำร้าย!
วันอาทิตย์ที่ 10 มิ.ย. 44	: แค้นถูกคัมภีร์หวานฟันฆ่าเมียคืนเดียว!
วันอาทิตย์ที่ 24 มิ.ย. 44	: สลด นศ.สาวริศหวัจนฝังป่าช้าตกเลือดชม
วันเสาร์ที่ 1 ก.ค. 44	: จับสส.สุรินทร์ หอบเงินซื้อเสียงเขต 10 อุบลฯ
วันเสาร์ที่ 15 ก.ค. 44	: จับลูกสส.ชุมพลมั่วพี่ยาอีตรวจมีม่วงแจ้
วันเสาร์ที่ 4 ส.ค. 44	: 8:7 ทักษิณไม่ผิดแก้รธน.ยุติธรรมกำกวม
วันอาทิตย์ที่ 19 ส.ค. 44	: ข่มขืนนร.กสน.กักตันคอจี-ขี้ 3हनรวด
วันเสาร์ที่ 1 ก.ย. 44	: 8 เดือนรีดทำแท้งหมอมิพิสับแขนทารกทิ้ง
วันอาทิตย์ที่ 23 ก.ย. 44	: ซาอุฯ หักแผนรวบของสหรัฐชะงักกึก!
วันเสาร์ที่ 6 ต.ค. 44	: บินลาเดนส่งวีดีโอเย้ยสหรัฐโซว์งานฉลองชัย
วันอาทิตย์ที่ 14 ต.ค. 44	: แอนแทริกซ์ส่งจากมาเลย์ถล่มสหรัฐฯ โจมตีไมโครซอฟท์

2. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

วันอาทิตย์ที่ 12 พ.ย. 43	: รวบ “แก๊งตลกทอง” ลวงสาว! ปลดทรัพย์ในห้าง
วันอาทิตย์ที่ 19 พ.ย. 43	: ร้องกองปราบคดีปมอุ้มหลาน “โสภณ เพชรสว่าง”
วันเสาร์ที่ 16 ธ.ค. 43	: พระเพลิงพิโรธกลางดึกเพาวอด! สลัมคลองเตย
วันอาทิตย์ที่ 24 ธ.ค. 43	: จับ 2 ผู้ชายขายน้ำชำแหละศพฆ่าเกย์ ผจก.รร. ดัง
วันเสาร์ที่ 13 ม.ค. 44	: ควักอีก 60 ล้านเมียทักษิณช่วย “ไทยรักไทย”
วันเสาร์ที่ 27 ม.ค. 44	: 46 องค์กรสตรี-เด็กรุก “เฉลิม”! กดดันพ้นจาก ส.ว.
วันอาทิตย์ที่ 4 ก.พ. 44	: “ชาติไทย” เหมินเก้าอี้ยุติธรรม-วิทย์ แบ่งเค้กใหม่
วันเสาร์ที่ 10 ก.พ. 44	: หม้อดืดประธาน อบต. ยิงอุกจากกลางงานปิดกีฬา
วันอาทิตย์ที่ 25 มี.ค. 44	: พิสูจน์คราบเลือดเศษชิ้นเนื้อโยงพญ.หายตัว
วันเสาร์ที่ 31 มี.ค. 44	: สอบสาวไฮโซแล้วยันไม่เกี่ยวฆ่าพญ.พัศพร
วันอาทิตย์ที่ 1 เม.ย. 44	: เริ่มหวนคดีฆ่าหุค สั่งดูแลรัดกุมมัดแน่น “หมอวิสุทธิ์”
วันอาทิตย์ที่ 22 เม.ย. 44	: “นายตำรวจ” เจอคุกศาลพิพากษาร่วมแก๊ง “แมวน้ำ”
วันอาทิตย์ที่ 6 พ.ค. 44	: เร่งระดมช่วยจับน้ำตาชาววังขึ้น แฉป้าไร้ไม้ปมพินาศ
วันเสาร์ที่ 19 พ.ค. 44	: ไล่ยิงกลางถนนเก็บนักอนุรักษ์แกนนำประท้วง
วันอาทิตย์ที่ 10 มิ.ย. 44	: บัวแก้วเร่งช่วยด่วนอาจารย์ใจโดนตร.อิเหนาจับ
วันอาทิตย์ที่ 24 มิ.ย. 44	: จอดรถยื่นฉีข้างทางจ่อยิงโหดนก “สิบลือ” ยอดนิยม
วันเสาร์ที่ 1 ก.ค. 44	: แจ้งดำเนินคดี 5 ซ็อกล่าวหา สส.ชนเงินแสน
วันเสาร์ที่ 15 ก.ค. 44	: อาถรรพ์ “สุกร 13” ซัลโว 5 ศพ! รับคืนสยของขวัญ
วันเสาร์ที่ 4 ส.ค. 44	: ทักษิณหลุด 8:7 ไม่ผิด
วันอาทิตย์ที่ 19 ส.ค. 44	: ล้างบางอีตัวกรุงเทพฯ สักดวยโจ้แนะพับอาร์ชีเอขึ้นราคา
วันเสาร์ที่ 1 ก.ย. 44	: เงิน 7 พันล้านแฉสาวเบงก่แอบส่งนอก
วันอาทิตย์ที่ 23 ก.ย. 44	: ตาลิบันสอยร่วง บินสหรัฐ! ล้ำฟ้า “จารกรรม”
วันเสาร์ที่ 6 ต.ค. 44	: 76 ศพ ก่อการร้ายอเมริกาเป่าถล่มใหญ่อีกรอบ
วันอาทิตย์ที่ 14 ต.ค. 44	: แอนแทรกซ์ระบาดสหรัฐพวาสงครามเชื้อโรค

3. หนังสือพิมพ์ข่าวสด

- วันอาทิตย์ที่ 12 พ.ย. 43 : สือล้อมจับได้เมรุโล้นทิสขุ! จุคเทียนเสพลีกา
- วันอาทิตย์ที่ 19 พ.ย. 43 : จยข. แฉกลับ “คอน” จุคชนวน ล้าราก “เห้” ก่อน
- วันเสาร์ที่ 16 ธ.ค. 43 : “คช.ไป” ฆ่าตัวลาชาตินี้คั้งละคร “เจ้ากรรมนายเวร”
- วันอาทิตย์ที่ 24 ธ.ค. 43 : “ชวน” โต้ล้วงลูกปปช. กริดทักษิณ “วิ่ง” ไม่ได้แล้วพาล
- วันเสาร์ที่ 13 ม.ค. 44 : ไฮโซเมีย สส.ยิงตัวร้ายจม.รักถึง “นิกกี้” นักร้องโจ
- วันเสาร์ที่ 27 ม.ค. 44 : โพล่อกคคีสว.เฉลิมยศแมนชั้นเชือด คณ.รายใหม่
- วันอาทิตย์ที่ 4 ก.พ. 44 : เนวินพรวน-ลือบปี้เต็งกล่อมแม้วxonงแก้อี้ รมต.
- วันเสาร์ที่ 10 ก.พ. 44 : จับ “แพะ” ยึดคุก 2 ปีตัวจริงโพล่รวบ 2 โจรปล้นทอง
- วันอาทิตย์ที่ 25 มี.ค. 44 : แฉอีกจุดแลศพพญ.รร.เชลลรับจับ “หมอวิสุทธิ” ยึดคุก
- วันเสาร์ที่ 31 มี.ค. 44 : นั่งอยู่ในทำเนียบนี้เอง ซี 7 ยาบ้า! รมต.ได้กลิ่น-สั่งจับ
- วันอาทิตย์ที่ 1 เม.ย. 44 : ขรก.ทำเนียบแฉซี 8 บ้าน 15 ล้าน ช่งช่อน “ยาบ้า” อื้อ
- วันอาทิตย์ที่ 22 เม.ย. 44 : ไฮโซเหยื่อแก๊งคูนโพล่นับสิบซื้อพันรบัตริเจีย
- วันอาทิตย์ที่ 6 พ.ค. 44 : ลุยทุทะเลโคลนแพร่เจอ 23 ศพ ทะลักจม “จมสุโขทัย”
- วันเสาร์ที่ 19 พ.ค. 44 : บรริวาร “ชวน” เจออีกจับสส. ปชป. คาบ่อนใหญ่ตรึง!
- วันอาทิตย์ที่ 10 มิ.ย. 44 : ยื่นไขก้อกกรม ว.ศธ. หมอเกษมแฉทักษิณบีหนัก
- วันอาทิตย์ที่ 24 มิ.ย. 44 : สลดแม่ขายฝาแฝดบำเรอเสียพา “11 ขวบ” ส่งมานรูด
- วันเสาร์ที่ 1 ก.ค. 44 : คีอโต้ลั่น-แผนป้ายชี้แฉเทปลับ! ชื้อเสียงหัวละ 200
- วันเสาร์ที่ 15 ก.ค. 44 : ยกโขยงบุกยึดตึก 30 รปภ. เข็มระทึก-ระดมป.ตรึง
- วันเสาร์ที่ 4 ส.ค. 44 : เบื้องหลัง 8 เสียงตัดสินทักษิณชนะอิงคคิ “ชวน-บัญญัติ”
- วันอาทิตย์ที่ 19 ส.ค. 44 : สลด 9 ขวบ ผูกคอตายเลียน “ทีวี” ดับคาหน้าจอ-แม่ช็อก
- วันเสาร์ที่ 1 ก.ย. 44 : ป้องเจ้าของ “ผับ-เชค” เหนาะชนปู้ “จักระเบียบ” ป่วน!
- วันอาทิตย์ที่ 23 ก.ย. 44 : สอยสหรัฐร่วง! ตาลิบันโอบินสอดแนมสังเว
- วันเสาร์ที่ 6 ต.ค. 44 : หมีขาวเจอซากบินมรณะโคนยิง 3 รฐ ปักใจ “ก่อการร้าย”
- วันอาทิตย์ที่ 14 ต.ค. 44 : พระคัง-อาจารย์ “แม้ว” อิศระมุณีได้สัมพันธ์ลีกา

4. หนังสือพิมพ์มติชน

- วันอาทิตย์ที่ 12 พ.ย. 43 : ผงะ “ทีเอ็นที” ลอบสังหาร รมต.ประดิษฐ ตร.แกะรอย
ตะครูป “คต.”
- วันอาทิตย์ที่ 19 พ.ย. 43 : กกต. จัดเริ่มกระทบในกทม. ชื่อเสียงระบอบแบ่งก
“20-50-100” เกลี้ยง
- วันเสาร์ที่ 16 ธ.ค. 43 : จัด รมต.มท. โอนที่ให้วัดแล้ว จนท.ที่ดินแฉ “เสนาะ”
โพล่ที่หลังอนุวัติขาย
- วันอาทิตย์ที่ 24 ธ.ค. 43 : “ทักษิณ” หัวชนฝา “ซุกหูน” คดีหมคอาช ปปช. ได้ไม่ถูก
แพรกกแซง
- วันเสาร์ที่ 13 ม.ค. 44 : สส.อีสานคัน “ดี-ไพจิต” ความทิ้ง รมต.ขวาง
“สุขวิช-เฉลิม-ชงชัย”
- วันเสาร์ที่ 27 ม.ค. 44 : “ทักษิณ” บินตกไอเอ็มเอฟยึดชำระหนี้! ผ่าทางตันขาด
วงเงินกู้ สก.
- วันอาทิตย์ที่ 4 ก.พ. 44 : “ชท” ยันไม่ “ยี่” มีคุณภาพดัน “เนวิน” รมต. “พ่อชัย”
พาเคลียร์ “เสนาะ”
- วันเสาร์ที่ 10 ก.พ. 44 : ชื่อสัตย์-นำเปลี่ยนแปลงไทยคำมั่น “ทักษิณ” ไม่ใช่แค่
นายกฯ ตามกฎหมาย
- วันอาทิตย์ที่ 25 มี.ค. 44 : ลูก “จิ๊อด” ปุดบ้านเล็กถูกฟ้องอีก “ยู่ย” ผจญกรรมเจ้าของ
ทวงคืนคฤหาสน์ 400 ล.
- วันเสาร์ที่ 31 มี.ค. 44 : ทนาย “ยู่ย” ได้ทีม “กม.อรรชร” ปัดใช้ “ยื่นพวา” ชู “จิ๊อด”
- วันอาทิตย์ที่ 1 เม.ย. 44 : ปชป. จี “ชวน” เปลี่ยนบทบาททก “ทฤษฎีกบ” ปรับตัวเก่ง
อย่างไรก็ไม่รอด
- วันอาทิตย์ที่ 22 เม.ย. 44 : ปปง.จับ กม. ฟอกเงิน ฟัน “สาก” เหนือเมฆอ้างผลงานจับ
“แก๊งตุ๋น”
- วันอาทิตย์ที่ 6 พ.ค. 44 : ปชป.นับถอยหลัง-อีก 3 วันถล่ม “ทักษิณ” เขี่ยคิดเร็วทำเร็ว
ผิดเร็ว
- วันเสาร์ที่ 19 พ.ค. 44 : โอนหุ้น 5 คนใช้ไม้ผัด กม. สรรพากร “แม่ว-อ้อ” รับยื่น
ศาล รธน.

- วันอาทิตย์ที่ 10 มิ.ย. 44 : รัฐบาล “ทักษิณ” ระสำ “เกษม” ลาออกพิษขัดแย้งปฏิรูปการศึกษา
- วันอาทิตย์ที่ 24 มิ.ย. 44 : “ธีรยุทธ” เตือนสติ “แมว” หยุดคั่นรณ! ไม่ต้องห่วงวิกฤตผู้นำ
- วันเสาร์ที่ 1 ก.ค. 44 : กกต.นัดถกผลเขต 10 อุบลฯ เจื้อ “ไบแดง” ชท.ไวยเจอเทปลับใส่ร้าย
- วันเสาร์ที่ 15 ก.ค. 44 : สส. ลุ้น-ตั้ง 4 กระทรวงใหม่เก้าอี้รมต.เพิ่ม “แมว” ลั่นเป็นรูปธรรม “ก.ย.”
- วันเสาร์ที่ 4 ส.ค. 44 : 8:7 “ซุกหูน” ไม่ผิด “ทักษิณ” รอด
- วันอาทิตย์ที่ 19 ส.ค. 44 : “มือผี” เขียนคำวินิจฉัยซุกหูน 2 จนท.ศาล! รู้ทั่ววงการ-ชี้ตุลาการรธน.
- วันเสาร์ที่ 1 ก.ย. 44 : ขวางจัดระเบียบสังคม “เสนาะ” ชน “ปุ” ทำหนังสือจี “แมว” เลิก
- วันอาทิตย์ที่ 23 ก.ย. 44 : สอยบินสอดแนมมะกันร่วง “ทาลิบัน” ตีปีปเตือนระวังจรวด “สติงเกอร์”
- วันเสาร์ที่ 6 ต.ค. 44 : ดร.สงสยก่อการร้าย จับ 6 อาหรับคาสนามบินหาดใหญ่
- วันอาทิตย์ที่ 14 ต.ค. 44 : “จ.ม.เชื้อโรค” เขย่าขวัญนักฟุ้งเป้า “สื่อ”!
เอ็นบีซี-ซีเอ็นเอ็น-ฟ็อกซ์ “ผวา”

5. หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ

- วันอาทิตย์ที่ 12 พ.ย. 43 : ทักษิณชัคนายกฯ ซื่อแต่กรม. โกง
- วันอาทิตย์ที่ 19 พ.ย. 43 : เสนาะบิบ “ทักษิณ” แจงหูน-ห้ามได้
- วันเสาร์ที่ 16 ธ.ค. 43 : อวสาน “เลี้ยวไพรัตน์” พ่ายเจ้าหนี
- วันอาทิตย์ที่ 24 ธ.ค. 43 : ชวนเคียดซัดทักษิณ “จอมวังเต้น”
- วันเสาร์ที่ 13 ม.ค. 44 : “ชปท.-สำนักงบฯ” ขวางทักษิณ
- วันเสาร์ที่ 27 ม.ค. 44 : ทักษิณหวังทุนสำรองเล็งยึดหนีไอเอ็มเอฟ
- วันอาทิตย์ที่ 4 ก.พ. 44 : ประชาธิปัตย์ลัดดาบรอเชือดอัลไพน์
- วันเสาร์ที่ 10 ก.พ. 44 : “ทักษิณ” สัญญา 4 ปี นำไทยพ้นวิกฤต
- วันอาทิตย์ที่ 25 มี.ค. 44 : ตั้ง 4 ขัอหาณกรรจ์ “หมดวิสุทธิ์” ฆ่าเมีย

วันเสาร์ที่ 31 มี.ค. 44	: บาทอ่อนสุดรอบ 3 ปีทะลุ 45
วันอาทิตย์ที่ 1 เม.ย. 44	: จัดภาษี-เงินรัฐบาลวิสาหกิจ “พื้น” หุ่น
วันอาทิตย์ที่ 22 เม.ย. 44	: สนับสนุนตก-หมอนิรันดร์คืนสภา
วันอาทิตย์ที่ 6 พ.ค. 44	: ห้าม ขรก.-การเมืองจูน “กองทุน 1 ล.”
วันเสาร์ที่ 19 พ.ค. 44	: เปิด “คิวดีฟรี” เสรีทั่ว ปท.
วันอาทิตย์ที่ 10 มิ.ย. 44	: จัดแข่งปฏิรูป “เกษม” ออก
วันอาทิตย์ที่ 24 มิ.ย. 44	: จี้ทักษิณห้ามมือบกดคันศาลรธน.
วันเสาร์ที่ 1 ก.ค. 44	: ดำรวจหวั่น “หัวคะแนน” ถูกเช็กบิล
วันเสาร์ที่ 15 ก.ค. 44	: “ทักษิณ” สั่งเบรกล่าซื้อจับ “ปิยะนัฐ”
วันเสาร์ที่ 4 ส.ค. 44	: ทักษิณ “ไม่ผิด” 8:7
วันอาทิตย์ที่ 19 ส.ค. 44	: สก.ชี้แบงก์ชาติปมวิกฤตการเงิน
วันเสาร์ที่ 1 ก.ย. 44	: ส่งออกก.ค.ทรุด “-14.2%”
วันอาทิตย์ที่ 23 ก.ย. 44	: ยูเออีสะบันสัมพันธ “ตาลิบัน”
วันเสาร์ที่ 6 ต.ค. 44	: ซีไอเอเตือนภัยสภาองเกรส
วันอาทิตย์ที่ 14 ต.ค. 44	: สื่อสหรัฐขวัญผวาแอนแทรกซ์ถล่ม

